



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 90 / IV legislatura / Cinquè període

Dimecres, 18 de maig de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 51

Primera reunió

SUMARI

(Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller de Comerç, Consum i Turisme* (p. 4823).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 4824).

Esmena del G. P. Popular (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 4825).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Gimeno (IC)* (p. 4828).

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Abelló i Alfonso (S)* (p. 4830).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 4831)

Torn en contra conjunt: *Sr. Sabanza (CiU)* (p. 4831).

Votació del retorn del Projecte: *rebutjat per 44 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció* (p. 4833).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per 61 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció* (p. 4833).

Dictamen de la Comissió d'Indústria i Energia sobre el Projecte de llei d'activitats firals de Catalunya (Reg. 11900) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte: *conseller d'Indústria i Energia* (p. 4833).

Esmenes a la totalitat

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Puigcercós (ERC)*. Tot seguit, *n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 4, 5, 8, 9, 10, 15, 22, 26, 29 i 32* (p. 4835).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*. Tot seguit, *n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 19, 20, 24, 39 i 44* (p. 4835).

Esmena del G. Socialista (a la totalitat, de retorn del Projecte al Govern)

Torn a favor: *Sr. Clofent (S)*. Tot seguit, *n'anuncia la retirada, juntament amb les esmenes núms. 6, 7, 11, 13, 14, 16, 17, 18, 21, 23, 25, 27, 28, 30, 31, 33, 35, 36, 37, 40, 41, 42, 43, 45, 46, 47 i 49* (p. 4836).

Posició dels grups: *Sr. Ros (P)*. Tot seguit *retira les esmenes núms. 12, 34, 38, 48, 50 i 51* (p. 4837).

Torn en contra: *Sra. Ruiz i Margalef (CiU)*. Tot seguit *presenta dues esmenes transaccionals* (p. 4838).

La secretària primera llegeix les dues esmenes transaccionals a l'article 9.2 i a l'esmena núm. 47 (p. 4839).

Votació de les dues esmenes transaccionals: *aprovades per unanimitat* (p. 4839).

Text del Dictamen

Votació: *aprobat per unanimitat* (p. 4839).

Proposta de resolució per la qual es crea la comissió sobre Casinos de Catalunya (Reg. 18679) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 4839).

Posició dels grups: *Sr. Reguant (M)* (p. 4841), *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4841), *Sr. Farrés (IC)* (p. 4842), *Sr. Clotas (S)* (p. 4843) i *Sr. Escudé (CiU)* (p. 4845).

El Sr. Saura (IC) intervé per al·lusions (p. 4847).

S'esdevé un diàleg entre el president i el Sr. Saura (IC) (p. 4847).

El Sr. Rodri (ERC) intervé per al·lusions (p. 4847).

Votació: *rebutjada per 21 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció* (p. 4847).

Proposició no de llei sobre mesures per a la implantació del nou sistema educatiu (Reg. 18980) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Cadevall (S)* (p. 4848).

Posició dels grups: *Sr. Descals (CiU)* (p. 4849), *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 4850), *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4851), *Sr. Reguant (M)* (p. 4853) i *Sr. Pujol i Folcrà (P)* (p. 4853).

Votació: *aprovada per unanimitat* (p. 4854).

Elecció de dos representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona, dos representants al Consell Social de la Universitat de Barcelona i dos representants al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (Punts cinquè, sisè i setè de l'ordre del dia.)

La secretària primera llegeix els articles quart i setè de la Llei 26/84 i les candidatures presentades (p. 4854).

Votació: *són elegits representants en el Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona el Sr. Jordi Porta i Ribalta i el Sr. Robert Vergés i Cadanet per 82 vots; en el Consell Social de la Universitat de Barcelona, el Sr. Santiago Guillén i Fernández per 81 vots i el Sr. Frederic Pau Verrié i Faget per 82 vots, i en el Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya, el Sr. Josep Ibáñez Sanserrich i el Sr. Ildefons Valls i Torné per 82 vots* (p. 4854).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i vuit minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre les cambres agràries (Reg. 19205) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 4855).

Resposta: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca* (p. 4856).

Rèplica: *Sr. Manuel Nadal (S)* (p. 4857).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4858).

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa als punts onzè, quinze i setzè, la qual és aprovada per assentiment (p. 4859).

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'ús no sexista del llenguatge a Catalunya (Reg. 17716) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 4859).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la utilització d'un llenguatge no discriminatori en l'Administració (Reg. 17604) (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 4861).

Resposta conjunta: *conseller de Cultura* (p. 4862).

Rèpliques: *Sra. Martí i Conill (S)* (p. 4864) i *Sr. Bargalló (ERC)* (p. 4865).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4866).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política lingüística de la Generalitat (Reg. 16418) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4866).

Resposta: *conseller de Cultura* (p. 4867).

Rèplica: *Sr. Riera i Gassiot (IC)* (p. 4868).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4869).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades (Reg. 17285) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Morera (ERC)* (p. 4869).

Resposta: *consellera de Governació* (p. 4871).

Rèplica: *Sr. Morera (ERC)* (p. 4873).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les relacions amb Europa (Reg. 16752) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 4873).

Resposta: *conseller d'Economia i Finances* (p. 4875).

Rèplica: *Sr. Rodri (ERC)* (p. 4877).

Contrarèplica: *conseller* (p. 4878).

El Sr. Rodri (ERC) intervé per fer un aclariment (p. 4878).

La sessió se suspèn a un quart de vuit del vespre i nou minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 51.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Pau.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Indústria i Energia i de Comerç, Consum i Turisme.

Ordre del dia

1. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics (Regs. 18302 i 18362), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

2. Debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria i Energia sobre el Projecte de llei d'activitats finals de Catalunya (Reg. 11900), i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

3. Debat i votació de la proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Investigació sobre els Casinos de Catalunya, presentada pels grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18679).

4. Debat i votació de la Proposició no de llei sobre mesures per a la implantació del nou sistema educatiu, presentada per tots els grups parlamentaris (Reg. 18980).

5. Elecció de dos representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Autònoma de Barcelona (arts. 4.1.g) i 7.1 de la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials).

6. Elecció de dos representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat de Barcelona (arts. 4.1.g) i 7.1 de la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials).

7. Elecció de tres representants del Parlament de Catalunya al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya (arts. 4.1.g) i 7.1 de la Llei 26/1984, de 19 de desembre, de Coordinació Universitària i de Creació de Consells Socials).

8. Interpellació al Consell Executiu sobre les cambres agràries, presentada pel Sr. Manuel Nadal, del G. Socialista al Parlament de Catalunya, a tramitar pel procediment d'urgència (Reg. 19205).

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades, presentada pel diputat Sr. Salvador Morera, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 17285).

10. Interpellació al Consell Executiu sobre les relacions amb Europa, presentada pel diputat Sr. Jaume Rodri, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 16752).

11. Interpellació al Consell Executiu sobre l'ús no sexista del llenguatge a Catalunya, presentada per la diputada Sra. Rosa Martí, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17716).

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de parcs naturals, presentada pel diputat Sr. Rafael Madueño, juntament amb dos altres diputats del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17850).

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de subvencions per a persones amb disminució i mobilitat reduïda, presentada per la diputada Sra. Rosa Barrenys, juntament amb un altre diputat del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17851).

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la construcció de nous centres penitenciaris, presentada pel diputat Sr. Joan Oliart, juntament amb un altre diputat del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 17852).

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la utilització d'un llenguatge no discriminatori en l'Administració, presentada pel diputat Sr. Josep Bargalló, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (Reg. 17604).

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística de la Generalitat, presentada pels diputats Srs. Ignasi Riera i Gassiot, i Roc Fuentes i Navarro, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 16418).

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme social (Reg. 18702), presentada pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18993).

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme social (Reg. 17411), presentada pel diputat Sr. Josep M. Rañé, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 18987).

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la contaminació atmosfèrica a Catalunya (Reg. 15667), presentada pel diputat Sr. Víctor Gimeno, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Regs. 18994, 19121).

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de muntanya (Reg. 17279), presentada pel diputat Sr. Joan Ganyet, del G. Socialista al Parlament de Catalunya (Reg. 18988).

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la regulació de les noves activitats turístiques (Reg. 16284), presentada pel diputat Sr. Víctor Gimeno, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 18995).

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat animal (Reg. 16319), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 18942).

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les relacions laborals (Reg. 16320), presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 18943).

– Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presen-

tat per ser respostes oralment en el Ple i també els noms dels qui les han formulades. Aquesta llista ha sigut distribuïda a les il·lustres senyores diputades i senyors diputats, per la qual cosa es prega que s'eximeixi la presidència de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les deu hores de demà, dia 19 de maig.

**Projecte de llei de modificació parcial
de la Llei 2/1989, del 16 de febrer,
sobre centres recreatius turístics**

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 2/1989, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics i de les esmenes reservades per a ser defensades en el Ple.

La Comissió d'Economia, Finances i Pressupost ha acabat els seus treballs i ha emès dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa de la Llei? (*Pau-sa.*) Té la paraula l'honorable conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre i Selga): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, tinc l'honor i la responsabilitat de presentar davant el Ple de la cambra el Projecte de llei que el molt honorable president acaba d'indicar. Vostès saben que des de fa temps és voluntat del Govern treballar d'una manera intensa en tot el que pugui comportar l'actualització, la modernització i la millora de les ofertes turístiques de Catalunya, i d'una manera molt concreta de tot el que constitueix el turisme actiu, entenent, a més, que dintre del turisme actiu, en aquest moment, constitueixen unes instal·lacions d'alt interès els centres recreatius turístics. Considerem, com acabo de manifestar, que són activitats d'alt interès per diversos motius que ho fonamenten. En primer lloc, perquè incrementen el nivell d'ocupació de la nostra oferta turística actual; en segon lloc, perquè creen llocs de treball; en tercer lloc, perquè potencien internacionalment l'activitat turística de Catalunya, també perquè produeixen una perllongació de la temporada turística i, al final, perquè tot això constitueix una autèntica millora de la qualitat dels nostres serveis.

Per tant, la Llei 2/89 establia que els grans centres recreatius turístics havien de tenir una activitat integrada de diferents espais. Per un costat, el mateix centre temàtic, amb les seves activitats culturals i d'esbarjo, i, com a activitats de suport, un conjunt d'espais de tipus esportiu, de tipus comercial, de tipus hotel·ler i de tipus residencial, amb aquesta finalitat que constitueixen activitats en les quals hi ha un servei des d'una òptica global.

El Projecte de llei que ara es presenta interpreta precisament que aquest caràcter integral d'aquestes diferents parts que constitueixen un centre recreatiu turístic no ha de supo-

sar necessàriament que cadascun dels àmbits que contempla hagi de ser construït i explotat per una sola persona. No només no ho ha de suposar necessàriament, sinó que fins i tot pot ser aconsellable, atesa l'especialització tècnica que requereix cadascun dels àmbits que puguin ser desenvolupats, i, en conseqüència, si són diferents, per diferents persones.

Al contingut de la present Llei es contemplen, doncs, com dic, aquestes possibilitats, que la construcció o l'explotació de diversos àmbits d'activitats i usos, que configuren el que segons la nostra Llei 2/89 és un centre recreatiu turístic, pugui realitzar-se per diferents persones. No obstant això, en el projecte s'exigeix, en aquests casos, un acord; un acord subscrit entre tots amb la finalitat, precisament, de garantir la integració que exigeix l'article 2 de la Llei ja esmentada 2/89.

Aquest acord del Projecte preveu que, amb caràcter previ, el Govern de la Generalitat l'hagi d'aprovar, a fi i efecte de poder-hi introduir, si escau, aquelles modificacions i incloure aquells termes que es considerin convenient. Tanmateix, els acords d'integració han de contenir la corresponent distribució de responsabilitats davant l'Administració; aquestes responsabilitats s'han de basar fonamentalment en els que es puguin derivar de les activitats o usos i de la construcció o explotació que assumeixi cada un d'ells.

En tot cas, s'ha de tenir sempre molt clara la responsabilitat davant dels expropiats, de manera solidària entre totes les diferents parts que integren el centre recreatiu turístic.

D'altra banda, el Projecte de llei faculta el Govern per al desenvolupament de tot el que fa referència a la fiança constituïda i també a la forma i condicions, si és el cas, de la seva devolució. El Projecte deroga l'article 5.2 de la Llei, en tant que les responsabilitats, d'aquesta forma, queden, entenem, molt més clares d'acord amb aquest Projecte que ara presento.

El procediment arbitrat no ha de suposar minvar cap de les garanties que en aquest moment existien, ans al contrari, entenem que les reforcen, les milloren i, en conseqüència, fa que hi hagi una autèntica garantia que es tiri endavant aquest Projecte en les condicions que sempre havíem previst.

El Projecte pretén definir amb més precisió les responsabilitats d'aquelles persones que es puguin integrar en el desenvolupament i que, òbviament, no en formaven part en el moment de la concessió. Es tracta, doncs, de determinar l'abast de la responsabilitat d'aquelles empreses que, amb posterioritat, puguin fer-se càrrec de la construcció, gestió o explotació en algun dels àmbits que integren el centre recreatiu turístic.

Per finalitzar, molt honorable president, senyores i senyors diputats, les característiques fonamentals són: en primer lloc, la responsabilitat de totes les empreses i entitats que participin en la construcció o explotació d'un centre recreatiu turístic, respondran solidàriament davant dels expropiats pel que fa al pagament del just preu; primera característica. Segona, la responsabilitat de totes les persones i entitats que participin de manera conjunta en un mateix

àmbit, activitat o ús complementari en un centre recreatiu turístic, o en algun servei o element d'ús comú del conjunt, serà solidària amb referència a l'àmbit d'activitat, ús, servei o element comú en què participi.

Per tant, aquest Projecte de llei que avui tenim l'honor de presentar a la cambra, el que pretén, precisament, és conjugar, per un costat, una major especialització tècnica entre les diferents empreses que puguin participar en el desenvolupament de les diferents activitats d'aquest Projecte i, per l'altra banda, garantint aquesta major especialització, reforçar les exigències legals per a la salvaguarda dels interessos generals i també dels particulars, i en parlar dels particulars em refereixo al pagament del just preu per als expropiats.

Finalment, per acabar, molt honorable president, senyores i senyors diputats, el Projecte faculta el Govern per dictar les disposicions necessàries per al seu desplegament, singularment en el que fa referència a la fiança constituïda i a la forma i condicions de la seva devolució quan procedeixi. Entenem que amb aquest Projecte de llei, que d'aquí a uns moments la cambra discutirà, el camí del desenvolupament d'un centre recreatiu turístic a Catalunya queda reforçat. En cap moment s'ha discutit la conveniència que un centre d'aquestes característiques es desenvolupi. Els temors que en algun moment s'hagin pogut suscitar, pensem que, en aquest moment, queden d'una manera clara aclarits i, en conseqüència, fem un pas endavant perquè en els termes i el calendari prevists aquest centre pugui obrir les seves portes; centre que ha de ser un element dinamitzador i d'una qualitat evident, a fi i efecte de millorar els serveis turístics de Catalunya en uns moments que els bons moments que s'estan passant no ens poden fer adormir, i la competència és forta i la innovació, com sempre, és necessària.

Per tot això, senyores i senyors diputats, demanem als diferents grups de la cambra el suport a aquest Projecte.

Moltes gràcies, molt honorable president. Moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

En no haver-hi cap diputat comanat per la Comissió per presentar el dictamen, passarem seguidament al debat del Projecte de llei. Hi ha reservades quatre esmenes a la totalitat de retorn del Projecte al Govern. La primera és presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el propassat 18 de febrer, a la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme d'aquesta cambra, el conseller Macià Alavedra compareixia arran d'una petició del nostre Grup parlamentari, aprovada per aquella Comissió per unanimitat, per tal d'informar sobre l'estat del Projecte del centre recreatiu turístic dels municipis de Vila-seca i de Salou. Si haguéssim de resumir aquella compareixença del conseller Alavedra, la resumiríem en dos punts. Un primer punt de bones notícies en el sentit que es confirmava la voluntat d'entrar en l'accionariat del parc –fins ara anome-

nat Tibigardens– per part del grup anglès Pearson, una notícia en aquells moments avançada i no confirmada encara de la possibilitat d'entrada de la Caixa, i la subsegüent notícia de la desaparició del projecte del senyor De la Rosa. Això era –hi insisteixo– un paquet de bones notícies per a aquells que creiem que el parc és important per al desenvolupament econòmic, turístic i social d'aquelles contrades.

I el segon bloc en què podríem resumir aquella compareixença, era la petició unànime dels grups de l'oposició que el canvi d'accionistes..., la confirmació de la construcció del parc podia donar peu a un consens a l'hora d'establir una redimensió de les hectàrees expropiades, en el sentit de reduir el perímetre inicial del parc i, consegüentment, poder així negociar amb alguns dels expropiats que encara es troben en aquesta fase.

A aquesta petició dels grups de l'oposició, de la voluntat nostra d'entrar a discutir la redimensió del perímetre del parc, el conseller Alavedra va respondre amb frases textuais com: «Nosaltres ens movem dins els terminis i dins el marc legal actual i no contemplem una modificació». «Jo només em mouré estrictament en això, perquè no hi ha decisió del Govern sinó la decisió de mantenir els terminis». I «jo recullo les seves opinions i els dic que, de moment, no hi ha modificació en aquest tema. Si s'hagués de modificar la legislació ja exposaríem els motius i l'oposició ja hi diria la seva, evidentment com li pertoca».

D'aleshores ençà, del 18 de febrer ençà, les coses s'han succeït molt ràpidament –molt ràpidament. No només Pearson ha confirmat que entra –que ha entrat–, sinó que la Caixa ha entrat, i aquell futurible s'ha fet realitat. De la Rosa ha desaparegut del projecte. Han succeït altres fets: que la Comissió d'Economia i Finances..., la Comissió de Comerç, Consum i Turisme ha de rebre aviat uns estudis sobre uns temes financers del senyor De la Rosa, que avui no tractarem, però el que s'ha succeït més ràpidament és que aquella modificació que el 18 de febrer no es contemplava s'ha realitzat, que aquells terminis que el 18 de febrer hi havia la decisió de mantenir s'han alterat, i que aquell consens de què es parlava amb els grups polítics no s'ha produït i no s'ha volgut.

El 20 d'abril –el 20 d'abril– apareixien publicats en els dos butlletins oficials del nostre país dos textos que modificaven els plantejaments i que, un d'ells, negava cap voluntat de consens. El 20 d'abril el butlletí oficial d'aquesta cambra publicava un acord del 6 d'abril, del Govern, que era el Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 2/89 sobre centres recreatius turístics. Aquest avantprojecte, a proposta del conseller de Comerç, Consum i Turisme, era de tramitació urgent i passava a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. En aquest Projecte, en un condicional futurible, es donaven les condicions per a un acord i per a la solidaritat de responsabilitats subsegüents per a una hipotètica segregació de la concessió en més d'una persona físico-jurídica. El mateix 20 d'abril el *Diari Oficial de la Generalitat* publicava un altre acord del Govern, del 6 d'abril. Aquest acord era el Decret 80/94, del Departament de Comerç, Consum i Tu-

risme, pel qual s'autoritza inicialment la transmissió de drets i obligacions sol·licitada per Grand Península, SA. Era –és– la segregació de fet en tres societats de la inicial –la inicial i dues de noves– i és, a més, de fet, l'ampliació de terminis del parc. Si el parc s'havia de construir abans del 95, aquest termini es manté, però si els usos comercials, residencials i esportius, s'havien de construir fins a la data, abans del final del 96, ara passen al 2006, i si les instal·lacions hoteleres s'havien de construir abans del 2003, ara passen al 2011.

Conseller Alavedra, 18 de febrer: «Nosaltres ens movem dins els terminis i dins el marc legal actual i no contemplem una modificació»; decret. És una substancial modificació del marc normatiu en què ens movíem.

Conseller Alavedra, 18 de febrer: «Jo només em mouré estrictament en això, perquè no hi ha decisió del Govern, sinó la decisió de mantenir els terminis»; terminis del 96 al 2006, del 2003 al 2011.

El Projecte de llei i el Decret, publicats el 20 d'abril, són un tot indestruïble i són un tot indestruïble que hem de parlar conjuntament. I nosaltres no hi estem d'acord, no hi podem estar d'acord.

No només perquè en allò que és substancialment important que modifiqui la normativa, que és el Decret –que és el Decret–, no hi hem pogut dir res, sinó perquè la segregació de les empreses amb accionistes diferents per nosaltres significa el trencament del concepte integral de la Llei 2/89, perquè l'allargament dels terminis per nosaltres significa una injustícia als expropiats. L'expropiació de vuit-centes hectàrees per motius socials, expropiació urgent que ha augmentat, a més a més, de nombre d'hectàrees amb les actuals expropiacions en curs per als accessos al parc, és una expropiació que no s'ha tancat. En el mes de març hi havia encara vius recursos de cent nou afectats titulars de cent setanta finques, i dels 11.000 milions de pessetes taxats com a cost previst per a l'adquisició de terrenys, Grand Península, només n'havia satisfet 8.800 milions, és a dir, més de 2.000 milions encara per pagar per uns terrenys expropiats per via d'urgència l'any 1989. I per uns terrenys expropiats per via d'urgència l'any 1989 a un preu inferior al mercat, d'aquest any 1989, que ara, amb el Decret i amb la Llei que en bona part assegura aspectes legals del Decret, no seran utilitzats, alguns d'aquests terrenys, fins al 2011. Terrenys expropiats per via d'urgència el 89, alguns dels quals encara no satisfets econòmicament, i alguns dels quals no seran utilitzats per aquest motiu social, tèdric, inicial del centre integral fins al 2011.

D'aquestes vuit-centes hectàrees expropiades, només se n'utilitzen per al parc menys de dues-centes. Per als usos comercials, esportius, residencials i hotelers se n'utilitzen sis-centes i escaig. I se'ns havien venut, aquests usos comercials, esportius, residencials i hotelers, com a necessaris per al finançament i el manteniment del parc, com un conjunt interdependent, com un conjunt indestruïble, com un conjunt una part del qual no ens agradava –els usos comercials, esportius, residencials i hotelers–, però que era necessària per al parc, que era el que ens agradava, que era el

que volíem, que és el que volem. Ara, amb la segregació, comença a esdevenir-se el contrari, perquè resulta que les empreses especialitzades en parcs temàtics són les que no han volgut participar en les empreses que hauran de fer els usos comercials, esportius, residencials i hotelers. És a dir, Pearson, Anheuser Busch, en aquests moments ens estan dient que no volen hotels, que no volen urbanitzacions, que no volen camps de golf, que només volen el parc i que es veuen amb cor de tirar el parc endavant autònomament.

Aleshores, com justificar ara els motius socials de l'expropiació de les altres sis-centes hectàrees que no són al parc? Com justificar ara, davant un expropiat l'any 89 a preu inferior del preu marcat en el mercat lliure aquell any que encara possiblement no ha cobrat, que en els seus terrenys es faran hotels l'any 2011? Per quin motiu no s'ha aprofitat l'actual situació de canvi d'accionistes per, si més no, discutir amb els grups de l'oposició aquella voluntat que havíem mostrat de posar damunt la taula la discussió de la redimensió del perímetre del parc?

Per aquests motius, per aquests dubtes, per aquestes conclusions, nosaltres demanem al Ple de la cambra que acordi de retornar al Govern aquest Projecte de llei i, finalment, per aquests motius, per aquests dubtes, per aquestes conclusions, però també, senyor president, senyores i senyors diputats, perquè en el fons estem debatent un projecte de llei que no és l'important de la qüestió en el moment. L'important és un Decret que ja és publicat el mateix dia que surt el Projecte de llei i, en el fons també, demanem que es retorni aquest Projecte aquí al Parlament, perquè creiem que el procediment que ha usat el Govern és un procediment que menysvalora i menyspreja la importància del debat parlamentari. Aquest, per si sol, seria un motiu per demanar que no s'aprovi aquesta llei, el que passa és que, davant dels arguments que he intentat d'exposar, és, malgrat tot, un argument menor, però que ens acaba de convèncer que el nostre vot favorable al retorn i el subsegüent vot contrari al Projecte de llei són, des del nostre punt de vista, dos vots raonats i raonables.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló.

Suposo que el torn en contra es farà a totes les esmenes a la totalitat.

La segona esmena a la totalitat és presentada pel Grup Parlamentari Popular. Per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, quan el mes de febrer 1989 lo Parlament de Catalunya va aprovar la Llei de centres recreatius turístics, recordo que el conseller, l'honorable conseller de Comerç, Consum i Turisme, va formular una presentació de la llei, una exposició marcadament optimista en què va determinar que la construcció del parc d'atraccions a Catalunya, amb la corresponent zona esportiva, la zona residencial i la zona comercial, va determinar, amb les seves paraules, que aquell era el projecte estrella del Govern de la Generalitat,

amb una inversió inicial de més de 30.000 milions de pessetes, amb la creació de 1.650 llocs de treball, dels quals 150 serien llocs de treball estables o permanents, va dir també que significaria un progrés per als ciutadans de les comarques afectades o beneficiades, amb una incidència positiva –va assenyalar també– de dinamització de la nostra economia; en definitiva, un projecte de gran envergadura que permetria una oferta turística i cultural de la màxima transcendència com correspon, com corresponia a la legítima aspiració de Catalunya, incorporada al perfeccionament, a la qualitat i a la modernitat del concert internacional al qual pertanyem.

Este va ser en essència lo discurs del conseller senyor Alegre, comprensiblement sota lo símptoma intern de la pròpia satisfacció personal –i dic comprensiblement– i segurament amb la impressió externa del perfecte rendiment polític com a membre d'un govern. I en estes condicions de futur excel·lent i per raons d'interès territorial, compartides estes raons amb diputats de totes les formacions parlamentàries, dos grups de l'oposició, Esquerra Republicana i el Grup Popular, vam creure en la bondat i en les dimensions qualitatives del projecte en qüestió i el fet de no presentar en aquell moment esmena a la totalitat va significar implícitament lo suport a la urgència del tràmit parlamentari, va suposar també el recolzament a l'aplicació urgent de la Llei d'expropiació forçosa i va implicar, per últim, la seguretat que la sospita manifestada per altres grups respecte de la presumpció del «trajo» a mida no tenia ni tan sols aspecte de consistent, tot això amb la intenció, per la nostra part clarament interessada, de resoldre lo desenvolupament i la potenciació d'unes comarques que avui encara reclamen decisions polítiques generoses, dividint i distribuint les inversions i desconcentrant activitats, ja siguin de naturalesa econòmica, social o cultural.

Avui lo conseller, en la seva presentació, ha tornat a repetir, ha reiterat la mesura de l'abundància, i és que el paper ho aguanta tot. Doncs, bé, de tot lo dit, tot lo contrari. Una vegada més les paraules del Govern se les emporta el vent i els esdeveniments posteriors, que han pringat de descrèdit una part de la classe política –millor dit, de la política catalana– han determinat dues qüestions que immediatament volem reconèixer públicament per part del Grup Popular. Primerament, que els grups parlamentaris Socialista i d'Iniciativa per Catalunya, que en lo seu moment van presentar esmena a la totalitat com a expressió d'oposició al Projecte de Llei de centres recreatius i turístics, tenien tota la raó de la seva part en les crítiques formulades; i en segon terme, que el Grup Popular –i vull creure també que Esquerra Republicana– s'ha vist defraudat en la confiança que va dispensar a un projecte de Llei que en aquell moment consideràvem adequat a la finalitat destinada.

Lo conjunt de fets que junts constitueixen la història del centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou, lo conjunt de fets reflecteixen les debilitats d'un govern, potser per la subjecció al compliment d'alguna obligació incondicional que naix, que creix i que s'enforteix amb los tractes amb perso-

nes poc recomanables, i reflecteixen també los despropòsits inconfessables que generen los *arrebato*s personals de mútua passió. I això és així perquè els fets que documenten estes afirmacions resulten inqüestionables per la seva notorietat.

Al mes de febrer de 1989, primer decret de concurs públic d'instal·lació del centre recreatiu al municipi de Vila-seca i Salou; al juny de 1989, segon decret pel qual s'adjudiquen les obres a Anheuser Busch, i finalització de la primera fase, 31 de desembre de 1992; al mes de març de 1992, decret de canvi d'adjudicació a Becin, SA, i la finalització de l'obra s'endarrerix tres anys fins al 31 de desembre de 1995; al juny de 1992, nou decret d'adjudicació a Grand Península, SA. Així Grand Península se constitueix amb lo 20% per a Becin - Anheuser Busch i el 80% per a Grand Tibidabo, SA; Grand Tibidabo és lo resultat del 30% de Javier De la Rosa, després de la fusió de la Corporació National Leasing i el 70% per a Tibidabo, SA, constituït per 9.000 accionistes. A la vegada Grand Tibidabo és la propietària del 70% de Tibigardens.

El 30 de juny de 1992 lo Parlament de Catalunya aprova la concessió d'avals per 10.000 milions de pessetes a favor de Grand Península, SA; el 12 de febrer de 1994, compareixença del conseller d'Economia i Finances a la Comissió parlamentària per a anunciar la participació de FECSA i de Pearson i la possible incorporació de la Caixa amb la consegüent pèrdua de pes i de protagonisme de Javier De la Rosa a través de Grand Península, SA. La *prenda* del segle comença a baixar del pedestal, i aquí comença també a decaure i a degenerar aquell *arrebato* inconfessable de mútua passió entre el president de la Generalitat i el famós financer català. En tot cas, no era este financer aquell exemple de la suficiència, de l'aptitud i del talent per a generar estalvi estable i inversió productiva, dipositari i portador, este financer, de les tradicions més arrelades de la capacitat creativa dels catalans?

Del 12 de febrer passem al 25 de març de 1994: informació referida al desviament de 1.000 milions de pessetes de Tibigardens a negocis particulars de Javier De la Rosa per mediació de quatre pagarés de Grand Tibidabo per 250 milions de pessetes cada pagaré. El 24 de març, un dia abans del desviament d'estos 1.000 milions de pessetes, dimissió d'Alfonso Maristany, cunyat de Javier De la Rosa i conseller de Grand Península, SA. Lo mateix 25 de març de 1994 la Generalitat anuncia una inspecció sobre la utilització de l'aval de 10.000 milions de pessetes a favor de Grand Península, SA. Lo 6 d'abril de 1994, i sense haver conclòs la inspecció de l'aval, lo conseller d'Economia i Finances, senyor Alavedra, anticipa que ni apareix ni és certa la desviació de 1.000 milions de pessetes procedents de l'aval en qüestió.

Lo mateix 6 d'abril de 1994, nou decret de la Generalitat sobre transmissió de drets i obligacions de Grand Península, SA, segregant una part del seu patrimoni, i nova ampliació fins l'any 2011 –com abans s'ha dit– de les obres de la zona residencial i comercial. I per últim, lo dia 15 d'abril de 1994 entra al Parlament de Catalunya lo Projecte de Llei de modi-

ficació de la Llei de 1989 objecte del debat parlamentari que en estos moments estem substanciant.

Què pretén este Projecte de llei? Doncs, en la forma i en lo fons este Projecte de llei, i en essència, pretén aniquilar, anul·lar i suprimir los mecanismes de garantia solidària com a principi de seguretat jurídica perquè, segons la memòria del Projecte, la Llei..., és a dir, la garantia solidària avui és una mesura excessiva i desproporcionada. En este moment, doncs, si s'aprova esta Llei, es trencarà tot allò que significa lo concepte integral del Projecte.

I en tot cas, nosaltres diem que l'excessiu i lo desproporcionat és la modificació dels terminis de conclusió de les obres en setze anys a partir de 1995 i l'excés i la desproporció és el que al final molt nos temem que passarà: major volum d'edificació amb lo consegüent perjudici per als promotors de la zona i ampliació de la divisió comercial en condicions de millor competència respecte dels establiments actuals. La primera desproporció, si s'arriba a produir, nos semblaria una burla als afectats, i el segon excés, si s'arriba a produir, demostraria una burla al Parlament.

I amb estos despropòsits que hem revelat, tots los grups parlamentaris de l'oposició han presentat quatre esmenes a la totalitat, a les quals el president de la Generalitat, amb una actitud de descontrol i d'agressiva descortesia, arremet contra uns diputats de Tarragona acusant-los de tenir una doble cara en lo seu comportament polític i personal. Doncs, bé, anem a veure qui és lo que té dues cares, la que usa en públic i la que amaga en la intimitat; anem a veure també qui pot anar amb la cara ben alta quan se parla d'este Projecte i anem a veure qui utilitza lo maquillatge habitual, perquè a Catalunya tots nos coneixem amb les nostres debilitats.

Per quins motius lo president de la Generalitat, senyor Pujol, va decidir que Javier De la Rosa desaparegui del projecte de Tibigardens? Ha vingut lo senyor Pujol a donar explicacions al Parlament des d'esta tribuna? No havíem quedat que Javier De la Rosa era l'empresari model i el financer exemplar a imitar per tots los ciutadans? Poden explicar com s'ha produït la participació de FECSA en relació amb Baseira Oil i Petrocat? Pot exhibir el Consell Executiu quin conveni té firmat amb lo Govern central a través del Ministeri d'Obres Públiques respecte del desviament de la carretera Nacional 340, que servirà d'accés al centre recreatiu de Vila-seca i Salou? Està en condicions lo conseller d'Economia i Finances d'afrontar un debat referit a la inspecció de l'aval de 10.000 milions de pessetes concedits a Grand Península, SA? Pot afirmar el conseller d'Economia i Finances que el límit de 10.000 milions de pessetes de concessió d'aval, aprovat per este Parlament, mai ha sigut ultrapassat, per exemple, en 11.000 —o fins a 11.000— milions de pessetes amb les conseqüències de tota naturalesa que este fet implicaria?

Des d'esta tribuna lo Grup Popular assumeix lo compromís públic d'intentar posar al descobert tot allò que representa misteri, enigma i secret en esta i en altres matèries similars. Lo Grup Popular hem sol·licitat la compareixença del conseller d'Economia i Finances a la Comissió parla-

mentària corresponent perquè informi de tot allò que fa referència a la cessió de garanties aprovades per este Parlament. Esta sol·licitud de compareixença ja fa dos mesos que va entrar al registre del Parlament.

Del total de l'aval de 10.000 milions se van utilitzar 1.500 milions de pessetes i van quedar bloquejats 8.500 milions condicionats al fet que Grand Tibidabo aportés 6.000 milions pendents al capital social de Grand Península. És cert que a pesar que a Grand Tibidabo li faltaven desembossar estos 6.000 milions de pessetes la Generalitat va desbloquejar en lo seu dia la utilització de la resta de l'aval? I si no és així, com és possible que l'auditoria d'Arthur Andersen confirmi que el 30 de setembre de 1993 s'havien invertit ja al parc d'atraccions 24.000 milions de pessetes? Por respondre de tot això lo Govern?

Quan Javier De la Rosa era accionista majoritari de Grand Península, SA, havia d'aportar 12.000 milions de pessetes per la via d'ampliació de capital, però només en va desembossar la meitat, és a dir només va desembossar 6.000 milions de pessetes. Ara l'entrada de FECSA amb 1.500 milions de pessetes, un 10% de la societat, ha permès reduir lo deute de Javier De la Rosa a 5.700 milions de pessetes perquè 300 milions dels 1.500 milions de FECSA han sigut destinats a ampliació de capital.

I parlant de FECSA, abans de la seva participació en el projecte de Tibigardens amb 1.500 milions de pessetes se produeix un fet, se produeix una coincidència que per curiosa val la pena comentar. Lo 17 de setembre de 1993 la Societat catalana de petroli, SA, Petrocat, de la qual la Generalitat participa amb un 40%, va adquirir una part de les accions de l'empresa Baseira Oil per un valor de 1.800 milions de pessetes; i fins aquí tot sembla correcte i transparent. Només una qüestió queda a l'aire per si algú la vol recollir, la vol *despejar* i la vol clarificar: quan Petrocat adquireix Baseira Oil per 1.800 milions de pessetes i simultàniament FECSA participa amb 1.500 milions de pessetes, la pregunta immediata és tan òbvia com pertinent: era FECSA propietària de Baseira Oil, SA? Tant de bo per al Govern la resposta pogués ser negativa en estos moments de dificultats en relació amb tot este tema, però els antecedents del registre mercantil de Girona coincideixen amb la nostra sospita inicial.

Efectivament, Baseira Oil era una empresa de FECSA adquirida per Petrocat de la Generalitat per 1.865.339.768 pessetes. I a partir d'aquí ja podem deduir en quines condicions ha resultat la participació de FECSA i amb quins recursos FECSA hauria efectuat l'adquisició del 10% de les accions de Gran Península per un total de 1.500 milions de pessetes; amb paraules més clares: lo *trueque* és una funció poc divertida a càrrec d'aficionats, i «menys mal» que el bon nom de la Caixa incorpora la solvència necessària a un projecte d'estes dimensions.

I a pesar de tot lo serial de despropòsits, algun d'ells assenyalat cronològicament, no es tracta, honorable senyor conseller, honorable senyor Alegre, d'exaltar en estos moments les virtuts personals o de criticar les inconsistències

individuals de qualsevol membre del Consell Executiu de la Generalitat –i molt menys en una persona de la seva dignitat–, sinó que del que es tracta en este moment i en tot cas és de verificar, documentar i denunciar, si procedeix, si ja hi ha hagut negligència en lo que és la política general que envolta tot un entramat que resulta tan perillós com lamentable.

I pel tracte –des de la nostra opinió– abusiu en la confiança, pel tracte en moments menyspreadors en lo polític i sobretot desconsiderat en lo individual, que nos ha dispensat lo Govern de Convergència i Unió, mereix este Govern la reprovació verbal no només del Grup Popular que represento, sinó la mateixa reprovació personal en virtut de la meua condició de diputat per Tarragona que en lo seu dia va donar suport incondicional i desinteressat al Projecte de llei de centres recreatius i turístics.

I, sobretot, quan parlo, senyor conseller, de reprovació no em refereixo a aquella acció premeditada, política, formal, pública i solemne que s'ha de votar en este Parlament, sinó que em refereixo a l'expressió probablement més transcendental, que es refereix a la veritat, a la lleialtat i a la bona fe de la persona en l'exercici de la corresponent responsabilitat política.

Avui lo Projecte de llei de modificació que se sotmet a la consideració del Parlament de Catalunya haurà de suportar –com ja hem dit– quatre esmenes a la totalitat de tots los grups parlamentaris de l'oposició, en una manifestació oberta de disconformitat i de discrepància col·lectiva, i que en lo cas del Grup Popular incorporem, a més, l'afirmació de la desconfiança en un govern que, vulnerant les seves pròpies lleis, des de la nostra opinió, actua només amb aparença de veritat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto. La tercera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. Per defensar-la té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, fa cinc anys, tres mesos i dinou dies Iniciativa per Catalunya defensàvem en aquest mateix Parlament una esmena a la totalitat al Projecte de llei de creació dels centres recreatius turístics, i entre les nostres argumentacions –com molt bé s'ha dit abans– incloïem algunes sospites, i enteníem que fonamentades, que això era més aviat un muntatge per afavorir la implantació protegida d'una gran empresa amb un gran benefici immobiliari al darrere i que, en tot cas, la Llei l'únic que feia era preparar la legalitat per aconseguir aquest objectiu i beneficiar determinades persones.

Avui –i des de fa molts anys, no és que ho hem descobert avui– ja no tenim sospita: tenim la confirmació, tenim l'evidència, i, evidentment, el que podem confirmar és que la lletra de la primera Llei, d'aquesta Llei que avui es pretén modificar, sembla pràcticament un sarcasme a aquell apartat que deia que es pretenia fer aquest projecte «integral» d'actuacions temàtiques i zones residencials, hoteleres, esportives i comercials per «evitar que esdevingui» –així ho diu textualment la Llei– «matèria d'especulació». Creiem que

frases com aquesta i alguna altra que hi ha en el text de la Llei haurien de cremar a aquells que van negar-nos les evidències i que van atrevir-se a desqualificar les presumpcions que es feien i van avalar la Llei i han continuat avalant tot el recorregut posterior.

Crec innecessari tornar a insistir d'una manera detallada –ja s'ha fet i es coneix prou– en tot el procés que els ha portat, al Grup de la majoria, a portar aquesta modificació. Només voldria destacar que, a partir de les dificultats internes i externes d'aquest empresari venerat, modèlic, exemplar, quasi honorable, però al mateix temps també hàbil manobrer, embolicador i especulador: De la Rosa, i de les seves relacions privilegiades amb una part d'honorables càrrecs del Govern, van comportar una implicació directa del Consell Executiu; es va nomenar el conseller Alavedra president del Consorci i se li ha fet jugar durant tot aquest procés un paper molt actiu per anar buscant solucions als diferents conflictes que han anat sorgint.

Entenem, des d'Iniciativa, que hi ha hagut una confusió –i és molt difícil suposar que ha sigut inconscient– entre els interessos públics i els interessos privats, i que fins i tot ens atrevim a dir que hi ha hagut una supeditació que ratlla el servilisme en tot el procés de gestions, quan es tractava d'apuntalar les maniobres del padrí De la Rosa.

Quan finalment la situació ja es fa insostenible per aguantar De la Rosa dintre del projecte: el conflicte de KIO, les presumptes irregularitats en l'ús de l'aval de la Generalitat, el desinterès a finalitzar el projecte perquè la crisi econòmica fa poc aconsellable la realització de l'operació immobiliària integrada, les dimissions que es van produint, de Vilarrubí i de Maristany..., tot això obliga altra vegada, i a causa de les implicacions anteriors, el Govern, i en nom del Govern el mateix conseller Macià Alavedra, a intentar salvar de la crema l'aposta tan compromesa on s'han posat. I què passa? Ha de buscar nous socis. Busca nous socis –ens ho va explicar el 18 de febrer en aquesta compareixença a la Comissió–, busca FECSA, busca la Caixa, s'intenta buscar una empresa especialitzada com és la Pearson, i el que està clar és que els socis difícilment –i quan tenen finalitats econòmiques tan clares com la Caixa i FECSA– hem de dir que hi entren d'una manera desinteressada. S'han apuntat algunes possibles contraprestacions; és possible que algun dia en surtin algunes altres. El que està també clar és que, sobretot l'empresa professional, l'empresa responsable de portar a terme el projecte de parc temàtic imposa unes noves condicions; no està interessada en tota l'operació immobiliària i, llavors, el que planteja és que ells no volen assumir la zona esportiva, la zona hotelera, la zona residencial ni la zona comercial.

Què passa llavors? Que, contravenint la filosofia del projecte, les manifestacions que s'han fet reiteradament i constantment que tot és un projecte que cal defensar globalment perquè globalment és positiu, el que era necessari i imprescindible ara ja no ho és. La integració que plantejava el projecte, la Llei, per evitar l'especulació, com he dit, ara ja no és tan sols necessària sinó que és un inconvenient, i avui

se'ns planteja la segregació –a més a més, d'una forma bastant barroera–, amb un decret anterior a la modificació d'aquesta Llei, i el Decret del 6 d'abril, Decret 80/94, ens planteja una primera societat, Grand Península, que s'encarregarà del parc temàtic, una segona societat –que ja veurem qui serà–, que portarà endavant els usos esportius, hotelers i residencials, i una tercera societat –també indefinida– que tirarà endavant els usos comercials. De manera que, a més a més, la majoria de les actuacions tenen un endarreriment que arriba fins al 2011; el projecte inicial del Decret del juny del 89 es plantejava que la finalització del projecte, de tot el projecte aquest, integral, s'acabaria l'any 2000. Avui es parla –no se'n parla, sinó que ja és un decret publicat i, per tant, vàlid– que l'última fase, de moment, s'acabarà l'any 2011, i dic «de moment» perquè no és la primera modificació, és la segona modificació, i per què hem de suposar que aquesta serà l'última? En definitiva, posar un marge de setze anys a partir de l'any 1995, que serà quan està previst acabar el parc temàtic, vol dir que deixem l'actuació en aquest terreny a l'espera que vinguin millors temps.

Jo no voldria caure en aquell criteri de dir «no, és que és dolent» –com alguna vegada se'ns ha dit– «criticar perquè el projecte és bo». Quan parlem del projecte, el Govern sempre ha parlat del projecte «integral», i nosaltres sempre hem parlat de diferenciar el parc temàtic de la resta de les actuacions, i sempre hem dit que el parc temàtic ens pareixia bé, que al parc temàtic no hi teníem excessives discrepàncies –vam plantejar en aquell moment i ho hem tornat a plantejar, en tot cas, la idoneïtat del lloc on es va plantejar la ubicació, però no era aquest el nostre problema. Vull dir, la nostra disconformitat ve per tota l'actuació subsegüent; és a dir, per les altres més de sis-centes hectàrees –recordin que el parc i els seus serveis ocupen cent noranta-dues hectàrees, segons diuen totes les dades; per tant, vol dir que hi ha més de sis-centes hectàrees que en aquests moments hi ha la llibertat que unes empreses que no són la del parc temàtic, i que no sabem quines seran, i que no sabem quan començaran, tindran un marge de setze anys –de setze anys– per justificar l'interès social que va plantejar la necessitat d'expropiar d'una manera urgent un munt de gent, un munt de propietaris, a valors inferiors als del mercat a la zona en què estaven, i que en aquests moments tenen –com també s'ha dit aquí– un total de cent nou recursos presentats que afecten cent setanta finques, segons ha reconegut el conseller en una resposta recent a una pregunta formulada per mi. Que no està molt clar el projecte, també es veu en el sentit que, quan preguntem quin és el volum de treballadors –perquè una de les coses que es venia era el volum de treballadors que es produiria al parc–, el conseller m'envia una pregunta dient que el nombre de treballadors que es preveu és, fixos, de cent, i després m'envia una correcció –m'envia una correcció– dient: «no, no, hi ha un error de mecanografia» –que ho hem d'entendre així– «i és de cent cinquanta». Casualment resulta que cent cinquanta és el mínim –el mínim– que la Llei del 89 preveia que havien de crear-se com a llocs de treball. Per tant, en aquells moments, quan es va

plantejar l'adjudicació a l'empresa beneficiària, se'ns deia que aquell projecte comportava una major creació de llocs de treball. És a dir, les condicions mínimes eren cent cinquanta, eren cinc-centes hectàrees, eren tants llocs de treball fixos, eren tantes atraccions..., i se'ns deia que el projecte presentat i adjudicat tenia superades totes aquestes condicions. En aquests moments, a la segona –i dic «a la segona» per l'equivocació– reconeixen que el nombre de treballadors previstos és de cent cinquanta, perquè és que si fos de cent quaranta-nou ja no compliria les prescripcions. Per tant, vol dir que estem sempre ratllant la legalitat, estem ratllant les condicions mínimes que es van posar a l'empresa.

En definitiva, el que volem plantejar és que l'intervencionisme i la implicació del Govern en aquest projecte és inacceptable; una cosa és el possible benefici global per al turisme i, l'altra són els beneficis individuals, i crec que algú haurà de respondre un dia o altre quins són els beneficis que hauran tret el senyor De la Rosa i els seus socis de tot aquest procés. És a dir, quina és l'actuació d'aquest senyor, quina n'ha estat la implicació real i quin ha estat el marge de benefici, ara que se n'ha anat perquè políticament era impresentable mantenir-lo en el lloc en què estava.

I l'altra cosa que també se'ns haurà d'explicar i tampoc no s'ha explicat aquí en una intervenció molt flegmàtica del conseller de Comerç, Consum i Turisme, quins són els beneficis socials que es defensen mantenint encara la declaració d'interès social i, per tant, de continuació del procés expropiatori per a aquestes més de sis-centes hectàrees que es construiran si va bé, i, si no va bé, modificarem les vegades que convingui els terminis. És a dir, mantenim sis-centes hectàrees expropiades a un determinat preu perquè algú, quan vulgui i quan li convingui, vagi a fer les actuacions que a ell l'interessin. Això, creiem que és una immoralitat, i ho diem així, tranquil·lament.

S'ha destruït el castell de sorra que s'havia plantejat agafant tot el procés amb pinces, la integració del projecte que justificava l'actuació ja no s'aguanta per enlloc, i encara que vostès puguin plantejar un procés legalment dubtós: la creació de la Llei 2/84, el Decret 80/94, la modificació actual de la Llei, creiem que és políticament –políticament– poc recomanable continuar per aquesta via. No sabem –el temps ho pot dir– si això podrà ser algun dia condemnable, però pensem que políticament aquesta modificació desqualifica globalment el projecte, desqualifica el Govern; hem de dir que no ens ha sorprès tant –alguns deien que hi van confiar, nosaltres ja hem dit que no–, crec que rectificar és de savis; hi ha dos grups que rectifiquen i en aquests moments han plantejat una esmena a la totalitat..., bo seria que haguéssim rectificat tots i que haguéssim intentat reconduir-ho. Vostès no ho han fet, vostès segueixen defensant lo que no es pot defensar, i per això els hem de dir que el nostre Grup ha manifestat i continuarà manifestant el més absolut rebuig a aquesta continuació del procés del centre recreatiu turístic i tots els additaments que vostès ens plantegen.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. La quarta esmena és presentada pel Grup Parlamentari Socialista. Per defensar-la té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'any 89 aquest Parlament va aprovar per majoria la Llei sobre centres recreatius.

Des d'aquell moment, la veritat és que molts esdeveniments han incidit en el parc temàtic, un parc que, en el primer moment, recordem que havia d'estar inaugurat –i per tant construït– el 31 de desembre de l'any 92 i que, segons deia el mateix president de la Generalitat, seria l'obra més important del país en els darrers anys, comparable només a les inversions fetes al voltant dels Jocs Olímpics.

És bo tenir en compte els fets que han incidit en aquests anys –en aquests sis anys– en aquest projecte i que en alguns casos l'han fet retardar considerablement. En primer lloc, els canvis significatius en l'accionariat de les empreses, empreses que havien de posar en marxa aquest projecte; en segon lloc, la segregació del municipi de Vila-seca i Salou i la posterior constitució del consorci, que és una conseqüència directa d'aquesta segregació; la mateixa evolució de la situació socio-econòmica, i per tant la situació de crisi econòmica; la situació dels expropiats, encara no resolta en molts casos; els canvis en la configuració del projecte de parc temàtic, fins i tot en un fet tan senzill com el nom –hem passat del Parc Bush, al Port Aventura, passant per Tibigardens–, i finalment, l'aturada dels projectes complementaris del parc temàtic, en concret a la zona residencial, esportiva, hotelera i comercial.

Jo crec que el resum –i el Grup Socialista no en té cap dubte–, el resum de tots aquests fets ens porta a constatar una qüestió prou clara: ha estat un procés mal portat, en alguns aspectes desafortunat i amb molts errors; nosaltres diríem que massa.

Arribat a aquest punt, el Grup Socialista vol constatar clarament quina és la posició al voltant d'aquest projecte. En primer lloc, un sí inequívoc al parc temàtic, un parc temàtic que estem convençuts que pot ser un motor important per al desenvolupament de les comarques de Tarragona i també per al que hauria de ser el conjunt del sector turístic a Catalunya.

En segon lloc, nosaltres també valorem positivament l'entrada de nous accionistes al projecte –Pearson, Caixa i FECSA–; estem convençuts que aquests accionistes donaran credibilitat a aquest. Per part del Grup Socialista, considera que era imprescindible que nous accionistes solvents substituïssin el senyor De la Rosa, que, com s'ha demostrat a bastament, la seva entrada en el projecte ha estat un motiu constant d'inestabilitat d'aquest, rumorologia i d'inseguretat. És bo que vostès rectifiquessin –ja ho han fet– i busquessin la sortida definitiva del projecte de parc temàtic. No m'estendré en aquesta qüestió: l'hemeroteca, qualsevol hemeroteca té milers de pàgines al voltant d'aquesta qüestió.

Avui el Govern ens planteja la modificació parcial d'aquesta Llei de centres recreatius turístics. De fet, és una

lleï molt senzilla, té un article únic i dues disposicions finals i una de derogatòria; ara bé, aquesta Llei s'ha de contemplar –com han manifestat ja altres grups parlamentaris– en el context d'un decret, que també durant aquests dies el Govern de la Generalitat ha tret.

La Llei té una exposició de motius, en la qual justifica en funció de l'experiència –ho diu textualment– adquirida en altres països i la situació econòmica actual que aquest projecte..., per tant els àmbits del parc poden ser desenvolupats per persones diferents. I en l'únic article –en l'article únic– parla concretament de responsabilitat solidària enfront dels expropiats, del pagament del preu, i en canvi parla de responsabilitat diferenciada segons l'àmbit d'actuació de les diferents societats. Nosaltres creiem que en aquest punt caldria també incloure altres aspectes que estan íntimament lligats, com són la possible reversió –si arribés el cas–, la responsabilitat per demora, les ocupacions temporals i les indemnitzacions que comporta, entre altres qüestions.

Quant al Decret, planteja clarament dues qüestions que nosaltres creiem que són les fonamentals: una és la creació de noves societats, una que estaria relacionada amb els usos comercials, esportius, hotelers i residencials, i l'altra que desenvoluparia les activitats pròpies d'usos comercials.

De totes maneres el tema fonamental, no ja solament de la Llei, sinó d'aquest Decret, és en primer lloc quan es fixa el 31 de desembre de l'any 95 com a data d'acabament del parc temàtic i l'ampliació a deu anys de la construcció de les zones residencials, esportiva i comercial, començant que es comença a comptar des de la inauguració d'aquest parc temàtic. Però la Llei i el Decret no acaben aquí: s'amplia a sis anys més –per tant estem en setze anys– pel que fa a les instal·lacions hoteleres.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquest és el motiu essencial de discrepància que manté el nostre Grup, el Grup Socialista. No és un motiu nou, és un motiu que en el moment de discussió de la Llei de centres recreatius turístics nosaltres ja vam plantejar. Vostès van justificar en tot moment la necessitat d'una gran zona residencial, comercial, hotelera i esportiva que era imprescindible per al funcionament del parc temàtic. Vostès ens van repetir durant cinc anys que era necessari que es construís aquesta zona –i així ho fixaven en la Llei i sobretot en el Decret–, perquè sense aquesta el parc temàtic no podria tirar endavant. Nosaltres des del primer moment els vam dir que un parc temàtic, sobretot en aquella zona, en una zona turística important, on hi ha zones residencials –fins i tot en molts casos a bastament buides– amb molts hotels, no era imprescindible la construcció d'aquesta zona residencial, comercial i hotelera perquè hi hagués un parc temàtic.

Jo crec que el temps ens ha donat la raó, i també els fets. Senyores i senyors del Govern, els fets en aquest cas han estat molt tossuts i ens han donat la raó. Vostès –com diuen en el seu Decret, i ens n'alegrem– inauguraran el parc temàtic el 31 de desembre de 1995. Fins i tot estem convençuts –com va dir el conseller d'Economia i Finances, el senyor Macià Alavedra, a la Comissió– que ho poden fer en els

propers mesos, en concret abans de l'estiu de l'any 95. Ara bé, en el moment de la construcció d'aquest parc temàtic i de la seva inauguració no hi haurà ni un sol metre quadrat de zona residencial, de zona hotelera, de zona comercial i de zona esportiva; i això vostès ho reconeixen en aquest Decret quan fixen, com a dates per prorrogar aquesta qüestió l'any 2005 o l'any 2011, segons comptem els terminis per a la zona residencial o per a la zona hotelera.

Per tant, jo crec que hem arribat a un punt que seria prudent i convenient que vostès també rectifiquessin com han fet ja en la qüestió dels accionistes. Fa un any, segurament, era impensable que vostès rectifiquessin en aquesta qüestió, i creiem que seria bo que rectifiquessin, perquè han de replantejar en aquest moment –com es veu clarament– la necessitat d'aquesta zona residencial, comercial, hotelera i esportiva.

El nostre Grup està d'acord en la construcció d'aquest parc temàtic, fins i tot creu convenient que al voltant del parc temàtic hi hagi un perímetre, al seu voltant, que possibiliti una protecció important del parc temàtic, fins i tot que en el futur pugui haver-hi ampliacions per a usos complementaris i que són importants per al parc temàtic, però creu que en la resta dels terrenys no té cap sentit que es continuï en aquesta direcció. Per tant, segurament i amb tota probabilitat, el millor que es podria fer és aplicar el dret de reversió i retornar als antics propietaris aquesta qüestió. Nosaltres creiem que com més s'ajorni aquesta qüestió més problemes hi haurà; és indubtable que l'ús social per a aquestes expropiacions cada vegada quedarà menys justificat i seria convenient arribar a acords, perquè, si no, ens podem trobar dintre d'uns anys que els tribunals dictin sentències en contra d'aquesta qüestió, i aleshores, sens dubte, una solució serà molt més complicada.

Per tant, el nostre Grup està convençut que estem a temps, senyores i senyors del Govern, de rectificar, de donar una sortida definitiva a aquest projecte, a aquesta qüestió, perquè del que es tracta..., i jo crec que avui s'ha vist, i anteriorment, en altres debats que hi hagut en aquest Parlament al voltant del parc temàtic, que hi ha un consens en tots els grups perquè tiri endavant el projecte del parc temàtic. Un projecte que estigui al servei de tots els ciutadans d'aquest país, que sigui motor de desenvolupament del sector turístic per tot Catalunya i en concret d'aquelles comarques.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat aquesta esmena de retorn a aquest Projecte de llei que se'ns planteja avui, que –ho torno a dir– s'ha de veure en el context del que ha estat el debat del parc temàtic i també del Decret que ha tret el Govern.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Reguant vol fixar posició respecte a aquestes esmenes?

El Sr. REGUANT: Només dar-me per solidaritzat amb l'exposició de motius del retorn a la totalitat que han fet els quatre diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula i anunciar el meu vot favorable a aquest retorn.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Torn en contra, té la paraula el diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA: Senyor president, senyores i senyors diputats, la meua és una intervenció per fer el torn en contra a les esmenes que han presentat els diversos grups de l'oposició al Projecte de llei de modificació parcial de la Llei 2/89, del 16 de febrer, sobre centres recreatius turístics.

El Projecte de llei regula tan sols la possibilitat que els diferents àmbits d'un parc recreatiu turístic puguin ser construïts i gestionats per persones diferents, entitats diferents o societats diferents en atenció a la seva especialització tècnica i a la garantia de la integració prevista a l'article 2 de la Llei 2/89, que no és modificat per aquest Projecte.

Aquesta garantia d'integració inclou la distribució de responsabilitats davant l'Administració i la distribució de responsabilitats es basa en les que es deriven d'activitats, usos, construcció i explotació de la part que assumeixi cadascuna de les noves societats. A més –i convé ressaltar-ho– preveu situacions en les quals inexcusablement la responsabilitat és solidària de totes les persones, empreses, entitats o societats que conformen el parc, el centre recreatiu turístic; solidàries enfront dels expropiats del just preu –per tant, aquí res a dir, continua essent igual–; enfront de l'Administració, quan participen d'una manera conjunta en un mateix àmbit, activitat o ús complementari, o bé en algun servei o element d'ús comú.

Per tant, l'únic que es fa és preveure la participació de diverses persones en l'execució i gestió d'un centre recreatiu turístic i relligar les responsabilitats de cadascuna d'elles en tots els supòsits possibles com a garantia d'una correcta utilització de la concessió que al seu dia per concurs es va fer.

Les raons que justifiquen aquesta Llei són també les de cercar una major especialització funcional que garanteixi la viabilitat d'un projecte tan important com el que estem parlant. Tenint en compte, a més, que ja la Llei 2/89, en el seu article cinquè, preveu que la construcció dels centres recreatius turístics es dugui a terme per més d'una empresa i que l'article 6, apartat f, del Decret 26/89, que és el que convocava el concurs públic per a la instal·lació d'un centre recreatiu turístic, preveu que diverses empreses poden dur a terme funcions diferents dins del centre recreatiu turístic, cap altre aspecte de la Llei 2/89 es modifica amb aquest Projecte que ara tractem ni cap altra qüestió s'inclou en aquest Projecte de llei. I per tant aquí, en tot cas, hauria d'acabar la meua explicació, el meu posicionament.

Però resulta que, és clar, aquí es barreja tot i es parla del Projecte de llei, tan sols a l'enunciat, per part dels diputats que m'han precedit, i després s'entra en tota una discussió, exposició o explicació d'altres temes que no són estrictament el que estem tractant aquest punt, que és relacionar el Decret –que va sortir uns dies abans de la presentació del Projecte de llei–, i fins i tot m'atreveria a dir elucubracions sobre tot el que ha passat i prediccions sobre el que passarà, fent una extensa relació cronològica del que ha passat –que aprofito per dir que en l'últim Ple això ja va succeir en

aquesta cambra, i em sap greu, i pensava que la gent, els diputats estaven en tot cas més atents a segons quins temes—, però voldria que vostès repassessin el *Diari de Sessions* del passat Ple, quan parlàvem del tema dels avals i de l'auditoria que es va fer per part de la Generalitat als comptes de Grand Península, i vostès veurien com moltes de les intervencions que aquí s'han fet, fent una relació cronològica i explicant uns fets i unes modificacions de decrets i uns canvis d'accionariat, van estar exposades i explicades pel diputat que els parla en referència amb aquell tema.

No n'hi havia prou amb això que fins i tot es torna a parlar dels avals i es tornen a fer unes intervencions que recorren més el que seria una interpellació que no pas el posicionament o la defensa d'una esmena a la totalitat.

Fins ara jo crec que la cosa estava més o menys encaminada en una direcció, tots los grups de l'oposició demanaven amb insistència un canvi en l'accionariat, la sortida del senyor De la Rosa del projecte —perquè crec que això, doncs, bé, era un fil que es podia anar explotant, es podia anar fent mullader sobre el tema, es podia anar atacant el Govern, es podia anar parlant d'irregularitats— i, quan arriba el moment que per habilitat del Govern es troba una solució, es cerquen nous socis, es porta aquí, al Parlament, amb tota claredat, quin és lo nou accionariat, i resulta que són empreses, entitats o persones de gran solvència, aquí arriben tots los mals. És clar, s'ha acabat, és a dir, ja no hi ha l'excusa aquella per anar atacant. Ara, doncs, què farem?

I esta decepció jo crec que ha quedat palesa aquí en les intervencions que s'han anat fent per part dels diferents grups, que no s'ha parlat, en cap moment, podríem dir, dels nous accionariats, de la viabilitat que es dóna amb este projecte a l'entrada de societats solvents, sinó que s'ha anat fent, una mica, un recordatori i, a més més, recuperant de la història el tema de les expropiacions i el tema de la gran operació immobiliària, tot i que sembla estrany que ningú recordi que no és la primera actuació d'este tipus que es fa a Catalunya de gran envergadura, podríem dir. Perquè jo voldria recordar que, per exemple, ben prop d'aquí està la Vila Olímpica, que en la seua tramitació urbanística va ser declarada, el tràmit d'ocupació, urgent, i l'expropiació, doncs, també de ràpida ocupació, i l'expropiació urgent, i que sembla ser que tothom hi va estar d'acord, i bàsicament els partits que donen la majoria a l'Ajuntament de Barcelona. Per tant, doncs, estem parlant de situacions similars, projectes de gran envergadura s'han declarat d'interès social, i, per tant, no entenem ben bé a què ve parlar tant d'especulació, quan possiblement, a través de l'expropiació el que s'ha garantit és que, segons quin tipus d'especulació, no es donés. I, a més a més, cal recordar que actualment tots los esforços de gestió, d'inversió i de capacitat de fer de les empreses adjudicatàries s'ha centrat, bàsicament, en el parc temàtic, que era, recordo, l'any 89 que preocupava aquesta cambra, i no s'han dedicat esforços ni diners, tret dels de l'expropiació, a altres àmbits que no sigui lo parc temàtic, i queden una mica, podríem dir, en entredit les argumentacions del seu dia que tot això era un muntatge perquè, paral·lelament a la

construcció del parc temàtic, s'incidís directament en tot un projecte immobiliari i especulatiu.

A més, voldria recordar que, si vostès s'han rellegit atentament el Decret este que va sortir uns dies abans de Projecte de Llei, el seu encapçalament parla d'«inicialment», eh?; és més que..., podríem dir que ve a ser una declaració d'intencions del que pot arribar a ser, «inicialment». I, en tot cas, la confirmació, la dóna, es dóna a través del Projecte de Llei que avui estem debatent i que ja els avanço que l'aprovaré, perquè el nostre Grup, doncs, hi votarà a favor, i votarà també en contra de les seues esmenes a la totalitat.

Voldria també recordar que el conseller Alavedra ha demanat ja la seua compareixença a la Comissió d'Economia del Parlament per fer una explicació de tal com queda tot el tema del nou accionariat. Però voldria aprofitar, amb el seu permís, per dir que aquí s'ha explicat, s'ha dit, s'ha comentat, s'ha afirmat que les empreses especialitzades en els temes recreatius o turístics no participaven de les altres dos empreses a crear; això és fals, perquè Anheuser Busch participa, participará conjuntament amb la Caixa en les altres dos societats. Per tant, no és que ningú es desvinculi del tot; simplement el Grup Pearson, a través de la seua societat Tussaud, és el que es dedica bàsicament a la gestió del parc, però els altres accionistes, en este cas Anheuser Busch, que és la mare de tota la història del projecte i de tot, participa als tres àmbits previstos en aquesta Llei.

I també dir-los que el Decret parla dels terminis màxims d'execució dels altres àmbits. Vull dir, segons de la manera que s'explica això, podria semblar que el que es fa amb est Decret és dir: fins d'aquí a deu anys no es faran les obres, fins d'aquí a setze anys no s'acabaran les urbanitzacions. No, senyors: el que preveu és allargar un termini; uns terminis que, respecte a la Llei 2/89, ja havien estat modificats amb el Decret que preveia un canvi d'accionariat, que es transformava tot en Becin, i que aprofito per dir que aquell Decret, ja al seu dia, ja va modificar la composició accionarial. Per tant, no és que s'estigui fent ara, en aquests moments, res nou que no s'hagi ja previst.

També els voldria dir, per clarificar una mica els termes, que els llocs de treball previstos al projecte inicial i al Decret d'adjudicació eren 1.500, dels quals 150 havien de ser fixos, i els ho puc dir perquè jo el divendres m'hi vaig interessar i vaig trucar al cap de personal de l'empresa esta que està allí, a Salou, i em van dir que les seues previsions —que les havien, més o menys, intentat..., les havien començat a parlar amb l'Administració— eren que per al començament de l'explotació, l'any que ve, la necessitat última era de 2.500 treballadors, dels quals, doncs, possiblement, 150, que és el que s'establia, serien fixos, però el muntant total, dels 1.500 previstos, actualment ja eren 2.500.

A més, donava també la sensació, en alguna intervenció, que no s'estava fent res, vull dir, que havia anat passant lo temps i tan sols s'havien anat movent papers, i voldria recordar que, en l'adjudicació, les previsions d'inversió total eren 30.400 milions i que actualment les previsions són de 48.000 i que a 30 d'abril d'enguany es porten ja gastats, in-

vertits, 30.200 milions de pessetes en tot lo que és el parc temàtic.

Amb el canvi d'accionariat, senyores i senyors diputats, el que s'aconsegueix és un increment de la capacitat de gestió i explotació del parc a través de la nova participació de Pearson o Tussaud. S'aconsegueix també una major solidesa econòmica pel fet que la primera institució financera no tan sols de Catalunya, sinó de tot l'Estat espanyol, hi forma part a través de la seva participada Incosa. I s'afavoreixen també —i cal recordar-ho— les condicions perquè l'Institut de Crèdit Oficial, l'ICO, faci efectius els seus compromisos per col·laborar amb el finançament del projecte. I els voldria recordar també que l'interès del Govern ha estat sempre, tal com ja va dir el senyor Alavedra en la seua última compareixença, de mantenir un altíssim nivell de solvència en l'accionariat, la qual cosa es compleix; garantir que s'asseguri l'execució i posta en marxa del parc —també queda garantit— i millorar l'entorn i la imatge turística de la zona, que, desgraciadament, els últims anys havia quedat, doncs, una mica malmesa.

No cal que els recordi, senyores i senyors diputats, que estem davant d'un projecte, del projecte més important, segurament, dels que s'estan executant a Catalunya; que és un projecte que ha generat grans expectatives de promoció i creació de riquesa, no tan sols a la zona immediata o més propera, sinó també a zones o comarques que estan al voltant, i jo m'atreiria a dir també a..., tant a l'interior com a la costa, però jo m'atreiria a dir que, en general, a tot Catalunya i com a motor per reactivar un sector que ha estat i que encara està en crisi i que veu en aquest gran projecte la possibilitat d'afermar un futur amb independència de fluctuacions econòmiques i d'instabilitats polítiques, alhora que preveu i gairebé està assegurada l'ampliació de l'estacionalitat del turisme.

Serveixi com a exemple de tot això que els dic l'article publicat el passat dia 16 d'abril al *Nou Diari* pel senyor Marsal, president de la Confederació Empresarial de la província de Tarragona, amb el títol de «Reconeixements pel Tibigardens a persones i entitats», diu, en el seu paràgraf final: «En nom dels sectors del comerç, hostaleria, promotors d'habitatges, càmpings, gremis de la construcció i de la mateixa Confederació Empresarial, moltes gràcies a tots aquells que amb l'única finalitat que no es perdés un projecte de gran importància per a l'economia provincial han treballat i han posat la seva voluntat i prestigi per portar la nau a bon port després d'una gran tempesta.»

Per tant, fent-me ressò del que han dit tots els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, que tots veuen molt bé que el parc d'atraccions o el parc recreatiu i turístic vagi —parc temàtic— endavant, jo els demanaria que això fos realitat, que no tan sols fossin paraules, que no busquéssim excuses que avui en dia ja no hi són, pel canvi de l'accionariat, i que vostès poguessin retirar les seues esmenes i poguéssim donar un recolzament unànimе d'aquest Parlament a este projecte emblemàtic per al que és el futur del turisme de Catalunya i, en concret, de la zona que envolta les comarques del sud del Principat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sabanza.

Es passa a la votació de retorn del Projecte al Govern.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El retorn del Projecte de Llei ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 61 en contra i cap abstenció.

Ara, en no haver-hi esmenes en el text de la Llei, es passa a la votació de tot el Projecte.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Projecte de Llei ha estat aprovat per 61 vots a favor, 44 en contra i cap abstenció.

Projecte de llei d'activitats firals de Catalunya

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Indústria i Energia sobre el Projecte de llei d'activitats firals de Catalunya i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.

La Comissió d'Indústria i Energia ha acabat els seus treballs i ha emès el Dictamen. Algun membre del Consell Executiu vol presentar la iniciativa? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula l'honorable conseller senyor Subirà.

(*Remor de veus.*) Es prega silenci.

El Sr. CONSELLER D'INDÚSTRIA I ENERGIA (Antoni Subirà i Claus): Senyor president, senyores i senyors diputats, l'evolució del context econòmic i dels seus agents, des de l'adhesió a les comunitats europees, fa necessària la revisió de la normativa firal catalana, amb l'objectiu de vetllar per la lliure concurrència, la lliure prestació de serveis firals, que responguin a les demandes d'expositors, visitants, organitzadors, i garanteixin la seguretat dels béns i les persones.

Cal indicar que la regulació firal vigent fins avui —si s'aprova aquest text, que conté les oportunes disposicions derogatòries—, la legislació encara vigent, constituïda per la Llei de 5 de març de 1984, de fires comercials, i el Decret 318 de 1987, que desplega l'anterior, ha estat objecte de diverses queixes per part de la Comissió de la Unió Europea, que entén que la regulació catalana restringeix l'accés a l'organització de fires a determinats agents econòmics i considera que la regulació actual nostra impedeix la participació com a expositors a tots aquells agents econòmics no contemplats explícitament en les normes actuals i, finalment, considera que l'atribució a l'Administració d'un ampli poder discrecional per tal d'atorgar o no les preceptives autoritzacions per a l'exercici de l'activitat —de l'activitat firal— vulnera el principi de la lliure concurrència.

Per tot això, esdevé necessari procedir a l'adaptació de la regulació firal, tot respectant els principis dels tractats que

configuren la Unió, especialment els relatius a la lliure prestació de serveis i a la lliure concurrència.

La regulació firal s'inscriu dins del marc de la política de promoció comercial desenvolupada per la Generalitat de Catalunya amb l'objectiu bàsic d'incrementar la competitivitat industrial. A aquesta política li correspon estimular la posició competitiva de les empreses, les quals assumeixen el protagonisme i la responsabilitat en el disseny de les seves pròpies línies d'actuació. Per aquesta raó, la regulació que presento pretén fixar un nou marc institucional de les activitats firals caracteritzat per, primer, la supressió de totes aquelles restriccions i controls de l'exercici de l'activitat que l'experiència d'aquests anys ha evidenciat que han estat inoperants per aconseguir les finalitats perseguides per a aquesta norma, i, segon, dissenyar un nou marc de regulació presidit per la llibertat d'exercici de l'activitat, la qual cosa és compatible amb una certa intervenció de l'Administració, que es justifica per tal de protegir els interessos públics concurrents en aquestes activitats, però que no vol anar més enllà.

Dins d'aquest context de llibertat d'actuació, s'estableix l'autorització prèvia, comuna en el dret comparat europeu –i això ho vull subratllar especialment– i que obeeix a la necessitat de garantir que qui pretengui organitzar una activitat firal ho faci amb els adequats mitjans tècnics i financers per dur-ho a terme i afrontar-ne les responsabilitats que se'n puguessin derivar.

El capítol segon de la Llei crea la figura de les fires oficials de Catalunya, amb l'ànim de diferenciar les fires i salons que en cada sector siguin més competitius i més importants quant al seu àmbit d'influència econòmica, qualitat dels serveis i professionalitat dels ofertants i demandants.

Els expositors d'aquests tipus de certàmens estan especialment protegits, aquests –els de les fires oficials de Catalunya–, gràcies a l'exigència d'un reglament de participació preceptiu. Les fires oficials poden optar a la qualificació de certamen d'àmbit internacional d'acord amb la normativa estatal aplicable, que no cal esmentar constantment perquè és vigent.

El capítol quart regula el registre d'activitats firals autoritzades. La funció del registre és recollir sistemàticament –només– les dades obtingudes de l'autorització de les activitats firals i així poder oferir informació continuada, actualitzada i eficaç de l'activitat firal a Catalunya.

L'avantprojecte de llei, abans de la seva presentació al Govern per tal d'esdevenir projecte de llei, va ser sotmès a consulta dels diversos departaments de la Generalitat amb competències sobre matèries connexes, a la Subsecretaria d'Estat per a les Comunitats Europees, a les institucions firals catalanes de Barcelona, de Girona, de Lleida, de Reus i de Manresa, als patronats municipals de fires –concretament, Mollerussa, Vic, Olot, Amposta, Tortosa, Mataró i Cornellà de Llobregat–, a totes les cambres de comerç catalanes i als operadors firals privats.

En la seva tramitació parlamentària, s'han acceptat esmenes presentades pel Grup Popular, el Grup Socialista i altres

de similars –no en el seu text específic, però sí en el seu contingut– d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya. D'entre els temes sobre els quals s'han acceptat esmenes, a mi m'agradaria destacar l'atribució d'àmplies competències als ajuntaments en allò que fa referència a les fires-mercat, als informes preceptius als ens locals, i també a les cambres de comerç per a l'autorització de fires i salons per part de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i, en tercer lloc –però no menys important–, la inclusió dels ens locals i de les cambres en els comitès organitzadors de les fires que tenen la qualificació, que obtinguin la qualificació de fires oficials entre les que es celebren a Catalunya.

La Llei preveu també uns amplis terminis per permetre que els operadors firals puguin adequar-se al nou context legal; especialment, les institucions firals existents disposen fins al gener de 1996 per a transformar-se en qualsevol de les persones jurídiques que l'ordenament jurídic vigent contempla i evitar així pluralitat de règims entre els operadors. El Govern disposa, per la seva part, fins al gener de 1995 per a dictar el desenvolupament reglamentari d'aquesta Llei, prèvies les consultes preceptives a les organitzacions representatives –concretament als ajuntaments, a les cambres de comerç, indústria i navegació, etcètera–, tal com contempla la mateixa Llei.

Per acabar, senyor president –i a la vista de l'apassionat interès que desperta la presentació que estic fent–, m'agradaria referir-me novament al treball realitzat en la Ponència per part dels grups parlamentaris de la cambra, que amb la seva actuació intel·ligent van permetre, un cop acabat el termini d'esmenes i en base a transaccions sobre esmenes existents, la incorporació al text –tal com no podia ser d'altra manera, donat el Reglament de la cambra–, va permetre, el seu treball intel·ligent, la incorporació al text dels punts de vista positius i acceptables d'alguna institució, d'entre les consultades, que havia respost *molt tard*, un cop passada la consulta a la qual m'he referit abans. Aquest treball intel·ligent ha permès que el text que finalment arriba avui aquí, al Ple, sigui bo; jo crec que és francament bo –ja ho era el que el Govern va presentar, però s'ha millorat– i crec que, a més a més –i això és encara més important–, és un text àmpliament consensuat en els continguts específics del text.

Per tot això, senyor president, no només felicito els grups parlamentaris, tots els grups parlamentaris de la cambra –és molt difícil fer distincions pel treball que s'ha fet, que ha sigut molt positiu–, i no només els felicito, sinó que me'n congratulo.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

No havent-hi cap diputat comanat per la Comissió per presentar el Dictamen, passem al debat del Projecte. Hi ha reservades tres esmenes a la totalitat, totes de retorn del Projecte al Govern. La primera és presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya; per defensar-la, té la paraula el senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, d'entrada dir que el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, després dels acords i les discussions en ponència, hem arribat a la conclusió, i després de les transaccionals que s'han establert, a partir del debat dels diferents grups parlamentaris, de retirar aquesta esmena a la totalitat; però aprofitaríem aquí per posicionar-nos de cara al nostre vot.

Aquesta Llei ve a ordenar la situació que avui es troben, en diferents casos de Catalunya..., la relació que es donava entre fires, fires-mercat i exposicions. Creiem, però, que la importància d'aquesta Llei, i després del debat que s'ha donat entre els diferents grups, rau bàsicament en tres punts: el control per part de la Generalitat, l'acceptació per part de la Generalitat –i aquest va ser un dels problemes i de les transaccionals i del debat més intens que s'ha produït– que els ajuntaments són part important, al mateix nivell que la Generalitat, en aquest àmbit a l'hora de tirar endavant, proposar, executar i planificar tota la situació de les fires i les fires-mercat. El fet que en aquesta Llei es reconegui que les fires-mercat passen a ser competència –en aquest cas podríem dir exclusiva– dels ajuntaments, evidentment amb els passos preventius i previs de cara a la Generalitat, i el fet que siguin els ajuntaments qui també tinguin el seu joc i puguin, en definitiva, fer els informes pertinents per tirar endavant tota la resta de fires creiem que és important i creiem que ha estat fruit d'aquest consens que ha determinat que per una vegada els ajuntaments tinguin el nivell de representació i acceptació que mereixen dins el Govern de la Generalitat.

Creiem que aquesta Llei ha ratificat una situació que *de facto* ja es donava; que amb aquest final, aquesta solució i aquest compromís final pel Grup de la majoria hem solucionat una situació que podia ser difícil, de conflictivitat, moltes vegades, potencial, entre qui designava, qui donava i quins eren els informes pertinents de cara a tirar endavant les fires, i creiem, per tant, que aquest consens ha produït la retirada del nostre Grup d'aquesta esmena a la totalitat i, en definitiva, de totes les esmenes que hi havien, que la majoria se centraven en l'article 9, que feia referència alhora als permisos i a la capacitat de tirar endavant aquestes fires.

També creiem que és molt important l'article 5, el que fa referència al control econòmic per part de la Generalitat de les fires. Moltes vegades hem tingut la sorpresa..., veient en diferents àmbits que hi ha hagut allò que podríem determinar diferents dispersions o ambigüitats a l'hora de portar la comptabilitat de determinats aspectes o celebracions d'aquest tipus. Creiem que aquest article 5 regularà, determinarà quin és el control, i, evidentment amb l'article 14 es desenvolupen les infraccions per part d'aquestes fires; infraccions que també faran aspecte a temes com participació o de seguretat ciutadana.

Creiem, doncs, que aquesta és una llei que, després del debat i del consens que s'ha arribat, equilibra els poders en les dos institucions màximes que hi han a Catalunya –el Govern de la Generalitat i, en aquest cas, els ajuntaments–, que

evitarà conflictivitat en aquest àmbit, que regularà i, sobretot, potenciarà el fet de la diferenciació entre els dos grans àmbits que es donaran –les fires-mercat i les fires o exposicions en aquest cas– i que, sobretot, crearà un marc més adient a un nou món com és el món dels serveis, cada cop més avançat i que necessita –sobretot el món de la indústria i el món, en definitiva, també del servei i del comerç– aquests àmbits i aquestes representacions importants per al nostre país.

Agraïm, doncs, el debat, que va durar, que va ser difícil, als diferents grups, la col·laboració també del Grup de la majoria; creiem que ha estat gràcies a aquest debat que hem pogut arribar a bon port, i pensem que aquesta ha de ser una llei –ho repeteixo– que ens ajudi, en el sector serveis, a ser més competitiu, però sobretot també en els aspectes que ens referíem: econòmics, de control de pressupost i també, sobretot, de seguretat i de coordinació institucional. Seran tres àmbits que regularan, fixaran..., i sobretot –ho repeteixo– podrem tenir la virtut que aquesta Llei ha estat consensuada per tots.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. La segona esmena a la totalitat, de retorn, és presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a defensar-la, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, honorable senyor conseller, certament, tal com s'ha dit ja en aquesta tribuna, aquesta Llei, des del nostre punt de vista, era necessària, és necessària. És necessària perquè tenim la normativa derivada de la Llei 9, de 1984, de fires comercials, però hem de recordar que, certament, després de la promulgació d'aquesta Llei s'ha produït l'ingrés del nostre país a la Comunitat Europea, després a la Unió Europea; s'han produït també importants canvis des del punt de vista econòmic, des del punt de vista comercial, al nostre país i arreu del món, i també s'ha produït, com és lògic, la necessitat evident de contrastar la norma, de contrastar la llei amb la realitat, i això ha portat a la necessitat d'aquest Projecte que ha de ser l'adequació de la normativa catalana a les realitats econòmiques i comercials actuals.

Des del nostre punt de vista, la Llei, però, tenia un defecte important; tenia un defecte important perquè és indubtable que les competències de la Generalitat, recollides en els articles 9, 11 i 12 de l'Estatut de Catalunya, són evidents en aquestes matèries, però pensem també que les competències municipals que es recullen als articles 63 i 64 de la Llei municipal i de règim local no estaven –no estaven– degudament recollides en aquesta norma. Això va fer que nosaltres centréssim essencialment les nostres esmenes en aquests elements, en aquests continguts, i van ser, per tant, les esmenes que va presentar el Grup d'Iniciativa per Catalunya, a part d'altres esmenes, que no és que siguin menors, però que tenen un altre sentit, com és l'intent que la Generalitat promocioni, com ja ho fa, però que quedi recollida en la llei la

promoció de les fires i de les activitats firals amb caràcter general, i altres com, també, la creació d'un consell assessor de la Generalitat, que era una altra de les nostres esmenes. Però, essencialment, les nostres esmenes tenien i tenen aquest sentit.

Hem de dir que el treball de ponència nosaltres pensem que ha estat interessant, que ha sigut una tasca que hem portat a terme amb la màxima responsabilitat i buscant el màxim consens per part de tots els grups, sense excepció. Jo em permeto, si vostès m'ho autoritzen a fer, en qualsevol cas, una referència específica a la ponent del Grup de la majoria, la senyora Ruiz, perquè no hi ha dubte que la majoria té un paper diferent i determinant a l'hora de modificar una norma, i a nosaltres no ens sap greu –al contrari– reconèixer quan aquesta tasca és positiva, quan, en definitiva, aquesta tasca porta a bons resultats.

Per tant, ens trobem ara, en aquest moment, que nosaltres, òbviament, retirem la nostra esmena a la totalitat perquè s'ha millorat el Projecte de Llei. No hi ha dubte que nosaltres, doncs, potser voldríem encara que es millorés en algun altre aspecte. Per això nosaltres teníem, manteníem i formalment encara mantenim per a aquesta sessió plenària cinc esmenes, però ja anuncio que nosaltres estem disposats a retirar aquestes esmenes si, tal com ja s'ha anunciat i s'ha parlat, hi ha una esmena transaccional que encara milloraria més el text de l'article 9 de la Llei i, en conseqüència, pensem que tampoc es tracta de voler imposar, com no volem, necessàriament els nostres punts de vista, sinó que es tracta de buscar el punt de confluència, el punt d'acord entre tots els grups. I, per tant, si es produeix, com no dubtem que es produirà, aquesta esmena transaccional, ja anuncio que nosaltres, les escasses esmenes que ens queden, les retirarem en el seu moment i votarem favorablement la Llei.

Moltes gràcies, senyores diputades; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor conseller; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. La tercera esmena a la totalitat és presentada pel Grup Socialista: per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Clofent.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, el Grup Socialista quan vam rebre el Projecte de Llei, que ens va fer arribar al Parlament el Govern de la Generalitat, de la seva anàlisi inicial se'ns va desprendre –com deia– la necessitat per part nostra o la conveniència de presentar una esmena de retorn tota vegada que vèiem que en l'exposició de motius, que venien a justificar la derogació de l'actual normativa que regulava les fires, venia tot ella sustentada, o bàsicament sustentada en la necessitat d'adequar la norma catalana a les necessitats de la comunitat, de la nostra pertinença a la comunitat.

L'estudi acurat d'una recent sentència del Tribunal Constitucional, que havien interposat uns privats, bàsicament respecte dels mateixos temes que veníem a modificar i que donava la raó al Govern de la Generalitat i al Parlament de Catalunya en la seva Llei, ens feia veure la conveniència que segurament en primera instància no calia canviar la Llei,

sinó senzillament amb petits retocs n'hi hauria hagut prou, tota vegada que dita sentència recollia la conveniència i l'oportunitat que l'Administració pugui fixar en quines condicions, o no, es puguin donar els qualificatius d'esdeveniments oficials. En qualsevol cas, això no privava que els ens privats poguessin participar en aquest tipus d'activitat, també. Posteriorment, l'anàlisi més acurada del projecte ens va portar també, pretenent la seva millora, a presentar quaranta i escaig esmenes a l'articulat.

Avui per a nosaltres, és per al nostre Grup un motiu de satisfacció poder anunciar, senyor president, que retirarem, retirem en aquest acte l'esmena a la totalitat i que del paquet d'esmenes encara vives al text de la Llei les retirem totes, amb el benentès que totes les esmenes corresponents a l'article 9, de la 25, 27, 28, 30, 31, 33 i 35, les retirarem en benefici d'una transaccional, que, si no la tenen, els la farà arribar el Grup de la majoria, i també una que quedava pendent a l'article 47, també ..., ai, perdó, la nostra esmena 47 també la retirarem en benefici d'una transaccional que hi ha pendent de la seva aprovació.

Deia que és per a nosaltres un motiu de satisfacció i el fet d'haver pogut retirar les esmenes en aquest moment es deu bàsicament que la Llei avui, al nostre entendre, és molt més precisa en la qualificació de les fires, les condicions exigides per obtenir la qualificació d'oficials, la composició dels comitès organitzadors i la definició de les condicions de seguretat que les han de presidir.

I respecte al marc de competències municipals, ha millorat sensiblement determinar la competència municipal per a les fires-mercat i incorporar a les institucions representatives dels ajuntaments en el procés de redacció dels reglaments que desenvoluparan la Llei. Obre també el nou text un període de temps més llarg per a la transformació jurídica de les institucions firals i resol satisfactòriament la legislació aplicable a les fires en tràmit en el moment d'entrada en vigor del Projecte de Llei que avui previsiblement aprovarà aquesta cambra.

Per totes aquestes raons, senyor president, el nostre Grup anuncia la retirada de les esmenes i les que queden pendents en benefici de les transaccionals i aprofito també l'avinentsa –tal com ha fet l'il·lustre diputat del Grup d'Iniciativa– per felicitar la representant de la majoria, la il·lustre senyora Isabel Ruiz, perquè al llarg de la llarga discussió que hi ha hagut en la ponència no tan sols ha fet l'esforç d'incorporar moltes de les propostes fetes des dels grups de l'oposició, sinó que ha anat més enllà, intentant, entenent les raons i proposant mesures que han permès aquest ampli consens avui en aquest acte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. La senyora Ruiz vol fer torn en contra o fixarà posició després dels altres grups?

La Sra. RUIZ I MARGALEF: Posició, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. El senyor Reguant, pel Grup Mixt? (Pausa.) Sembla que no l'interessa... Grup Parlamentari Popular: té la paraula el diputat senyor Ros.

El Sr. ROS: Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Popular anuncia a través de la transaccional, de les dues transaccionals a què ha fet esment el diputat senyor Clofent, del Grup Socialista, la retirada de totes les seves esmenes; o sigui, les esmenes que li quedaven vives en aquest Ple, que són la 12, la 34, la 38, la 48, la 50 i la 51. Per tant, retirem totes les nostres esmenes i aprofitaria per fer ja l'explicació de vot del nostre Grup, el posicionament.

El nostre Grup Parlamentari en el seu moment va presentar esmena a la totalitat que després, posteriorment, va retirar, i va retirar perquè en el tràmit tant de ponència com en comissió pràcticament la totalitat de les nostres esmenes van ser acceptades o transaccionades, amb la qual cosa es recollia tota la nostra intencionalitat respecte a aquest Projecte de Llei d'activitats firals. Totes aquelles coses que a nosaltres, doncs, ens preocupaven, fonamentalment aquells aspectes de la iniciativa privada i de la participació d'aquesta iniciativa privada, cosa que no es contemplava en el Projecte inicial presentat pel Govern, es varen incorporar. Com també es va incorporar tota una sèrie de qüestions, d'esmenes, en el tema del respecte a les competències municipals i que les esmenes, que avui, doncs, aquestes sis esmenes, que avui ens quedaven per defensar, el fet d'aquestes dues transaccionals entre el Grup de la majoria i el Grup Socialista, totes sis eren sis esmenes lligades al tema de la competència municipal.

En aquest sentit no té sentit, evidentment, mantenir-les; per això, doncs, les hem retirat. I ens sentim satisfets d'aquest consens ampli entre totes les forces polítiques en aquest Projecte de Llei d'activitats firals de Catalunya.

Tal com reconeixia la Llei de fires comercials de 1984, en l'evolució de l'economia catalana les fires han estat tradicionalment instruments de difusió comercial i d'introducció de coneixements i de noves tècniques en els processos productius de cada època i, sobretot, de corrents, d'intercanvi comercial. Avui les fires són un instrument imprescindible per a la promoció comercial de la producció interna, vehicle principal d'introducció dels coneixements tècnics aplicats a les diverses branques de la producció i dels serveis; una eina fonamental per a millorar la transparència del mercat en apropar l'oferta i la demanda i alhora donar projecció a la nostra promoció comercial.

Una de les finalitats del Projecte de Llei, des de l'adhesió d'Espanya, s'ha produït un seguit de canvis tant en la creació del mercat interior o mercat únic com l'evolució del marc econòmic a casa nostra i dels seus operadors. En aquest nou marc la legislació catalana en matèria de fires ha estat considerada per la Comissió de la Comunitat Europea contrària a l'article 30 del Tractat constitutiu de la Comunitat, en reservar exclusivament l'organització de fires a les institucions firals, la qual cosa suposa limitar la distribució de les mercaderies i productes dels altres estats membres de la Comunitat, en condicionar l'accés d'expositors d'altres estats membres al seu establiment a Catalunya i en no permetre l'accés a les fires d'importadors paral·leles.

Tanmateix la Comissió considerava la nostra legislació de fires contrària a l'article 59 del Tractat en impedir als organitzadors de fires i exposicions provinents d'altres estats membres, fer-ho a Catalunya, la qual cosa conculca el principi de llibertat d'establiment. En una resolució del 24 de setembre del 71, presa per la Comissió en l'assumpte Sematex, es va fixar com element fonamental per a l'ordenació d'aquesta activitat la defensa del principi de lliure competència, recollit en l'article 85 del Tractat. És a dir, la llibertat de concurrència, la llibertat de prestació de serveis i la llibertat d'establiment són els pilars bàsics de la regulació de les fires per tal de no vulnerar els principis de la legislació comunitària, que es recullen en el Projecte de Llei avui a debat.

La concreció d'aquests tres principis per al Grup Parlamentari Popular suposa reduir la discrecionalitat de l'Administració, eliminar completament tots els punts que suposin una restricció de les llibertats esmentades i introduir com a protagonista en aquesta matèria la iniciativa privada per al desenvolupament de les activitats firals. I aquest ha estat el sentit de les nostres esmenes i de la posició del Grup Popular en la votació del projecte.

Finalment, vull fer unes breus consideracions que han fet que el nostre Grup considerés també convenient elaborar una normativa per a la regulació de les activitats firals davant dels canvis que s'estan produint arreu de la filosofia d'aquestes celebracions. Així, la tendència general dels últims ha estat la reducció del nombre de fires globals i l'augment de les fires especialitzades. Dins d'aquesta tendència cal dir que els països menys industrialitzats són els que organitzen un major nombre de fires globals, on es combina la participació empresarial amb l'activitat de tipus folklòric amb l'objecte de popularitzar el certamen i convertir-lo en un esdeveniment. Aquesta tendència està vigent a Sud-amèrica, per exemple, a Argentina, a Xile, etcètera, mentre que la tendència en els països industrialitzats consisteix en l'especialització de les exposicions, que es converteixen en certàmens monogràfics cada cop més específics; per exemple, a París durant l'any 93 s'organitzaren més de trenta certàmens informàtics en les seves diferents especialitats. Aquesta fórmula té com a resultat un menor nombre d'expositors i visitants per fira, amb un augment considerable del nombre de transaccions comercials.

La superespecialització de les fires està portant els organitzadors a una recerca cada cop més detallada de les necessitats de les empreses i, per tant, a donar-li respostes efectives. A més a més, l'exposició global, aquella que és genèrica i inclou multitud de productes, té una durada superior a les dels certàmens sectorials; per la qual cosa s'encaixa la participació, i també en els certàmens monogràfics la difusió de la informació va dirigida quasi amb exclusivitat als compradors, amb la consegüent reducció dels costos i, per tant, una major rendibilitat.

El Grup Parlamentari Popular valora positivament que la Llei reculli que, per tal d'autoritzar o denegar la celebració de fires o exposicions, es demanin informes a l'ens local

corresponent i també a la Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de la demarcació corresponent i, si s'escau, a les entitats més representatives dels sectors afectats; ja que, d'acord amb allò que preveuen els articles 1 i 2 de la Llei 3/93 de cambres oficials de comerç, aquests ens es componen per representants democràticament escollits de totes les empreses, i això els permet tenir una perspectiva més acurada de la realitat econòmica, comercial i tècnica que aborda l'activitat firal que es vol realitzar. Per tant, serà de gran utilitat a l'hora de la resolució que n'autoritzi o denegui la celebració.

El nostre Grup està enormement satisfet d'aquest consens majoritari que hi ha hagut entre totes les forces polítiques per unanimitat en aquest Projecte de llei. Avui queda aprovat aquí per unanimitat, segurament quedarà aprovat per unanimitat; però creiem que al darrere d'un projecte de llei és absolutament necessari que hi hagi una voluntat política de consens i d'acord, perquè tenim el millor empresariat de tot Espanya, l'empresariat català. I l'empresariat català s'ha de dedicar a la tasca d'empresari i no a resoldre o intentar resoldre divergències institucionals.

Tal com va manifestar el Grup municipal en l'Ajuntament de Barcelona, el que s'ha d'intentar és buscar acords, acords entre les institucions perquè realment la Fira de Barcelona sigui la fira més important de tot l'Estat espanyol. Últimament –i el senyor conseller ho sap– Ifema ens ha fet força mal, ens ha agafat força clientela. En aquest aspecte espero i desitjo –ho repeteixo, i crec que avui és una bona prova d'això– que aquesta unanimitat aquí, doncs, en el Ple del Parlament de Catalunya ha de ser un exemple a seguir en les relacions entre les diferents administracions.

I no voldria acabar, tal com han fet els anteriors ponents que han parlat des de la tribuna..., fent un agraïment a tots els ponents –crec que tots ens hem de felicitar–, i –com no?– d'una manera especial a la diputada del Grup de la majoria, Isabel Ruiz, que ha fet possible que aquest Projecte de llei arribés a un consens d'unanimitat, que es retiressin esmenes a la totalitat que hi havien presentades i que, al mateix temps, no quedés viva ni una sola esmena a l'articulat; això pot ser perillós: igual li encarreguen portar els projectes de llei a vostè. I –com no?– també voldria agrair l'assistència jurídica a través del lletrat senyor Francesc Pau.

Senyores i senyors diputats, aquest ha sigut el posicionament del Grup Parlamentari Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ros. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Isabel Ruiz.

La Sra. RUIZ I MARGALEF: Moltes gràcies, senyor president. Li faig entrega de les transaccionals, la del Grup Socialista i la de l'article 9.2. (Pausa.)

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, voldria començar la meua intervenció destacant l'alt grau de consens que s'ha aconseguit durant la tramitació d'aquesta Llei d'activitats firals. S'ha de tenir en compte que aquesta Llei té un articulat relativament curt –consta de dinou arti-

cles i de cinc disposicions–; doncs bé, aquest articulat tan curt tenia esmenes a la totalitat de tots els Grups parlamentaris, així com quasi una vuitantena d'esmenes a l'articulat. Doncs bé, avui hem aconseguit eliminar les esmenes a la totalitat i que no hi hagi ni una esmena a l'articulat, tot gràcies a la col·laboració que hi ha hagut entre els diferents grups parlamentaris.

Una de les novetats que ens permeten qualificar aquesta Llei com una de les més imaginatives es troba en el capítol I, que és quan es defineix quin és l'objecte de la Llei i quina és la seva classificació. Per primera vegada es dóna èmfasi a la comercialització dels nostres productes, activitat essencial per a la nostra economia. Ja no es posa l'accent en qui organitza, sinó que l'important, l'objecte de la Llei, és l'activitat econòmica que es desenvolupa.

Seguidament, i d'una manera clara, senzilla i concisa, s'adopta la classificació de les activitats firals en fires, exposicions i fires-mercat, segons a qui es dirigeixi el certamen –si és un públic professional o no–, i segons se'n retiri eventualment la mercaderia o no ho facin.

En el capítol II tenim una altra novetat, que és l'atorgament per l'Administració de la Generalitat de la qualificació de «fira» o «exposició oficial de Catalunya», amb l'ànim de distingir, dins de la liberalització establerta, les activitats firals que siguin més competitives en el seu àmbit d'influència, la qualitat de serveis i la professionalitat dels oferents i dels adquirents.

Una prova més del consens arribat entre els diferents grups parlamentaris ha estat incloure en el comitè organitzador de les fires o exposicions oficials de Catalunya els ajuntaments dels municipis on s'hagi de celebrar l'activitat i de les cambres de comerç de la demarcació corresponent.

Pel que fa al capítol III, hi ha un esment que, per a la realització de fires o exposicions, es requereix l'autorització prèvia de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. Aquesta autorització prèvia és una característica comuna –com ha destacat abans el senyor conseller– de tot el dret comparat i obeeix la necessitat de garantir que qui pretengui organitzar una activitat firal tingui cara i ulls; és a dir, que tingui els mitjans tècnics i financers per dur a terme i afrontar la responsabilitat que se'n derivi. Aquesta autorització ens ha portat als ponents a una gran discussió i debat que han acabat amb una transaccional, que és la que hem presentat, de tots els grups i que recull que l'Administració de la Generalitat sollicitarà, de manera preceptiva, informes als ens locals corresponents, també a les cambres de comerç i, si s'escau, a les activitats representatives dels sectors afectats; és a dir que es passa d'un informe potestatiu, que era com estava abans en el Projecte de llei, a un informe preceptiu i es dóna als municipis àmplies competències sobre el que fa a les fires-mercat, que no són, ni molt menys, un tema menor, ja que avui per avui hi ha un equilibri entre el nombre d'expositors, el nombre d'exposició de béns i serveis que convoquen les fires-mercat, a més a més tenint en compte el seu repartiment territorial, per una banda, i per l'altra les que organitzen les fires i exposicions.

És una innovació, també, d'aquest text legal la fixació d'una garantia econòmica com a condició per a l'autorització, per tal de garantir que el control de la fiabilitat de l'organitzador no es pugui tirar endarrere injustificadament.

Amb la finalitat de recollir sistemàticament les dades obtingudes de l'autorització de les activitats firals i així oferir informació continuada de l'activitat firal a Catalunya, es crea en el capítol IV el registre d'activitats firals.

I, per finalitzar, la Llei preveu uns terminis amplis perquè els operadors firals puguin adequar-se còmodament al nou context legal, i ja s'ha fet esment per part del conseller que aquesta Llei, per una banda, és fruit de la necessitat de l'adaptació que ens ve donada per les queixes de la Comissió de la Comunitat sobre la liberalització de la política comercial desenvolupada per la Generalitat de Catalunya, amb l'objectiu de vetllar per la lliure competència, la lliure prestació de serveis firals, amb unes prestacions òptimes, que responguin a les demandes dels expositors, visitants, organitzadors, que garanteixin la seguretat de les persones i dels béns. I és aquí on hem arribat també a una transaccional, que n'ha fet esment abans el Grup Socialista, amb la seva esmena número 83.

Així doncs, i per finalitzar, ens trobem davant d'una llei innovadora i adequada i, a més a més, el que és més important, una llei de consens, i aquest consens ha sigut gràcies, doncs, a tots els ponents dels diferents grups parlamentaris. També m'agradaria aquí donar les gràcies al nostre lletrat que ens ha assistit durant tota la Ponència, en Francesc Pau, així com als membres de la Direcció General de Promoció Comercial.

Res més. Dir que votarem a favor, doncs, d'aquesta Llei. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Ruiz.

Ateses les manifestacions de tots els grups parlamentaris que retiren totes les esmenes en mèrits de dues transaccionals, en aquest moment es donarà lectura a aquestes esmenes transaccionals. La senyora secretària té la paraula.

La Sra. SECRETÀRIA PRIMERA: Article 9.2: «L'Administració de la Generalitat, per tal d'atorgar o denegar l'autorització de fires i exposicions, ha de sol·licitar informe als ens locals corresponents; també demanarà informe a la Cambra Oficial de Comerç, Indústria i Navegació de la demarcació corresponent i, si s'escau, a les entitats representatives dels sectors afectats.»

I disposició final: «Les activitats firals que s'hagin de portar a terme a partir de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, sempre que la comunicació s'hagi fet amb anterioritat, podran restar, per a l'edició comunicada, subjectes al règim legal anterior.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Passarem, doncs, a la votació d'aquestes dues esmenes transaccionals, conjuntament.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació se sotmet a votació tot el text del Dictamen.

Vots a favor?

El Dictamen d'aquest Projecte de llei ha quedat aprovat per unanimitat.

Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'investigació sobre Casinos de Catalunya

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la comissió d'investigació sobre els Casinos de Catalunya, presentada pels Grups Parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya. Per presentar la Proposta, té la paraula el diputat senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, segurament més per rigor que per pessimisme hauríem de parlar, en referir-nos al moment socio-polític present, com un període de democràcia en temps de corrupció, en temps de fangueig. I és que, malgrat tot, però, és la llibertat la que provoca –la llibertat democràtica– la temperatura ambiental suficient perquè tot allò que és podrit tufegi fins a fer-se insuportable.

Algú ha parlat, arran de tot això, que la nostra jove democràcia presenta ja una artrosi progressiva doblement preocupant: d'una banda, per la poca edat de la nostra democràcia i, per l'altra, per la gravetat clínica d'aquesta malaltia. Algú altre, també, ha proclamat la necessitat d'abolir amb autoritat, amb nervi, la cultura social de la sospita o el blasme permanent sobre polítics i polítiques, i és cert; hem d'evitar, a més, els Savonarola crispats.

Són aquests pensaments, i només aquests pensaments de fons, els únics que guien aquesta meua exposició avui en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I els guien a l'hora de demanar, ben segur des del desert, en nom del meu Grup, un vot a favor de la creació d'una comissió, d'una nova comissió parlamentària d'investigació sobre l'anomenat «cas Casinos».

Els propassats dies 20 i 21 d'abril el jutge Ramon Gomis ordena de nou escorcolls a la seu de Casinos, a les oficines del diari *Avui*; en total, setze hores. Segons el fiscal en cap de Catalunya, ara diu que hi haurien òptimes condicions, que no hi eren abans, i el mateix jutge revela amb posterioritat que s'han trobat indicis clars, si bé les proves –tot s'ha de dir– no són encara concloents.

De nou, doncs, apareix el tema amagat: possible desviació il·legal de diner de Casinos a Convergència Democràtica de Catalunya –1.000 milions, diu algú. De nou els noms dels seus protagonistes: Francesc Gordo, Albert Serra, Artur Suqué, Jaume Sentís, Sánchez Carreté i les empreses Pigot, Faig, Lentana, SA, Unitrón, Correo Catalán, etcètera. De nou a la premsa –i encara avui– les manifestacions acusatòries i les denúncies.

Fa quatre anys que aquesta història belluga, coneguda sobretot en la seva vessant que ens ocupa, la política, arran de les denúncies i querelles criminals entre dos protagonistes. Fa quatre anys, dic.

Així, doncs, l'any 90, en fer-se notori aquest presumpte escàndol i davant la petició parlamentària de fer una comissió, Convergència, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va impedir la creació d'una primera comissió. Fou el senyor Pujol, president en funcions en aquell moment, qui, en plena campanya electoral a les darreres eleccions autonòmiques, fa promesa pública, si guanyen, de demanar la creació d'una comissió d'investigació. I així es va fer.

El Grup Parlamentari de CiU, però, seguint instruccions, va plantejar a la cambra la creació d'una comissió d'investigació amb condicions. A parer nostre, condicions absolutament inadmissibles; és per això que aquest diputat va declinar, en nom del meu Grup, prendre part en una comissió deontològicament no acceptable, on es vulneraven els més elementals axiomes de dret. Evidentment, participar en una comissió feta a mida, controlada amb una presidència seva i reassegurada amb un dictamen domesticat i *ad hoc* no podia pas obtenir de la nostra part altra cosa que la no-participació; no-participació que algú, encara avui, en fa ús a base d'amagar les raons que sobrerament vam explicar al seu moment i que ningú va poder contradir, i menys ara pot contradir.

Avui, sensible com es troba la nostra societat, no tindríem pas prou posat polític per anunciar la creació d'una comissió amb aquells condicionants. És per això que avui la tornem a demanar, al costat d'altres forces parlamentàries. Avui, senyors diputats de Convergència i Unió, només poden dir «no»; si haguessin de dir «sí», no podrien posar ja cap condició: la societat no ho toleraria.

Aquella Comissió la van fer perquè van voler, quan van voler, resolent el dictamen que van voler: majories absolutes i ben conjuntades manen; poques vegades, però, aquest Parlament haurà frisat tant i a tan baix nivell de raó i de sentit comú.

Han passat dos anys, i vaig anunciar-ho en aquell moment des d'aquí, i nosaltres, com la cançó de Serrallonga, hi tornem. I aquest Grup torna i tornarà sobre el cas Casinos. Algun diputat il·lustre —i més que diputat, pel càrrec que té— ha dit aquests dies que aquestes comissions són inútils, quan hi ha paral·lelament un procés jurídic en curs. Bé, des d'aquest Grup Parlamentari acceptem el repte. Volen acompanyar-nos, senyors de la majoria, i provarem que no és inútil? Volen donar-nos el vot per fer una comissió a portes obertes? Volen donar-nos el vot per cridar qui calgui cridar a comparèixer? Volen deixar la presidència als grups de l'oposició? Volen acceptar aquest repte? I veuran com aquesta comissió no és inútil.

Temo que tot això són paraules; fa més d'un any que ens havíem d'haver reunit per refer el Reglament d'aquest Parlament a fi de corregir errors evidents i repassar de dalt a baix un Reglament que —tot sigui dit de passada— imposa un estil i formes de treball parlamentaris, com a mínim, «decimonònic», farragós, pesat i molt sovint inoperant. No s'ha fet res.

Algú altre ha dit que no cal que treballem aquí, que ara a Madrid ja s'ocuparan de fer un repàs a tots i a tot, i emboli-

ca que fa fort, i guanyar temps, que en aquest cas el temps és més preuat que l'or. Tanquem, doncs, aquest Parlament i lloguem tribuna tots a Madrid? Novament paraules opaques, novament fum, esquixada de tinta de pop descobert.

En temps de corrupció els eufemismes són la moneda corrent, es tracta sobretot de parlar i no dir res, es tracta d'ocupar obligats un espai amb tota la vacuïtat possible: governabilitat, per silenci pactat o encobriment; anar a fons per treure llustre a la forma; sentit de la responsabilitat per qualsevol actitud acovardida, paternalista, interessada o partidista directament.

I si, com sembla, el vot majoritari avui aquí a la cambra imposa silenci sobre Casinos, de nou, haurem recol·locat en el mercat trist del colleccionisme un cromó genuïnament català de la modalitat Filesa a aquesta col·lecció estatal de l'anomenat «marro electoral».

Ja sé que els contraarguments no vindran pas ni des de la banda de l'ètica ni de la deontologia parlamentària, ni de pregones conviccions filosòfiques, religioses o altres; vindran de reglaments, d'aplicació de lleis, d'oportunitat política. Aquesta parcel·la de joc reglamentista, aquest diletantisme parlamentari, personalment no m'interessa. Hi ha massa cosa en joc en aquest moment i massa important. Les llúidres parlamentàries de l'estil que deia que siguin per qui en visqui.

Sé i sabem que aquesta iniciativa no passarà i aquesta vegada amb tantíssima majoria en contra que hom s'ha d'agafar fort als convenciments democràtics, bo i recordant que les filosofies del poder sempre i arreu acaben amb complicitat. Fer coincidir, doncs, sembla que sigui i és la filosofia dels qui manen, fer coincidir sempre bellesa, bondat i poder.

Potser avui que tots els catalans tenen el cap ficat a Atenes —o molts— convindria recordar allò que els atenesos deien dels espartans: «Els espartans» —deien els atenesos— «són una gent que troben sempre bonic tot allò que els plau, i just, tot allò que els convé.»

També sé que el vot en democràcia conforma governs i polítiques, però no pas raó, bellesa i bondat, i això voldria subratllar-ho avui aquí. Ara és hora, per pedagogia política i per responsabilitat sostenible, de fer llum sobre cada sospita raonada que hi hagi a la nostra societat, és una obligació que no podem eludir, i aquesta de Casinos, al nostre entendre, ho és.

Finalment, senyor president, senyores i senyors diputats, sobre Casinos i sobre l'absoluta necessitat de crear una comissió d'investigació amb totes les garanties parlamentàries, a fi d'evitar que aquesta imparable taca d'oli de la cultura del descrèdit, de la sospita i del blasme s'escampi arreu de la nostra societat, ens aferrem nosaltres avui, novament, com Galileu Galilei, davant de tots vostès, amb tota convicció i amb tot respecte —perquè en democràcia vostès tenen la majoria i això és sacrosant—, però nosaltres també, com Galileu Galilei, diem: cas Casinos, senyores i senyors diputats, *eppur, si muove!*

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri. Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Ara poden intervenir... *(Pausa.)* Què? Bé, si vol..., és que normalment fa la presentació un dels firmants, dels signants. *(Pausa.)* El senyor Reguant, per fixar posició.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per fixar la posició en el tema Casinos. Ja saben que no és el meu hàbit baixar aquí, en aquest cas ho faig, també, però per parlar breument, però ho vull fer des d'aquí avui.

El tema Casinos em sembla que fonamentalment és un tema ètic sota la jurisdicció pròpia d'aquest tipus, de la justícia, no? En aquest moment cal contemplar Casinos des de tres vessants: una és la jurídica, que encara no ha fet sentència i per tant tot el que es pugui pressuposar de Casinos és quelcom que haurà d'estar avalat per una sentència judicial ferma i a partir d'aquí és quan, des del meu modest punt de vista, hi haurà responsabilitats polítiques. I és un tema ètic; i ètic, en quin sentit?, que la cambra crec que ha de garantir el rigor necessari per a la protecció de la transparència de l'acció política, del finançament dels partits polítics i netejar de tota opacitat qualsevol sospita que hi pugui haver.

Aquest és un tema, doncs, que dic jurídic, polític i ètic, al qual jo daré recolzament, a aquesta comissió, malgrat que hi hagi la justícia encara per pronunciar-se, però em sembla que no és incompatible una cosa amb l'altra: una comissió parlamentària jo crec que es pot justificar i pot fer la seva feina al mateix temps; que, a més, la comissió pot ser perfectament secreta, o sigui que el que allà es digui o el que és preocupació de l'opinió pública siguin els diputats representants d'aquesta opinió pública els que tinguin la més important informació sobre el cas; que no resulti aleshores que la informació és de divers nivell i que el que es creï és una nebulosa damunt de l'opinió pública que desacredita els polítics quan la majoria, la immensa majoria dels polítics són gent respectable.

Dit això, deixi'm que breument esmenti que el tema de l'ètica em preocupa particularment i si jo tingués força invitaria altres grups que, amb mi, proposessin a la cambra la creació d'una comissió ètica per mirar-nos Casinos i mirar-nos també qualsevol altra actuació. A què em refereixo, jo? Vull dir que qualsevol diputat de la cambra té el dret de ser respectada la seva dignitat mentre no es demostrï el contrari. Per exemple, ningú pot dir de cap persona –per exemple, jo mateix– de si faig o no negocis amb l'acta de diputat, ningú pot dir-ho si no pot provar-ho. Jo demanaria una comissió ètica abans d'anar al terreny jurídic, perquè aquesta comissió ètica protegís la dignitat de qualsevol diputat –jo mateix, deia en aquest cas– i, si es pogués provar el que dic, jo hauria de pagar les conseqüències jurídiques i polítiques, i si no es pogués provar, hauria de ser la persona que acusa qui pagués aquesta difamació i aquesta calúmnia. És intolerable que en nom de qualsevol ideologia política ningú pensi que pot blasmar un company de la cambra sense proves.

I és per tant –i perdoni, senyor diputat, i amb això acabo– que volia deixar-los ben clar que les meves responsabilitats

les assumeixo jo en tant que persona, i no predico per predicar un tipus d'ètica i després faré el que em sembli. El que jo dic és que on hi hagi responsabilitats que es depurin, i aquí tenen els meus comptes bancaris, tot el que vostès vulguin, i per depurar les meves, i així a tots els altres, i mentrestant no hi hagi proves, a callar toca!, i a respectar la voluntat que la gent ha posat a qualsevol diputat d'aquesta cambra perquè el defensi en les seves iniciatives parlamentàries i socials.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular votarà afirmativament la proposta de resolució dels grups d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Enumerem els motius del nostre recolzament:

Primer, en un moment tan delicat de la vida política espanyola en què la corrupció ha corcat l'entramat dirigent de les institucions més prestigioses d'aquest país, torna a rebrotar el cas Casinos, que a casa nostra és l'equivalent del cas Filesa pel que fa al possible finançament il·legal del Partit Socialista encara al Govern de l'Estat. Perquè el poder legislatiu no es converteixi en còmplice i quedi al marge d'aquestes corrupcions ha de fer tot el que el Reglament permeti per esbrinar-les i per això recolzem la creació de la comissió.

Segon. En un moment en què les recents actuacions policials sembla que avancen en una direcció més aviat compromesa, en què les proves porten a entreveure un finançament irregular d'una coalició política, hem de fer el possible perquè, al marge de les possibles responsabilitats penals –àmbit que no pertany a aquesta cambra–, puguem avançar en l'obtenció de proves que paral·lelament permetin exigir responsabilitats polítiques.

Tercer. Quan, amb gran seriositat, els màxims dirigents de Convergència i Unió diuen que no tenen res a veure amb el possible desviament de fons d'Inverama a la seva coalició, convé que una comissió d'investigació els faci desaparèixer la més petita ombra del damunt, ja que el partit polític beneficiat pot ser el nonat –parlamentàriament parlant– partit reformista, encapçalat pel senyor Miquel Roca; i també, segons hem pogut veure, algun mitjà de comunicació que es caracteritza pel recolzament sistemàtic al Govern de la Generalitat. En qualsevol cas, cal que les institucions que integren la Generalitat surtin immaculades de totes les sospites i això només es podrà aconseguir clarificant aquest afer. Per aquest motiu també recolzarem la creació de la comissió.

Quart. Havent-se aprovat al Congrés dels Diputats una comissió d'investigació per esbrinar responsabilitats polítiques en els casos més flagrants de corrupció amb el recolzament del Grup Parlamentari Català, entenem que, com que el Grup de la majoria serà conseqüent amb la política estatal que porta a terme, també aprovarà la constitució d'aquesta

comissió d'investigació, i nosaltres no voldríem ser la nota discordant en una votació on és de suposar que també el Partit Socialista obri en conseqüència i hi voti afirmativament.

Cinquè. Perquè el temps va passant i cada vegada queden més paleses les intervencions de persones en el cobrament i intermediació de quantitats importants pagades per al finançament irregular de partits o coalicions, perquè cada vegada és més palesa la relació entre fons poc clars destinats a clients amb activitats al marge de la política, però que beneficien partits o coalicions polítiques, és una raó que, com podem veure, senyores i senyors diputats, com que aquí ens movem només en el terreny de les responsabilitats polítiques, només —no hi ha altra manera— una comissió d'investigació pot treure l'interrogant que pot caure damunt de Convergència i Unió, si no és aquesta coalició, sinó un partit nonat el que se n'ha beneficiat.

Senyores i senyors diputats, el Grup Popular vol també deixar constància del per què no ha presentat, com va presentar ara fa un any, una proposta de resolució demanant la creació d'una comissió d'investigació sobre el cas Casinos.

Mentre les comissions d'investigació es regeixin pel Reglament d'aquesta cambra, no tindran l'operativitat i l'eficàcia que tots voldríem, ni seran allò que pertoca a una cambra autonòmica sobirana.

El nostre Grup, amb el recolzament unànim de totes les forces polítiques presents al Parlament de Catalunya, ben aviat defensarà al Congrés dels Diputats una proposició de llei per tal que la Llei orgànica de compareixença davant les comissions d'investigació del Congrés o del Senat s'apliqui també a les cambres o assemblees legislatives de les comunitats autònomes.

Mentre l'incompliment voluntari d'un requeriment vàlidament formulat per les cambres autonòmiques no es tipifica penalment com a desobediència greu, a les nostres comissions d'investigació només estaran obligats a compareixer els requerits que depenen de l'Administració autonòmica, de manera que qualsevol ciutadà requerit a compareixer pot no fer cas al Parlament, si ho vol.

Tota autoritat que depèn de l'Administració de l'Estat té legalment els mitjans i subterfugis que vulgui per no compareixer, i si ho vol confirmar, només, per escrit fins i tot, quan el temps de durada de la comissió d'investigació ja s'ha exhaurit. És a dir, no ha servit per a res.

Després de tantes dificultats, el Reglament de la cambra ni tan sols exigeix una majoria qualificada per aprovar el pla de treball, o sigui, que la simple majoria d'aquesta cambra pot tombar totes les compareixences i les proves que els altres grups proposin. Fixin-se que parlo de proposar i no d'aprovar. No podem proposar i, evidentment, no podem aprovar. Tal com es troba actualment la regulació d'aquesta matèria, operativament permet que qualsevol petició que aquest Parlament faci, per exemple, a la Delegació del Govern, aquest la trameti via Consell Executiu, la qual cosa és veritable menyspreu a la sobirania de la màxima institució del poble de Catalunya.

Vistes les dificultats i traves que es posen al funcionament de les comissions d'investigació i per les cinc raons exposades al començament, recolzarem la creació de la comissió d'investigació del cas Casinos. I perquè en aquesta línia, ho vulguem o no, haurem de continuar treballant si les Corts Generals no atenen la Proposició de llei que aquesta cambra va aprovar per unanimitat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per a Iniciativa per Catalunya és tot, és tot el tema del joc el que està sota sospita. No solament perquè considerem que tota la política del joc, en aquests moments, està significant un veritable contravalor social, que el Govern de la Generalitat no es limita a oferir-lo de manera passiva, sinó que de manera activa i subliminal, a través de determinades sèries de televisió es pretenen justificar determinats èxits socials o diferents possibilitats de modificació o d'ascens social, sinó perquè una lectura detallada del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, que recomano a les senyores i senyors diputats, amb les consultes pertinents allà on ens remet, possiblement els farà entrar en determinades situacions de perplexitat en relació amb algunes resolucions que poden tenir a veure amb tot aquest món. I perdonin aquest llenguatge críptic, que és el que ens permet l'actual legislació.

Per tant, nosaltres, en nom d'Iniciativa per Catalunya, tornem —i varem signar aquesta petició de sol·licitud de creació d'aquesta comissió d'investigació— perquè ja varem dir fa algun temps en aquest Parlament que el cas Casinos, per a nosaltres, no era un cas tancat; era un cas votat, però no un cas tancat. Quins fets nous s'han produït per demanar de nou la creació d'aquesta comissió d'investigació? Per una banda, és obvi i és conegut que la reactivació del procés judicial, la reactivació de determinades investigacions està fent aflorar noves informacions; mitjans de comunicació d'avui mateix en reflecteixen algunes, que, sense perjudicar-les, si més no, posen de nou sobre la taula velles i noves informacions.

I aquí sí que, almenys des del nostre punt de vista, tenim clar que una cosa són les responsabilitats penals i una altra cosa són les responsabilitats polítiques; i que de ben segur que davant d'una responsabilitat penal segurament hi ha també responsabilitat política, però hi poden haver responsabilitats polítiques sense que signifiquin infraccions des del punt de vista estrictament legal. I per tant, són dos processos absolutament diferenciats de reflexió i d'investigació, que un correspon a un poder i l'altre a un altre. I nosaltres, fins i tot per dignitat i responsabilitat del mateix Parlament de Catalunya, ens neguem que el Parlament de Catalunya abdiqui el seu dret i la seva obligació d'investigar en els casos que sigui necessari, deixant-ho supeditat a l'actuació del poder judicial.

En segon lloc, nosaltres creiem que en aquests moments hi ha un clima d'alarma social al voltant dels temes de corrupcions i desviacions de poder, molt important, i que moltes vegades es volen justificar amb el genèric problema del finançament dels partits polítics. I com que tots nosaltres militem o pràcticament tothom milita en partits polítics, lògicament el corollari és fàcil: tots som iguals. Nosaltres voldríem dir que no és veritat, no tothom és igual, ni tothom intenta solucionar els problemes de finançament de la mateixa manera; si més no, hi ha alguna formació política que ha hagut de manllevar fins i tot el seu patrimoni artístic per poder fer front a les necessitats o els problemes que teníem des del punt de vista de finançament, cosa que ens sembla, per dolorós que signifiqués, bastant diferent a altres presumptes pràctiques que, en tot cas, es tracta d'aclarir. Per tant, no tothom és igual.

En tercer lloc, hi ha un continuat compromís verbal de totes les forces polítiques d'investigar amb profunditat i d'informar l'opinió pública; i per tant, en aquesta votació ens trobarem cadascun de nosaltres davant d'allò que ha verbalitzat en els processos normalment referits a un altre. Es tracta de veure ara quina és la línia de conseqüència que tenim tots nosaltres.

Quart: hi ha hagut una modificació important de l'actitud o de les possibilitats, especialment en el Parlament espanyol, pel que fa referència a les possibilitats de creació i a les condicions de treball de les comissions d'investigació, i nosaltres, en aquests moments, demanem ni més ni menys que el Parlament de Catalunya apliqui els mateixos criteris que s'estan aplicant al Parlament espanyol.

Si es creen comissions d'investigació presidides per un diputat o diputada que no correspon al Grup de la majoria, a nosaltres ens sembla una bona mesura perquè des del punt de vista, fins i tot no ja ètic sinó estètic, davant del conjunt de la ciutadania és un valor afegit que, d'alguna manera, pot donar un marge, si volen sense una base, però un marge de major efectivitat, partint de la base que no hi ha un compromís directe o tan directe com aquell diputat o diputada que forma part del Grup que dóna suport al Govern; de tenir flexibilitat en les compareixences de les persones que es considera que poden aportar elements que puguin ajudar a la Comissió a la resolució de l'afer, i finalment, que nosaltres creiem que en aquests darrers temps hi ha hagut un insuficient, però un important canvi de posicionament en l'acceptació de proves i de documents a fi i efecte d'anar facilitant que realment la comissió d'investigació, les comissions d'investigació siguin això. I a nosaltres, el que en tot cas ens preocupa en cas de produir-se una votació en contra a continuació de les diferents intervencions dels diferents grups parlamentaris, deia que ens preocuparia moltíssim perquè el nostre criteri voldria dir que les comissions d'investigació o els avenços per aclarir determinats afers no estan tant en funció de la necessitat i de l'obligació d'aclarir-los, sinó de la correlació de forces que existeixi en cada un dels parlaments per poder evitar la creació i l'eficàcia de dites comissions d'investigació.

I per tant, no respondria tant als principis d'ètica, de transparència, de claredat en el camí de tornar o de retornar la seguretat i la tranquil·litat al conjunt de la ciutadania, sinó que, en tot cas, seria fruit més de la debilitat o del compromís, i per tant, nosaltres creiem que aquesta no ha de ser la causa ni la raó d'actuar de tots nosaltres.

Finalment, la cinquena raó per la qual nosaltres hem subscrit de nou la creació d'aquesta comissió d'investigació és, tal com s'han referit alguns altres il·lustres diputats, amb les condicions que la Comissió que fa un temps es va fer aquí o va tenir l'oportunitat d'intentar treballar al voltant d'aquest afer va tenir. Una presidència amb un membre de l'equip del Grup Parlamentari que dóna suport al Govern, una denegació de la possibilitat de compareixences de determinades persones, denegació de proves i, per tant, un resultat que per a nosaltres, de cap manera, no solament no va ser satisfactori, sinó que corre el risc que sigui molt més eficaç la investigació judicial que no la política.

Corrupció política no vol dir posar la mà a la caixa, això és simplement anar directament a una infracció del Codi Penal. Nosaltres pensem que en els darrers temps en el nostre país s'ha produït una veritable confusió o inversió de termes; enfront al que algun comentarista denomina la «productivitat política», és a dir, fer allò que és necessari fer en perspectiva del conjunt de necessitats que té la població, s'ha substituït per la «rendibilitat política», és a dir, «allò que em va bé a mi en funció dels meus interessos», i això és la veritable corrupció política, no solament posar la mà a la caixa. Aquest és únicament i exclusivament un problema del poder judicial.

Per tant, avui és necessari aquest rearmament moral de la nostra societat i, per tant, és necessari tranquil·litzar, i per tranquil·litzar és necessari aclarir i, si hi han hagut responsabilitats, exigir-ne les conseqüències que se'n derivin. Nosaltres pensem que no solament són comissions d'investigació que s'han de fer, sinó que s'ha de produir un veritable canvi de valors que avui presideixen el conjunt de la nostra societat.

Enfront del contravalor de l'obscurantisme, nosaltres defensem el valor de la transparència; enfront del contravalor de l'enriquiment fàcil, nosaltres defensem el valor de l'austeritat; enfront del contravalor del joc per enriquir-se, nosaltres defensem el valor del treball; enfront del contravalor de l'èxit individual, nosaltres defensem el valor de la solidaritat. I és preciament per fer possible un país diferent, on els contravalors siguin substituïts per aquests altres paràmetres, que nosaltres considerem absolutament imprescindible el vot favorable, unànimement d'aquesta cambra, per poder investigar, poder allunyar tota sospita i, en cas que hi hagi irregularitats, exigir-ne les responsabilitats polítiques, corresponguin a qui corresponguin. Si no, l'activitat política a Catalunya difícilment tindrà credibilitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna per explicar el posicionament

del Grup Socialista entorn a la sol·licitud de creació d'una comissió d'investigació entorn a l'anomenat afer Casinos, i voldria que les meves primeres paraules fossin de recordatori de quelcom que ha sigut, en certa manera, un fil conductor coincident entre els tres portaveus que hem pujat anteriorment en aquesta tribuna.

El senyor Rodri ens deia: «Volem una comissió d'investigació amb totes les garanties», després de recordar les dificultats que s'havien trobat en l'anterior comissió d'investigació entorn a l'assumpte Casinos. El senyor Simó Pujol ens deia: «Estem en una situació en el Parlament de Catalunya on es creen unes comissions d'investigació on no podem proposar, on no podem aprovar.» I el senyor Farrés ens deia: «Aquest no és un tema tancat» —òbviament per a nosaltres tampoc, senyor Farrés— i ens deia: «Voldríem que hi hagués aquí el mateix comportament, els mateixos instruments» —em fa l'efecte que és literal— «que a la Comissió d'Investigació que s'acaba de crear al Congrés de Diputats, a Madrid.»

Bé, doncs, a aquests tres elements coincidents, el Grup Socialista s'hi apunta absolutament, i aquest és —diguem-ho així— el cinquanta per cent de la posició negativa del nostre Grup a constituir avui una comissió d'investigació entorn a la matèria del joc; el cinquanta per cent. L'explicaré i explicaré també l'altre cinquanta per cent.

Quan vàrem participar en la Comissió d'Investigació anterior sobre l'afer Casinos vàrem comunicar finalment, en les conclusions finals, dues coses: que era obvi que el cas estava en via d'investigació judicial i que la Comissió havia d'investigar si es donaven responsabilitats polítiques entorn a aquest afer. I vàrem declarar que la Comissió d'Investigació creada en el Parlament de Catalunya no va disposar ni dels mitjans ni de la documentació ni dels testimonis necessaris per poder arribar a cap conclusió, per la qual cosa es va deixar en mans judicials, per part del Grup Socialista i per part de tots els grups, qualsevol exigència posterior de responsabilitats. Per què dic això? Perquè des de la legitimitat democràtica que com a Grup Socialista tenim, en haver sigut el Grup Socialista al Congrés de Diputats, en haver proposat que les comissions d'investigació fossin públiques i intentar evitar, a través d'aquest mecanisme, que es produís el que jo qualifico sense cap mena de pudor ni de rubor com un escàndol, com la interpretació confusa i contradictòria, ahir mateix, amb la compareixença —secreta encara— d'un dels testimonis convocats per la Comissió d'investigació.

Per tant, des d'aquesta legitimitat democràtica, des de la legitimitat de demanar, també en el Parlament de Catalunya, que hi hagi una modificació a fons, en el seu reglament, en moltes matèries —les hem comentat en moltes ocasions, però en particular en les de les comissions d'investigació, que també siguin de caràcter públic, que es modifiqui... Vull recordar aquí que hi ha una proposició no de llei d'unanimitat de tots els grups d'aquesta cambra per sol·licitar al Congrés de Diputats que es modifiquin els paràmetres de les comissions d'investigació que afecten els parlaments autonòmics,

per tal que els convocats, les persones testimonis que es convoquen des d'aquesta comissió, estiguin obligats a assistir a la comissió d'investigació al Parlament de Catalunya, i que, si no, des del Parlament de Catalunya es pugui, també, sancionar i penalitzar la incompareixença d'aquests testimonis, que siguin públiques —ho repeteixo— i que hi hagin tots els instruments per treballar a favor de la total claredat i transparència en la investigació que és objecte de debat.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres..., és el cinquanta per cent a què em referia abans que impedeix el fet que estiguem d'acord en aquests moments en la constitució d'una comissió d'investigació sobre aquest assumpte, perquè coincidim tots els grups que, amb els actuals instruments, el Parlament de Catalunya és inoperant per tal d'investigar sobre els afers que es proposi. No podem convocar testimonis, no podem sancionar si no vénen. Les comissions són tancades, per tant, subjectes a la filtració interessada que hi hagi dels grups i, sobretot, estan encotillades per una situació de majoria absoluta, es vulgui o no es vulgui. En la reforma del Reglament a fons i en l'observança d'aquests quatre, cinc o més objectius, el Grup Socialista estarà totalment d'acord, a partir d'aquesta tarda mateix, a partir de demà mateix, quan vostès vulguin, tots els grups hi estarem d'acord.

Hi ha, d'altra banda, altres raons per les quals nosaltres no creiem convenient la constitució d'una nova comissió d'investigació. I parlo de *nova*, tinguem en compte que ja se n'havia constituït una altra i que el Grup Socialista va demanar també, al seu moment, una comissió d'estudi.

En primer lloc, perquè allò que òbviament hauria de ser l'objecte de la investigació parlamentària coincideix amb l'objecte de la investigació judicial que en aquests moments s'està portant a terme. És a dir, que la investigació parlamentària es convertiria en una via paral·lela de la instrucció judicial. Sense tenir les facultats de conèixer aquesta instrucció judicial, resultaria, crec, infructuós abordar una investigació del tema Casinos, sobretot si tenim present que la dita investigació podria interferir en les facultats judicials. Vull recordar que al seu moment, fa tan sols un any i mig, em fa l'efecte, el magistrat jutge d'instrucció que porta el cas Casinos ja va assenyalar que les diligències d'aquest sumari eren secretes i que, d'acord amb l'article corresponent de la Llei d'enjudiciament criminal, quedaven reservades exclusivament per als interessats i els afectats. Per tant, en el cas que les investigacions judicials donessin algun resultat significatiu, no ho podríem conèixer en tot cas fins a l'obertura del corresponent judici oral. I, d'altra banda, el col·lectiu de jutges acaba de fer una advertència, que jo crec que és oportuna, sobre l'atenció a crear judicis de tipus paral·lel. I amb això no estic posant inconvenients a cap mena d'investigació parlamentària genèrica. Estic parlant d'una investigació parlamentària que ja va cloure els seus treballs i que comença de nou sense més informació, i es constitueix en una via paral·lela d'investigació.

El fet que l'afer es trobi *sub iudice* reclama, crec, prudència, intel·ligència, de no esmerçar de manera precipitada es-

forços en aquests temes, sinó en el moment que sigui oportú. O sigui, una vegada que aquesta instrucció sumarial conclougui i, a partir d'aleshores, com deia el senyor Farrés, reivindicar les responsabilitats polítiques que es poguessin derivar de les investigacions judicials. I repeteixo que el Grup Socialista serà el primer que portarà aquest tema a la cambra. I sobretot deixant clar que qui legalment té els mitjans més concloents per fer-la amb totes les garanties legals pugui acordar diligències de proves que, en molts casos, mai no podrien arribar a ser utilitzades per una comissió d'investigació. I avui, sense anar més lluny, en tenim la prova. Avui publica un mitjà de comunicació noves informacions producte de la investigació policial endegada per la instrucció judicial. Cap d'aquestes proves pot ser utilitzada en una comissió d'investigació parlamentària. Cap d'aquestes proves hauria sorgit d'un procés d'investigació parlamentària, i molt menys si tenim en compte l'escassetat de recursos que a l'inici d'aquesta intervenció em referia sobre les comissions d'investigació parlamentària en el Parlament de Catalunya.

En segon lloc, perquè l'afer amb què es pretén abordar la investigació és un assumpte que ja va ser objecte d'investigació per aquest Parlament amb anterioritat. I aquí vull recordar i vull reivindicar que el Grup Socialista ha sigut probablement el grup que més ocasions ha portat aquest debat en el Parlament. En nom de diputats del nostre grup, el senyor Rafael Madueño, el senyor Josep Maria Sala, recordaré que hem presentat sis o set interpel·lacions en les dues últimes legislatures, proposicions no de llei, la creació d'una comissió d'estudi, participat en la comissió d'investigació, etcètera.

No es tracta que el Parlament no pugui tornar sobre el cas, sinó que el fet amb què la nova instrucció judicial i la pretesa nova investigació parlamentària no neix de l'existència de nous fets rellevants que puguin determinar responsabilitats polítiques; creiem que no és el moment per crear aquesta comissió.

La reactivació del procediment judicial no sorgeix d'una nova denúncia o querella basada en fets nous, és la continuació del mateix procediment judicial que estava ja en curs quan vàrem constituir l'anterior comissió d'investigació en el Parlament. En aquest sentit, de nou, creiem que resulta inconvenient reproduir una investigació que ja es va fer al seu moment i que només podria qüestionar-se la necessitat de tornar a investigar els fets de la instrucció sumarial, un cop fos ja conclusa, es constataessin aspectes de rellevància política en el qual repeteixo que seríem els primers a demanar les responsabilitats que se'n derivessin.

I, a banda d'això, crec que les interferències amb l'autoritat judicial naixerien des del moment en què les persones que es poguessin cridar a comparèixer davant de la Comissió, he assenyalat en primer lloc els inconvenients que puguin no assistir-hi impunement, però és que, a més, no voldrien, sinó com a màxim, reproduir allò que ja han dit al jutge instructor, en cas contrari es podrien veure autoinvolucrats en tot un procediment judicial o, per tant, es podrien, en últim terme, acollir-se al dret de no declarar. Raons que

continuen ratificant la nostra opinió de no distorsionar avui l'efectivitat d'un procediment judicial, no crear elements que puguin perjudicar la seva agilitat i la seva eficàcia i estar absolutament amatents per quan conclougui aquesta instrucció, aleshores, sí, si creiem que es deriven responsabilitats polítiques, aclarir-les a fons, amb tota la documentació que sorgeixi d'aquesta mateixa instrucció.

Per finalitzar, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista reclama, ha reclamat amb urgència la redefinició de la política del joc a Catalunya. Nosaltres també; igual que feia el senyor Farrés. Hem denunciat en infinitat d'ocasions que la concessió feta a l'empresa Inverama, per la seva trajectòria, era absolutament errònia i que no mereix ser la concessionària de Casinos de Catalunya, que se'ls hauria de retirar la concessió així com s'hauria de rescindir el contracte que ens vincula a Luditec pel que fa a l'apartat de loteries.

Reclamem, per tant, amb urgència, redefinir la política del joc a Catalunya, i que s'aclareixin amb total transparència i contundència les situacions confuses que pugui haver-hi, en la política del joc i en la investigació judicial posterior. Volem aclarir tot el que calgui aclarir, però volem fer-ho des de posicions de responsabilitat i de serietat. No ens guia cap objectiu de desgast per desgast del Govern. Ens guia l'objectiu de col·laboració, d'impuls a totes les reformes que calguin, que siguin necessàries, per tal de prevenir situacions no correctes o no volgudes i de corregir aquestes situacions.

Ho repeteixo: un cop finalitzada aquesta instrucció judicial, un cop modificat el Reglament del Parlament de Catalunya per tal que es doti dels instruments raonables per actuar amb eficàcia en totes aquelles matèries que vulguem investigar, el Grup Socialista continuarà essent el grup més interessat que el tema Casinos i altres temes que se'n deriven sota la sospita de responsabilitats polítiques acudeixin a aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre grup manifesta que estem ja definitivament decebuts del funcionament, de l'existència de les comissions d'investigació i que, per tant, si de nosaltres depèn, mai més crearem comissions d'investigació fos quin fos el tema. I aquesta és la nostra posició.

Aquestes paraules, senyores i senyors diputats, són meves, però no són d'avui. Són del dia 5 de novembre de 1992, fa molt temps, quan no hi havia cap sidral especial a sis-cents quilòmetres d'aquí, i que obeïa a un debat que es va produir sobre la proposta que existia en aquell moment de creació d'una comissió sobre possibles incompatibilitats dels alts càrrecs. Per què vaig dir allò?

Vaig dir allò perquè es podran dir moltes coses de mi, però una certa experiència en comissions d'investigació al nostre Parlament em sembla que no me la podrà negar nin-

gú. Fa catorze anys vaig ser secretari de la Comissió d'Investigació de la Central Nuclear d'Ascó. Fa dotze anys va ser el secretari de la Comissió d'Investigació d'Incendis Forestals. Fa set anys vaig ser president de la Comissió d'Investigació sobre el Joc. I fa dos anys vaig ser president de la Comissió del Cas Casinos, el mateix tema que ara es planteja.

I l'experiència de tots aquests anys, almenys a mi, m'ha donat aquesta certesa i aquesta seguretat. Amb els mecanismes legals de què disposa el Parlament de Catalunya no podem fer res especialment positiu i eficaç en qualsevol tipus d'investigació. No cal dir, evidentment —i aquí s'ha explicat per diversos oradors—, en aquell cas, com és el cas Casinos i s'ha recordat abundantment, en què hi ha una intervenció i una intervenció important d'ordre judicial, de fiscals, de policia, des de fa més de quatre anys.

I perquè no sembli que és purament una impressió meua, jo els voldria llegir la novena conclusió de la Resolució 30/IV, que només va tenir tretze vots en contra, en què el Parlament, o aquest Ple, va acordar el següent: «La normativa aplicable a les comissions d'investigació del Parlament de Catalunya és insuficient, tant quant a contingut com a rang jurídic per a assegurar l'operativitat i l'eficàcia de llurs treballs.» És per això, i el senyor Simó Pujol ens en parlava, que quan ell reclamava l'equiparació de les comissions d'investigació al nostre Parlament, a les Corts Generals, comissions d'investigació que pel que sembla són encara insuficients, no estan prou dotades de mecanismes d'actuació, però almenys tenir els mateixos drets que ells, que —ja ho saben— està regulat per una llei orgànica de fa deu anys, l'any 84. Nosaltres vam donar suport a aquella proposta, perquè tot i que dèiem, i ho repetim, que és insuficient, perquè només feia referència a la compareixença de persones, tot el tema de documentació, tot el tema de coexistència d'actuacions parlamentàries amb actuacions judicials, d'això no se'n tractava, però era un primer pas important. Perquè al llarg d'aquesta història de participació en comissions d'investigació, jo he pogut veure lletrats del nostre Parlament implorant telefònicament a persones cridades a declarar que s'avinguessin a establir un dia i hora per venir a declarar, perquè no se'ls podia obligar. Jo he vist —i en aquesta Comissió darrera del cas Casinos va ser un cas paradigmàtic—, jo he vist —i també se n'ha parlat— que quan es tractava de demanar l'opinió, el parer, la informació d'alguna autoritat perifèrica de l'Estat s'havia de fer per escrit i a través del delegat del Govern. I a hores d'ara, dos anys després, senyores i senyors diputats, encara estem esperant, en la immensa majoria dels casos, les respostes.

Jo recordo un tema que tots els grups hi van donar molta importància, tota la fiscalitat comptable o la comptabilitat fiscal de les empreses del conglomerat Inverama o Casinos, com es vulgui dir, va ser demanada a les delegacions d'Hisenda, bàsicament de Barcelona i Girona. Han passat dos anys i encara l'esperem.

Per això jo estic d'acord amb el senyor Simó Pujol —no el que ha dit ara, perquè m'ha semblat observar, amb perdó, una certa incongruència entre aquesta argumentació, que em

semblava perfectament vàlida i la conclusió que n'ha tret de l'obligació favorable—, quan el senyor Simó Pujol, després d'esmentar-me a mi, quan es va fer la proposta de modificar la Llei orgànica 5/84 perquè també des de Catalunya tinguéssim possibilitats superiors d'actuació, el senyor Simó Pujol deia: «amb les quals» —les meves explicacions— «estem plenament d'acord, ja que com estan regulades les comissions d'investigació no són operants, no són positives i, fins i tot, poden ser negatives». I aquesta és la realitat i no una altra.

Però passem a un segon apartat. Hi ha hagut dos grups, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que han tornat a insistir dos anys després sobre el mateix tema, i aleshores també ens influeix en la nostra decisió, òbviament negativa, el capteniment d'aquests grups. Perquè quin va ser el capteniment d'aquests grups tan desitjosos d'investigar en el Parlament de Catalunya?

El senyor Rodri, que tan encesament ens demanava la composició, la constitució d'aquesta Comissió, fa dos anys no va posar els peus a la Comissió. Se m'apareixia pels passadissos amb proclames apocalíptiques, demanant —demanant—, no com avui, invocant Savonarola i Galileu, però sí invocant l'empara del president del Parlament, l'empara del Síndic de Greuges i, fins i tot en una ocasió recordo, senyor Rodri, que demanava en contra meu un dictamen de les Nacions Unides... (*Rialles.*) I vostè això és tota la investigació que va fer, això és tot el que vostè va fer.

I què diré d'Iniciativa per Catalunya? Iniciativa per Catalunya sí que va posar els peus dintre de la Comissió, i molt temps, i molt ben posats; però també els va posar fora de la Comissió. El senyor Saura sap perfectament que fora de la Comissió, a la porta de la Comissió, tot això que se n'ha parlat amb gran profusió del secret sumari, amb —permeti'm, entre cometes— «inconsciència processal» distribuïa papers entre els periodistes dient-los que allò eren els secrets sumarials que el jutge tenia. Perquè jo no sé si vostès recorden, senyores i senyors diputats, que Iniciativa per Catalunya —i és el seu legítim dret que no posaré mai en dubte ni en qüestió— des de fa molts anys s'ha personat a través d'advocats i procuradors en aquestes actuacions judicials. I aquesta acció política que se'ns deia, i que el senyor Farrés ens deia: «És que correríem el risc que fos més efectiva l'actuació judicial que l'actuació del Parlament», per a nosaltres no és un risc, és una seguretat. Jo sempre estic disposat a ser jutjat per un jutge, no pel senyor Farrés.

Bé, doncs, què ens vam trobar amb aquesta...? Sí, perquè quan vostès parlen, senyors d'Iniciativa, vostès parlen de fer un judici polític, jo recordaré —i les actes hi són— que el judici polític, per al Grup d'Iniciativa per Catalunya, consistia a demanar que des del Parlament practiquéssim les proves pericials, bancàries i financeres, que els advocats d'Iniciativa per Catalunya no podien aconseguir de la bona voluntat del jutge. I això era la gran responsabilitat política, la gran investigació política que es volia fer.

I bé, en definitiva, aquest cas, que —com s'ha dit— continua *sub iudice*, i per a nosaltres jutges, fiscals, policies po-

den investigar tant temps com vulguin, tants anys com vulguin, i si mai surt allò que no pot sortir perquè no existeix, que és alguna implicació de Convergència Democràtica de Catalunya en una activitat irregular, vinguin, i vinguem, i tots investiguem el que convingui i demanem responsabilitats a qui vulgui. Però mentrestant no sigui així, nosaltres ens hi oposarem —hi insisteixo— més perquè —i això també s'ha dit—, quan hi ha una actuació judicial per una qüestió d'estricta puritat jurídica, el poder judicial, que és un altre poder independent de nosaltres, és extraordinàriament curós de les seves competències. I, en definitiva, jo només voldria recordar-los que quan vam demanar tota una sèrie de documentació al senyor jutge, si ens la volia donar, la resposta, amb bones paraules, va ser que anéssim a pastar fang.

En definitiva, per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, ja no entraré en el tema —que també se n'ha parlat— de dir: «Bé, han passat dos anys i què ha passat, què ha succeït, què s'ha descobert?» Absolutament res. O si s'ha descobert aparentment —perquè només són rumors periodístics— alguna cosa, no té referència a Convergència Democràtica de Catalunya.

Per tant, si estem on érem, no hi ha actuació parlamentària eficaç, com tothom o pràcticament tothom va reconèixer al seu moment, es obvi que aquelles paraules que fa a la ratlla de dos anys vaig pronunciar en un altre tema que no tenia res amb aquesta qüestió, ens sembla que continuen sent —desgraciadament, si volen—, continuen sent vàlides, i per això nosaltres avui també ens oposarem amb el nostre vot a la constitució d'una altra comissió d'investigació de sigui el que sigui.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*El Sr. Saura demana per parlar.*) El senyor Saura, per què ha demanat la paraula?

El Sr. SAURA: Per evidents al·lusions, senyor president, d'acord amb allò que diu l'article 65, eh?

El Sr. PRESIDENT: Però que siguin al·lusions reglamentàries, eh?

El Sr. SAURA: Sí, les al·lusions reglamentàries és que el senyor Escudé ha dit que jo, en nom del meu Grup, anava repartint el que era secret sumari. I dir-li que això no és veritat; és a dir, el nostre Grup té proves no del jutjat, tenia proves en relació amb les irregularitats d'aquest cas, que va portar al jutjat i que va portar al Parlament. I dir que, en aquest sentit, aquesta interpretació que si hi ha investigació judicial no hi pot haver investigació parlamentària seria tant com acceptar que totes les comissions que en aquests moments...

El Sr. PRESIDENT: Ara s'està excedint en l'objecte pel qual ha demanat la paraula, i ho sap vostè.

El Sr. SAURA: Ara mateix acabo, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Acabi, acabi...

El Sr. SAURA: Simplement dir que aquesta última interpretació que, per tant, si hi ha investigació judicial no hi pot haver investigació parlamentària, és contradictori amb tot allò que el Grup de la majoria està fent a Madrid.

El Sr. PRESIDENT: Ha acabat!

El Sr. SAURA: Hi ha investigació del senyor Roldán, hi han altres investigacions...

El Sr. PRESIDENT: Ha acabat, senyor...

El Sr. SAURA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Saura, no té la paraula.

El Sr. SAURA: Molt bé; moltes gràcies...

El Sr. PRESIDENT: I sap que la presidència té raó, eh? Perquè vostè s'estava excedint en la funció que tenia vostè...

El Sr. SAURA: En tot cas, senyor president, el que vull deixar clar és que les al·lusions que ha fet en relació amb el repartiment dels documents no eren secrets judicials, sinó que eren proves que el nostre Grup ha aportat aquí i en el jutjat.

El Sr. PRESIDENT: Això ha quedat claríssim i quedarà en el *Diari de Sessions*.

El Sr. SAURA: Molt bé; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. (*El Sr. Rodri demana per parlar.*) El senyor Rodri.

El Sr. RODRI: Sí, senyor president, per al·lusions també...

El Sr. PRESIDENT: Sobre les Nacions Unides?

El Sr. RODRI: No, no senyor, no; això és una falsedat en què no hi intentaré entrar ni de menys. Ha dit una altra cosa molt pitjor.

Sobre qüestions de conversa entre dues persones, en què una diu que l'altra ha dit i no hi ha més testimonis, no s'hi pot fer res. Però el que està clar —hi ha companys que ho poden testificar— és que no vaig desertar de les meves obligacions en nom del meu Grup. Vaig anar a la primera reunió i vaig abandonar la sessió després d'afirmar públicament que nosaltres no estàvem d'acord que el senyor Escudé presidís aquesta Comissió d'investigació, i vam demanar més: que, per salvar l'estètica, fos un company seu d'Unió el que la presidís; almenys salvéssim l'estètica.

És per això i només per això, i l'única condició que vam posar, per abandonar la sessió. Per tant, nego qualsevol fallàcia en aquest sentit.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rodri.

Acabat el debat, se sotmet a votació la proposta de constitució de l'esmentada comissió.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

Les i els que hi estiguin en contra?

Abstencions?

La proposta de constitució de la comissió d'investigació sobre Casinos de Catalunya ha estat rebutjada per 21 vots a favor, 82 en contra i cap abstenció.

Proposició no de llei sobre mesures per a la implantació del nou sistema educatiu

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre mesures per a la

implantació del nou sistema educatiu, presentada per tots els grups parlamentaris.

Algun signant de la proposta que vulgui fer ús de la paraula per presentar-la? (*Pausa.*) Sí, el senyor Magí Cadevall té la paraula.

(*Pausa. Remor de veus.*) Es prega silenci.

El Sr. CADEVALL: Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, voldria començar amb una pregunta: està justificat debatre i votar aquesta Proposició no de llei en sessió plenària i no en comissió, com es fa ordinàriament? S'ho mereix el tema educatiu? Jo penso, senyores diputades i senyors diputats, que la resposta és positiva, i efectivament, tots els grups han demanat i assentit que es fes aquest procediment solemne.

Per què? El meu motiu, el del nostre Grup, jo penso que Catalunya està vivint un moment molt delicat del seu sistema educatiu. Jo diria que en aquest moment ens estem jugant l'èxit de l'aplicació de la reforma educativa a Catalunya. Hi ha un perill, que és la dificultat i l'aïllament en què es troben alguns centres de reforma, i així ho han, en nom seu, dit i explicat els directors dels centres de reforma. Però penso que a conseqüència d'això hi ha un altre risc, que és la divisió del professorat —que és el principal agent de la reforma, perquè és el que l'haurà d'aplicar— en dos grups.

D'una banda, hi ha el perill —penso—, senyores i senyors diputats, que quedi un grup d'entusiastes de la reforma, que són els que la van experimentar i alguns que s'hi han afegit després, però que cada vegada estan més desencisats perquè pensen que potser no se'ls ha escoltat prou i no s'ha tingut en compte prou la seva experiència; i un altre grup de professors que estaven recelosos i que, segons com s'apliqui la reforma, de recelosos poden passar a actituds més contràries a l'aplicació de la reforma.

Però diria encara que la situació en aquest moment és molt més greu, perquè la polèmica que hi ha hagut aquests últims mesos s'ha traslladat del professorat, que ja era important perquè són els que han d'aplicar la reforma, a les famílies i els alumnes, i penso que aquesta polèmica a alguns els pot haver desorientat i que alguns es pregunten: «Realment la reforma és una cosa que val la pena? Realment val la pena fer esforços per aplicar el nou sistema educatiu?» Jo penso, com he dit abans, que si la situació és aquesta, que ja aquest debat s'ha traslladat a la societat, ens juguem l'aplicació, l'èxit de la reforma a Catalunya; i, per tant, cal actuar amb decisió i també amb prudència; amb decisió fent una aposta clara, claríssima, per la reforma; amb prudència fent tots els esforços per dotar la reforma i la seva aplicació dels mitjans adequats.

Nosaltres vàrem retirar en el Ple anterior la nostra Moció a favor d'una proposició conjunta. Perquè, no sempre ho farem així, potser, eh?, però en aquell moment ens va semblar que era més positiu avançar, encara que fos uns passos, que no pas sotmetre a la votació del plenari de forma testimonial una moció que fos votada en contra. Ja dic que no necessàriament sempre hem de fer igual, però ens semblava que estem en un moment molt delicat. I a més a més, amb la

retirada jo penso que vam aconseguir o vam facilitar amb la col·laboració de tots els grups una cosa molt positiva: és que l'acte parlamentari que substituís aquesta Moció fos una proposició no de llei conjunta on participessin i hi fessin la seva aportació absolutament tots els grups de la cambra.

I això em sembla un gran avantatge, perquè em sembla necessari deixar clar davant de la societat catalana —i això es fa a través d'aquest missatge de tots els grups—, per mi, tres coses: primer, que estem a favor de la reforma educativa; segon, que, tal com diu l'exposició de motius, també estem a favor de l'avançament de la reforma en un nombre determinat de centres, però, tercer, que cal avançar la reforma amb un mínim de condicions.

Al seu moment el PSC va elaborar un decàleg sobre les condicions per anticipar la reforma; era una proposta de mínims, no contenia tots els temes d'aplicació de la reforma, només parlava de l'anticipació i, a més a més, potser deixava de banda altres temes que són importants —i ens ho hauré de plantejar en el futur—, i és per què no mirar d'anticipar en un nombre màxim possible de centres la reforma des dels dotze anys, que és el sistema racional.

Per tant, ja aquest document no contenia absolutament tots els temes. Però sobre aquest document hi ha hagut un procés de negociació. Nosaltres —i per això vam signar de gust aquesta Proposició no de llei— pensem que recull una part important de les nostres propostes, encara que, evidentment, tota negociació suposa una aproximació de posicions. Un mitjà de comunicació deia que no es recollien —jo penso que no es recollien íntegrament— tres punts del nostre decàleg; bé, si, això, ho presentem d'una forma positiva i diguéssim que es recullen set punts del nostre decàleg i els altres tres encara es recullen parcialment, potser no és un balanç tan desfavorable.

Però, de tota manera, jo no voldria entrar en el detall, en l'anàlisi ni del nostre decàleg ni de la Moció punt per punt, sinó només fer-hi una referència general. En primer lloc, fer constar que és clarament una petició de mínims al Govern de la Generalitat; és a dir, una moció, a qui es dirigeix? Dic que és molt important per a la societat catalana que ho fem tots els grups junts, i demostra que hi ha consens en aquests punts que he dit abans, però, atenció: és una petició que nosaltres fem al Govern, que hi hagi uns mínims.

Per tant, això no impedeix mai que, si les circumstàncies són favorables, que si es pot, es puguin superar aquests mínims que demanem. Ara bé, siguem realistes: jo estaria molt content que, dintre d'uns mesos, no ens veiéssim obligats a haver de fer algun acte parlamentari demanant i reclamant el compliment d'aquests mínims que potser a algú li poden semblar insuficients. I, sobretot, fer una petició, tant al Grup de la majoria com al senyor conseller —i espero que hi assentiran—, de no fer una interpretació restrictiva d'un document parlamentari que, per força, té un cert caràcter genèric. Jo diria que aquesta Proposició no de llei, fins i tot, supera en longitud tres, quatre o deu vegades la major part de proposicions no de llei que es presenten. Però, així i tot, ha de tenir un caràcter general.

Només destacaré —ja he dit que no vull entrar en tots els detalls— alguns punts que ens semblen positius. En primer lloc, sobre la forma d'organitzar el procés d'anticipació. Jo no voldria repetir la interpellació que vam fer, ni entrar ara en acusacions ni en greuges, però sí que, allò, fent una afirmació mínima, diria que almenys en alguns casos aquest any hi ha hagut alguna improvisació. Bé, doncs, en aquesta Proposició no de llei, tots els grups demanem informació i preparació amb temps suficient. Nosaltres entenem, en la redacció, que han de ser nou mesos útils de preparació per als centres.

Nosaltres demanàvem que l'aplicació de la reforma es fes amb «consens», que és una paraula una mica ambigua. En la negociació aquesta paraula s'ha traduït en «diàleg»; no és exactament el que demanàvem, però penso que, malgrat tot, és un progrés i ens sembla positiu. Per què? Perquè diàleg no és mera informació ni tan sols informació amb antelació adequada i amb temps suficient; diàleg és sempre escoltar per les dues bandes, és sempre intercanvi d'informació en dues direccions.

A part d'això, respecte a aquest procés, també em sembla important que en el mapa escolar ja es prevegi, podríem dir, com s'anirà elaborant tota la implantació de la reforma educativa a Catalunya. Un segon punt que voldria destacar són les condicions humanes i materials; també en aquest punt nosaltres demanàvem equips d'assessorament psicopedagògic; hem aconseguit que s'esmenti clarament que hi haurà especialistes en psicopedagogia, que nosaltres entenem com un reforç més, sense treure cap dels recursos que actualment existeixen per al tractament de la diversitat.

Sobre la *ratio*, ens sembla important que s'esmenti en xifres el trenta-u, encara que som conscients —i tots els qui hagin llegit el document ho saben— que això es fa amb certes restriccions. Ens sembla important perquè ens sembla que aquest ha de ser l'objectiu que s'hauria d'aconseguir en un percentatge molt important de centres i per dues raons: primer, perquè la secundària obligatòria —que és, sobretot, del que estem parlant en aquest moment— suposa una major dificultat, i no tindran una selecció d'estudiants; hauran de tractar amb tota la població escolar de Catalunya, vaja, amb tots els ciutadans de Catalunya, que estaran fent una etapa obligatòria i, per tant, per poder fer bé aquesta feina, necessiten, entre els mitjans, una *ratio*. I el segon motiu d'insistir en aquest punt, nosaltres —encara que nosaltres hauríem preferit aquesta fórmula sense restriccions—, era que ens sembla que això té un valor simbòlic, també, per als altres centres que en el futur han d'aplicar la reforma i haurien de mirar com a model aquests centres que ara l'anticipen.

El tercer punt que ens sembla important és l'atenció als equips docents; es parla, també, no únicament, però també, d'una formació professional adaptada al centre, d'un pla director de la inspecció on es fomentarà la funció assessora de la inspecció i una racionalització del sistema de crèdits en el sentit que es parla de pautes que facin compatible l'obertura de la normativa amb la concreció a cada centre.

I, ja per resumir i acabar, jo des d'aquest Ple em voldria dirigir a les senyores diputades i als senyors diputats, però

també a tota la societat catalana, afirmant que la LOGSE és una llei progressista, que és possible aplicar-la correctament —potser de vegades ens hem expressat amb massa tecnicismes i a una part del professorat li ha semblat —o de la societat— una cosa estranya—, que és convenient avançar la reforma en un conjunt de centres, pels motius que he dit abans, però que, perquè això sigui positiu, s'ha de fer en condicions adequades i em sembla que des d'aquest punt hi ha hagut un canvi que jo considero positiu en l'actitud del Departament d'Ensenyament.

Per tant, nosaltres no exclouem futures intervencions, però penso que, amb aquest acte, hem fet, encara que sigui una modesta contribució, una contribució positiva per a l'èxit de la reforma educativa. I això és important, perquè deia abans: «a algú li deu sonar que això de la reforma és una cosa només d'iniciats», però, no; estem parlant del futur sistema educatiu de Catalunya, que és indispensable per a un millor benestar material i moral dels ciutadans de Catalunya i que és indispensable per al progrés de la societat catalana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Cadevall.

Hi ha hagut una petició que les intervencions fossin per l'ordre amb què s'ha formalitzat la signatura de l'escrit conjunt dels grups. Sembla que hi ha consens, però jo el demano als portaveus... L'ordre és el següent: el socialista, que ja ha intervingut; Convergència i Unió; Esquerra Republicana de Catalunya; Iniciativa per Catalunya; Mixt, i Popular. Estan d'acord a fer-ho d'aquesta forma? (Pausa.) Doncs, té la paraula, per Convergència i Unió, el senyor Descals.

El Sr. DESCALS: Moltes gràcies, honorable senyor president. Il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, honorable conseller Pujals, em toca, en nom de Convergència i Unió, de posicionar-me davant de la Proposició no de llei sobre l'aplicació anticipada de la LOGSE a casa nostra, amb el convenciment que els meus mots seran prou reconeguts —almenys com els dels altres portaveus— perquè entusiàsticament, però alhora serenament, hi hagi un vot afirmatiu, unànime per a ella.

Abans, però, voldria destacar dos aspectes: el primer, la insistència continuada de l'interès que ha demostrat la cambra, des dels grups de l'oposició i des del Grup que dona suport al Govern, pel nou sistema educatiu i la seva aplicació. Probablement caldria fer un subratllat a la porfídia de l'il·lustre diputat senyor Cadevall —diuen que la porfídia mata la caça, senyor Cadevall— i a la seva circumspecció durant el Ple passat, en retirar la Moció subsegüent a la seva interpellació sobre l'aplicació anticipada del nou sistema educatiu a benefici d'aquest text que avui es presenta a votació. Molt bé.

El segon aspecte és justament aquest acord bàsic inicial de presentar-lo conjuntament, obviant el període d'esmenes, resultat pràctic d'aquell interès abans esmentat.

Convergència i Unió veu amb molt bons ulls aquesta entesa, perquè, com se sol dir, aquest mal no vol soroll; vull dir, òbviament, l'educació, sense que aquesta hagi de ser considerada una malaltia. Pot ser —i n'és— motiu de satisfac-

ció el fet que, amb la col·laboració de les forces polítiques representades aquí, l'aplicació del nou sistema educatiu quedí descongestionada, ben organitzada, amb voluntat inequívoca d'avançar-hi decididament. Serà el missatge que bona part de la comunitat educativa desitjava escoltar. Per tant, moltes gràcies.

Voldria ara sintetitzar el sentit de la Proposició no de llei des dels punts de vista següents: hi ha dos elements essencials a l'hora de plantejar l'aplicació del nou sistema educatiu: el primer és l'autonomia del centre, que vol dir tenir en compte el seu projecte educatiu, el seu projecte lingüístic i la seva organització específica i, el segon és el dret dels alumnes a l'aula bàsicament i que són les adaptacions curriculars, l'assistència individualitzada, les agrupacions flexibles dintre, òbviament, del currículum, tenint en compte els seus ritmes d'aprenentatge.

A més, cal equilibrar constantment la interrelació entre el centre i l'aula, entre el centre i els pares, els alumnes i els professors, l'Administració i la mateixa societat. Són el marc dins el qual aquesta Proposició no de llei es mou, en dibuixa el que en podríem dir el paisatge amb figures, en termes artístics pictòrics. Aquí, lògicament, no podem oblidar la relació entre el Govern i el Parlament. Així, doncs, per exemple, el punt 1 de la Proposició —que és el mapa escolar per a aquest any— n'és el marc. Els punts 2.1 —condicions materials dels centres—, 2.2 —condicions de personal docent— i els punts 3 —millorar el funcionament del centre— i 4 —reglaments, funció directora i admissió d'alumnes— fan referència a l'autonomia dels centres, el seu projecte i la seva organització; per tant, al paisatge. Els punts 2.3 —*ratio* alumnes/unitat—, en un procés d'aproximació al número 30, i el 2.4 —atenció als equips docents, EAP, adaptacions curriculars, orientació escolar, actuacions específiques, fórmules curriculars, etcètera, especialistes en psicologia i pedagogia, que en parla també el punt 2.2, o la previsió d'itineraris escolars que diu el punt 4, són elements imprescindibles per fer efectius els drets dels alumnes; per tant, les figures d'aquest paisatge. Si aquí afegim que el paisatge amb figures ha de ser descrit, informat i exposat als entesos i implicats en la comunitat educativa i a la Comissió de Política Cultural del Parlament, i que alhora estableixen mecanismes de crítica —que és també avaluació— per part de la inspecció, assessorant i informant tècnicament i pedagògicament per millorar constantment el seu procés, pensem que aquesta Proposició no de llei pot ser una obra mestra. Però es tracta d'una obra mestra inacabable —no «inacabada», «inacabable»—, com el mateix procés de l'educació, i que considera que caldran inversions per establir condicions satisfactòries, caldran revisions després de les avaluacions; caldrà formació —en aquest moment està programat de gener a setembre per a més de dos mil dos-cents professors—, caldrà reflexió conjunta i intercanvis de coneixements i experiències, caldrà un procés d'informació intens, caldran precisions als textos presentats.

Amb aquesta Proposició no de llei, tots plegats instem el Govern a adoptar un seguit de mesures no només idònies,

sinó necessàries per implantar l'educació secundària obligatòria amb garanties de qualitat. I, com que l'educació és paisatges d'horitzons infinits o, com diria la cançó, «el país de la glòria i l'esperança, mare de la llibertat», confiem que aquesta entesa presideixi iniciatives futures en aquest Parlament.

I acabo. Si acceptem —que ho fem— que, tal i com dèiem l'altre dia a l'hora de parlar dels deures, l'ensenyament-aprenentatge ha de ser significatiu, que vol dir també que és un procés constant de conflicte cognoscitiu i que per tant està vinculat al principi de contrarietat, ara que celebrem els cent anys del naixement d'un gran pedagog a casa nostra, Artur Martorell, voldria llegir-los un paràgraf que va escriure l'any 1938 i que diu el següent: «Acceptar la contrarietat és el primer dels elements educatius. Això vol dir que hem d'exercir una acció educativa damunt de nosaltres mateixos i damunt de tot allò i de totes aquelles persones on arribi la nostra acció, sense perdre mai de vista que la nostra millora personal, la nostra conducta és la millor lliçó i el millor exemple que podem oferir.» No els sembla que avui, més que mai, això és un element de reflexió excel·lent?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Descals. Correspon ara al Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, la reforma de l'ensenyament no universitari, la reforma de l'ensenyament primari i del secundari, tant l'obligatori com el postobligatori, és, evidentment, un tema de cabdal importància, no tan sols des d'un punt de vista específic dels qui ens interessem per temes educatius, sinó des d'un punt de vista social. Això ho hem dit un munt de vegades; és d'aquelles obvietats que cal, però, reiterar perquè són evidents i no podem deixar de banda.

Des de la nostra concepció, el Parlament —aquest Parlament— en matèria educativa té tres prioritats bàsiques. Per un cantó, marcar les línies generals d'aquesta política educativa; en segon lloc, donar un impuls *ara* a la reforma de l'ensenyament no universitari i, en tercer lloc, efectuar un control del seu desenvolupament. Creiem que els grups parlamentaris que exercim amb responsabilitat la nostra funció d'oposició en aquest Parlament ens hem de moure en aquests tres marcs.

És en aquest sentit, i especialment en els dos primers —el de marcar línies i donar impuls—, que el nostre Grup va decidir afegir-se a aquesta Proposició no de llei un cop li va ser mostrat el seu contingut, que és, a grans trets, el que avui estem debatent; contingut que havia vingut d'un treball de consens entre el Grup de la majoria i el Grup Socialista.

Ara bé, aquest document que és aquesta Proposició no de llei és indiscutiblement, indubtablement, un document de mínims, un document de mínims de necessari i indiscutible compliment en cadascun dels seus punts. És en aquest sentit, també, que és un document de mínims en aquells aspectes que els diversos grups de l'oposició, mitjançant figures parlamentàries diverses, havíem anat exigint, que el nostre

Grup va signar-lo i, per tant, va afegir-se a aquest extraordinari consens que es dóna ara a la cambra i que, malauradament, no es dóna en d'altres punts que hem debatut avui i que debatrem.

Ara, aquest document necessita a la vegada concrecions en els seus punts, en també cadascun dels seus punts. Aquestes concrecions, però, nosaltres creiem que no han de dependre ja de la tasca de marcar línies generals i donar impuls que es deu als grups parlamentaris, sinó que aquestes concrecions han de dependre de diversos i distints àmbits de negociació que a partir d'avui, que a partir d'ara el Govern, el Departament d'Ensenyament, ha de començar a aprofundir —sóc conscient que quan dic «ha de començar a aprofundir» són negociacions, algunes d'elles, que ja estan en curs i que ja són damunt de mesos concretes—, per un cantó, en l'àmbit sindical i, per l'altre, en els altres components de la comunitat educativa, que han —hi insisteixo— de concretar, delimitar, ampliar aquells punts que sortiran d'aquest consens.

És en aquest sentit, també, que voldríem deixar prou clar que avui no es tanca en aquest acte solemne —jo recordaria que no és habitual que una proposició no de llei es debati i es voti en Ple, i per tant hi ha aquí també una solemnitat parlamentària que hem volgut donar tots els grups a aquesta Proposició no de llei— la negociació de l'aplicació de la reforma; tot al contrari: avui s'inicia una negociació que ha d'anar desenvolupant-se en aquests diversos àmbits que esmentàvem.

I si avui, aquí, ha estat possible la unanimitat, i avui, aquí, hi haurà un acord unànime, si en els altres àmbits no és possible la unanimitat, el que diria que és urgent és que en altres àmbits el nivell de consens sigui al més majoritari possible i que per tant sigui al més àmpliament representatiu possible.

És també en aquest sentit que les senyores i els senyors diputats —especialment les senyores i els senyors diputats que segueixen amb habitual atenció els temes d'ensenyament— coneixeran documents que al voltant d'aquesta Proposició no de llei, al voltant de la mateixa Proposició no de llei o dels aspectes que toca, són damunt de les nostres taules. Avui mateix alguns diputats i algunes diputades hem rebut un document dels moviments de renovació pedagògica en què efectuen una assenyada reflexió al voltant del tema de l'aplicació de la reforma i esmenten aspectes de concreció concreta d'aquesta Proposició no de llei.

També coneixeran una proposta de negociació efectuada per tres sindicats d'ensenyament, proposta de negociació efectuada per aquests tres sindicats —que representen més o menys el vuitanta per cent de la representació sindical— que a nosaltres, amb el que acabo de dir, ens agradaria que fossin més sindicats, si fos possible, però que, si més no, creiem que ja representen aquell sostre que esmentava.

Aleshores, és evident —hi insistim— que el nostre suport a aquesta Proposició no de llei —que és nostra perquè també la signem— es fa en aquests dos paràmetres: primer, des de la concepció que és un document de mínims que s'han de

complir cadascun d'ells i que aleshores el tercer element de política parlamentària, que era el control del desenvolupament, l'efectuarem aquí, i, per altra banda, que és el punt de partença d'un seguit d'acords, de negociacions, de documents que en d'altres àmbits que no són el parlamentari han d'anar desenvolupant, especificant, concretant, ampliant, emfasitzant allò que avui discutim aquí.

És en aquest sentit, doncs —el senyor Cadevall parlava de «set, de deu»—, que signem aquest document, per molt que en alguns dels seus punts possiblement la redacció, el plantejament, especialment la concreció numèrica, hagués estat —si hagués depès de la nostra directa voluntat— una altra; però, amb el convenciment, a més a més —hi insisteixo—, que el que estem fent és aquest punt de partença, el nostre Grup Parlamentari es va sumar a la signatura, es sumarà avui al seu vot en aquest acte —hi insisteixo— de responsabilitat, que té com a major finalitat donar un impuls a la reforma de l'ensenyament no universitari en uns moments que nosaltres creiem i creiem que aquesta reforma per la qual la comunitat educativa havia estat anys i anys i anys lluitant, que aquesta reforma que si no esdevé un èxit serà el més gran fracàs no només del món educatiu, sinó del món social de la democràcia, que aquesta reforma pugui ser realitat, si més no en aquells mínims indispensables de garanties de qualitat que nosaltres creiem que aquest document marquen a grans trets, i que aquestes negociacions que desitgem que arribin a bon terme concretaran i especificaran en cadascun dels aspectes.

Doncs, amb aquesta esperança i amb aquesta voluntat i amb aquestes intencions, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Correspon ara al Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, Iniciativa per Catalunya se suma també a aquesta unanimitat didàctica a favor d'una proposició no de llei, i ho fa perquè, més enllà de tots els dubtes —i alguns d'aquests dubtes tractaré d'explicar-los—, volem que quedi ben clar el missatge que emet aquest Parlament i que l'emet per unanimitat: un «sí» a la reforma, i un «sí» a la reforma que esbandeix tota mena de dubtes dels que creien que no volíem o que hi ha sectors en aquest país que no volen saber res de la reforma o que no la volen aplicar.

Aquest, per tant, és el missatge. Ara, com dic, aquest «sí» d'Iniciativa per Catalunya, aquest «sí» lleial, evidentment, no ens permet oblidar que hem estat crítics, que som dialèctics i que volem ser lleials però dialèctics a tot el procés i que tenim la nostra obligació i que complim amb la nostra obligació quan denunciem coses que no ens acaben d'agradar, justament en aquest procés d'aplicació en el qual estem d'acord globalment.

Iniciativa per Catalunya ha plantejat al Parlament un seguit de qüestions relacionades amb l'aplicació de la LOGSE a Catalunya; ha tractat de reflectir les perplexitats de molts sectors, el malestar entre molts membres de la comunitat

educativa —pares, professors, alumnes, personal no docent— davant la política de la Conselleria d'Ensenyament. Més encara, Iniciativa per Catalunya dona i donarà suport a les mobilitzacions dels que, en nom dels drets que en un país democràtic avançat ha d'emparar l'ensenyament públic, exigeixen concrecions, reivindiquen actuacions clares davant silencis administratius, vacil·lacions polítiques, actuacions poc dialogants i fins i tot actuacions que podrien suggerir greuges comparatius i arbitrarietats en l'actuació del Govern —ho repetim— davant la importància que ha de tenir l'ensenyament públic com a ensenyament que a Europa és considerat com a sinònim d'ensenyament de qualitat.

Tot amb tot, Iniciativa per Catalunya signa, conjuntament amb les altres forces polítiques parlamentàries, aquesta Proposició no de llei sobre les mesures que cal adoptar per a la implantació del nou sistema educatiu.

Ens sembla que hi ha hagut fins ara desconfiances i que en, tot cas, aquest acte conjunt hauria d'ajudar a superar-les. L'anàlisi d'aquestes desconfiances potser ens revelaria desconeixement —com ha dit algun altre dels diputats—, potser que hem parlat massa sovint en termes molt tècnics, no fàcils de ser interpretats des de la pràctica quotidiana de la sempre molt difícil feina de l'educador. L'anàlisi d'aquestes desconfiances ens revelaria també que hi ha hagut a estones mal estil per part del Departament d'Ensenyament, que ha actuat d'una manera massa impositiva, sense diàleg previ amb els sectors afectats i sense el període de negociacions exigibles amb els representants del professorat; desconfiances i malestar, en d'altres casos, creades per la retallada de recursos pressupostaris per a substitucions, despeses de funcionament o rehabilitació dels espais on ha de ser impartida la docència.

En concret, Iniciativa per Catalunya insisteix en un tema bàsic: la necessitat d'una llei de finançament del sistema educatiu que asseguri recursos per a l'aplicació de la reforma, i en aquest sentit, a més, voldríem dir que Iniciativa per Catalunya ha renunciat a plantejar un seguit d'esmenes que, en tot cas, les vull comentar, que em sembla que serien les esmenes que permetrien aclarir com creiem que serà útil per al conjunt de la reforma que s'apliqui aquesta Proposició no de llei o que el Govern apliqui aquesta Proposició no de llei que li ve recomanada, en tot cas, per la unanimitat de la cambra.

Al punt número 1, Iniciativa per Catalunya proposaria d'afegir «i negociar amb els representants dels diferents sectors de la comunitat educativa, tant el Pla de transició com les condicions generals per a l'aplicació de la LOGSE.»

Al punt 2.1, que planteja el tema de les condicions materials del centre, tema en el qual Iniciativa per Catalunya ha anat fent propostes parlamentàries específiques, proposaríem la següent esmena d'addició. He dit —ho repeteixo—; en tot cas proposaríem que fos interpretat el text a partir del sentit d'aquesta esmena: «Abans d'acabar l'any 1994, el Departament d'Ensenyament elaborarà un cens de centres públics amb deficiències d'estructures, serveis i mobiliari, i farà públic el calendari amb referències a les partides pres-

supostàries corresponents per a la solució dels dèficits esmentats.» Volem dir que l'aplicació de la reforma no es fa en abstracte, es fa a partir d'uns materials, d'uns centres i d'unes exigències regulades per la Llei que exigeixen, naturalment, un canvi material de l'espai on s'exerceix aquesta feina de l'educador, de l'educació.

Al punt 2.2 hauríem proposat una esmena de substitució, i on diu que «els centres disposaran d'especialistes en psicologia, pedagogia a partir d'un mínim de vuit grups», proposaríem que es digués «entre cinc i vuit grups», que, en tot cas, quedés clar que vuit grups..., i torna a ser una altra vegada una situació de mínims que, en tot cas, podria portar a allargar aquesta situació fins a extrems que farien difícil d'aplicar aquesta correcció indispensable dels especialistes en psicologia i pedagogia.

Al punt 2.3 i en la qüestió polèmica d'una possible substitució temporal de la *ratio* de trenta alumnes per trenta-cinc, Iniciativa per Catalunya proposaria d'afegir: «previ acord del Consell Escolar», que en tot cas que sigui una proposta de *ratio* prèviament acordada pel Consell Escolar.

Al punt 2.4 proposaríem una nova redacció del paràgraf segon, en els termes següents: «El Departament d'Ensenyament elaborarà un pla d'actuació dels EAP i els dotarà del personal necessari per a l'atenció dels centres d'educació secundària que s'incorporin en el sistema educatiu, a fi de garantir l'efectivitat d'aquest assessorament psicopedagògic per fer les adaptacions curriculars adequades a les necessitats educatives especials dels alumnes.» Algun altre diputat s'ha referit també a la importància d'aquest punt. Creiem, alhora, que s'hauria d'afegir: «reforçar el paper del tutor/tutora, formant-los d'una manera adequada i oferint-los la possibilitat de reduir les hores lectives per tal de garantir l'atenció específica dels alumnes i del grup.» A ningú no se li amaga que aquesta funció del tutor o de la tutora serà fonamental per saber que aquesta aplicació de la reforma no es fa en abstracte sinó pensant en alumnes concrets.

Quant al punt 2.5, creiem que no basta parlar d'informació a la comunitat educativa, que així diu el titular, sinó que a més s'ha de poder parlar de mecanismes permanents de negociació i diàleg.

Pel que fa al punt 3.2, seria important afegir, en la revisió de la normativa vigent reguladora de la funció directora dels centres, una proposta en aquests termes: «aprofundir l'autonomia dels centres, reforçant el paper decisor del consell escolar pel que fa a la definició de les necessitats de recursos personals i materials.» Creiem, a més, que seria interessant, com a manera d'interpretar el que diu la Proposició no de llei, una expressió més o menys així: «Anualment s'avaluarà el funcionament de l'aplicació del sistema educatiu a Catalunya, amb la participació dels representants dels diferents sectors de la comunitat educativa.» I acabo.

Davant d'una proposta com aquesta, un hauria pogut fer referència a l'expressió de Manuel de Pedrolo quan deia: «No és possible descriure el caos en termes d'ordre», i alguns ens han fet arribar aquesta veu, han dit: «Això és un caos, no tracteu d'ordenar el caos.» Nosaltres hem cregut

que sí, que és del tot indispensable tractar d'ordenar això que molts veuen com un caos, perquè, en tot cas, ens juguem un tema importantíssim: que s'apliqui la reforma educativa, que nosaltres també creiem que és una proposta superior a les anteriors.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Grup Mixt, el senyor Reguant vol intervenir?

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la confiança que les amines biogèniques no em facin una mala passada encara, només dir que parlo a l'empara de l'article 134 del Reglament i amb l'agraïment al conseller Pujals i al diputat Descals per l'amabilitat que van tenir a posar a la meua consideració, la meua modesta consideració, aquest text, aquesta Proposició no de llei.

Breument, només per dir que em va semblar que era una oferta intel·ligent per part de qui la feia i una acceptació intel·ligent per part de l'oposició, perquè, d'alguna manera, des del meu punt de vista —no entraré al detall dels punts, que ni em correspon, ni em toca, ni és un moment oportú per a mi ara—, defineix, per voluntat de totes les parts, un macromarc de precisions, de suficiència en els diferents apartats de millora, d'impuls, de concreció en la temporalitat del ritme d'implantació de la reforma i, per tant, és ja un pas progressiu que ha tingut ja tres virtuts, des del meu modest punt de vista: una no afortunada, negativa, que és, com vostès saben, un cert rebuig per part de la comunitat educativa en pla de verbalitzar el divorci entre polítics i comunitat, aspecte, des del meu punt de vista, en aquest cas, precipitat, em va semblar, perquè en un dels apartats, concretament a la Llei, en el 2.5, es recull que s'informarà amb precisió i amb antelació de nou mesos —diguem-ne— tota aquella dinàmica de concrecions que faci la conselleria. Aquest és l'aspecte negatiu.

Jo crec que el divorci no existeix tant si s'intenta dialogar i parlar. Aquest acord és un acord intel·ligent perquè, d'alguna manera, desactiva l'erosió sistemàtica de totes les parts damunt el territori per una impossibilitat de portar, al ritme del desig de la Conselleria i de l'oposició, aquesta reforma per insuficiència pressupostària, i això és una cosa que no la podem modificar avui i ara des d'aquí, i, per tant, s'intenta adequar els recursos suficients amb l'optimització mateixa dels recursos, amb una participació important de l'oposició que ha participat activament, em consta, en la redacció d'aquesta Proposició no de llei.

Com a més positiu em sembla que la comunitat educativa hi serà representada i que en la concreció, agafant l'autonomia de centre en cada modificació, en cada centre serà no solament informada sinó m'imagino que escoltada i tinguda en compte; i per tant, és un progrés i una positivitat; i per l'altre, com deia abans, evitarà l'estèril erosió d'una cosa que no és possible perquè els recursos condicionen de manera substancial.

Pel que fa a mi, modestament, recordar que al seu dia el meu Grup va fer una proposició no de llei sobre la creació

de comissions de seguiment pel que fa als centres escolars no universitaris de titularitat del Departament d'Ensenyament, que va ser refusada per 3, 15 i 11 en el seu moment, però que, en canvi, aquell esperit és pres ara i, per tant, m'hi sumo esperançant, perquè tinc la impressió que el progrés no es fa tant dels desitjos com de la concreció en les responsabilitats de Govern i de l'oposició a impulsar i concretar i precisar un tipus d'acció política.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Reguant. Correspon finalment al Grup Parlamentari Popular fixar la posició. Té la paraula el senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, volem manifestar la nostra satisfacció per la capacitat de reacció del Consell Executiu, i més concretament del conseller d'Ensenyament, davant la preocupació coincident dels grups parlamentaris de l'oposició, plasmada en un seguit d'iniciatives parlamentàries que varen respondre a les protestes socials per les condicions en què s'estava portant a terme la generalització en la implantació a Catalunya del nou sistema educatiu establert a la Llei orgànica general del sistema educatiu, a l'ensenyament secundari i a la formació professional.

L'aplicació avançada a cent setanta-quatre centres de Catalunya del tercer curs de l'ESO, sense consultar les comunitats educatives interessades i amb una manca de recursos materials i humans, impossibilitava complir els objectius de la reforma. Les principals crítiques dels professors i pares d'alumnes pel que fa l'avançament de l'ESO a Catalunya s'han centrat en el fet que s'ha intentat portar a terme sense criteris clars, sense haver avaluat seriosament les conseqüències de l'experimentació, sense garantir uns mínims de qualitat a l'ensenyament, sense haver elaborat el mapa escolar, sense una llei de finançament que garantís l'èxit de la reforma i, finalment, per l'aplicació de criteris estrictament territorials en decidir els centres on s'ha d'aplicar la reforma.

Creiem que aquesta Proposició no de llei ofereix instruments suficients per tal que el Consell Executiu desenvolupi amb seny i rigor les reformes previstes per la LOGSE a l'ensenyament secundari obligatori, evitant una confrontació social i professional que faria impossible aplicar la reforma educativa, que només pot consolidar-se sobre la base del consens i sobre la base de les mesures efectives.

Per tant, el Consell Executiu s'ha de comprometre a presentar abans d'acabar aquest any el mapa escolar de Catalunya, amb inclusió de les previsions dels diferents ensenyaments de règim general i un pla de transició al nou sistema educatiu marcat per la reforma, preveient el seu ritme d'aplicació i respectant la generalització en zones determinades de la xarxa de centres públics i concertats, tenint en compte les condicions materials dels centres, les dotacions necessàries en personal, l'objectiu de la *ratio* de trenta alumnes per unitat, una nova política de formació permanent del professorat, l'actuació dels equips d'assessorament psicopedagògic i la informació a cada centre del calendari d'aplicació.

Tal com ha manifestat la Coordinadora d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona, la millor acollida a l'ESO a les escoles municipals, que en els centres de la Generalitat aquests s'ha hagut de cercar el consens de professors i pares, i d'aquesta manera en els centres on s'ha aplicat s'ha obtingut prèviament una valoració positiva dels centres en els quals, a més a més, s'han reforçat les dotacions de tipus material.

Volem manifestar la nostra satisfacció pel consens plasmat a la Proposició no de llei avui a debat i la nostra voluntat que ara el Departament aprofiti aquest consens per integrar els col·lectius professionals i els col·lectius de pares d'alumnes en el seguiment i evolució de l'eficàcia d'aquestes mesures per tal de garantir que no es produeixi una aplicació precipitada de l'ESO.

El Grup Parlamentari Popular considera que en principi aquestes condicions garanteixen l'eficàcia en l'aplicació de la reforma educativa i confiem que la Conselleria actuarà amb prudència, dialogant amb pares i professors per a portar-les endavant. Però, per acabar, volem remarcar que aquesta és una Proposició no de llei de mínims; potser no és una llei d'ordenació d'un caos, com deia algun representant que m'ha precedit en l'ús de la paraula, però sí que és una proposició no de llei de mínims. És a dir, que esperem que el llistó de l'aplicació superi a bastament la lletra i arribi a l'esperit que ens ha mogut a tots els grups a signar aquesta iniciativa.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol.

Abans de passar a la votació d'aquesta Proposició no de llei haig de manifestar que hi han unes esmenes tècniques i lingüístiques que coneixen els portaveus dels grups parlamentaris i, per consegüent, la votació es farà sobre el text amb les esmenes tècniques i lingüístiques.

Senyores diputades i senyors diputats que hi estiguin d'acord, es volen posar drets?

La Proposició no de llei ha quedat aprovada per unanimitat.

**Elecció de dos representants del Parlament
de Catalunya al Consell Social de la Universitat
Autònoma de Barcelona, dos representants al Consell
Social de la Universitat de Barcelona i dos
representants al Consell Social de la
Universitat Politècnica de Catalunya**

Passem ara als punts cinquè, sisè i setè de l'ordre del dia, que són eleccions de representants del Parlament de Catalunya en els consells socials de la Universitat Autònoma de Barcelona, de la Universitat de Barcelona i de la Universitat Politècnica de Catalunya.

La votació es farà de la següent forma: simultàniament es col·locaran tres urnes a la Mesa i hi haurà una urna per a cada universitat. Abans, però, la senyora secretària hauria de

procedir a la lectura de la part corresponent, pertinent, de la Llei 26, del 84, així com de les candidatures presentades.

La SECRETÀRIA PRIMERA: Article quart: «Els membres que representen els interessos socials de cadascun dels consells socials de les universitats de Catalunya són» —lletra g— «cinc d'elegits directament pel Parlament de Catalunya, per majoria absoluta dels diputats que formen la cambra».

Article 7: «El mandat dels membres a què es refereix l'article 4 és de quatre anys. Aquests membres són renovats o reelegits per meitat cada dos anys, dos mesos abans d'expirar el mandat, pel procediment establert pels articles 4 i 5».

Candidatures presentades. Consell social de la Universitat Autònoma de Barcelona, senyors Robert Vergés i Cadanet i Jordi Porta i Ribalta. Consell social de la Universitat de Barcelona, senyors Santiago Guillén i Fernández i Frederic Pau Verrié i Faget. Consell social de la Universitat Politècnica de Catalunya, senyors Josep Ibáñez i Senserrich, Carles Ponsa i Ballart i Ildefons Valls i Torné.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora secretària.

Ara un secretari anomenarà els diputats per ordre alfabètic, perquè s'atansin a la Mesa i depositin els seus vots.

(Les diputades i els diputats són cridats perquè dipositin llurs paperetes a les urnes.)

El Sr. PRESIDENT: Es procedirà a l'escrutini, en primer lloc, dels vots de la Universitat Politècnica de Catalunya.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: Els resultats de les votacions han estat els següents: representants en el Consell Social per a la Universitat Autònoma de Barcelona, senyors Jordi Porta Ribalta i Robert Vergés i Cadanet, 82 vots; en blanc, 18. Per la Universitat de Barcelona, senyors Santiago Guillén i Fernández, 81, i Pau Verrié i Faget, 82; en blanc, 18. I, per la Universitat Politècnica de Catalunya, el senyor Josep Ibáñez Sanserrich i el senyor Carles Ponsa i Ballart i el senyor Ildefons Valls i Torné, 82 vots cada un d'ells, i en blanc, 18.

S'ha assolit, per consegüent, la majoria absoluta, i, per consegüent, han quedat elegits els representants en els consells socials pel Parlament de Catalunya en les universitats Autònoma de Barcelona, de Barcelona i Politècnica de Catalunya.

Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.
(És un quart de tres de la tarda i vuit minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les cambres agràries

Passem al vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les cambres agràries, presentada pel senyor Manuel Nadal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Té la paraula.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyores i senyors diputats, amb la Llei 17/93, de cambres agràries, el Parlament de Catalunya, el poble de Catalunya acabava un llarg procés que assolí tres objectius importants d'un llarg temps de lluita. S'aconseguia definitivament, uns dies abans, la transferència de les cambres, però amb la Llei es consolidava el procés, s'assumia el procés de dissolució de les cambres locals i, finalment, s'obria el procés de democratització del camp amb la propera convocatòria d'eleccions al camp. Bé, aquests tres objectius eren importants, són importants, i en aquesta Llei es plantejava alguna de les coses que calia fer per resoldre aquests tres objectius que començaven a ser assolits amb la Llei.

Pel que fa a la dissolució de les cambres locals, la disposició addicional segona establia el mecanisme d'extinció de les cambres agràries locals, i també establia els mecanismes d'atribució patrimonial. Val a dir que el patrimoni de les cambres agràries locals s'ha avaluat en uns 7.000 milions de pessetes pel mateix Departament. Hi ha altres valoracions més elevades; per exemple, l'Institut Català Agrari de Sant Isidre diu que són més de 8.000 milions de pessetes. Per tant, és un patrimoni important, el patrimoni de les cambres agràries locals —«locals» vol dir situades en els pobles; «de les cambres agràries» vol dir que tenien una certa utilitat agrària—, i aquesta disposició addicional de la Llei deia, doncs, que l'atribució del patrimoni l'havia de fer el Govern de la Generalitat. És a dir, l'atribució d'aquest patrimoni l'havia de fer, l'ha de fer el Govern de la Generalitat. I s'havia de garantir que, en aquesta atribució del patrimoni, hi hagués una participació de les entitats afectades i també de les organitzacions agràries més representatives.

Més endavant, el Decret 30/94, del 21 de gener, regula el règim transitori de les juntes de govern de les cambres, de manera que allò que deia la Llei que havia de fer el Govern de la Generalitat, és a dir, atribuir el patrimoni, i allò que deia la Llei que fèiem, que era, d'alguna manera, dissoldre les cambres, per un període transitori, aquest Decret ressuscita les cambres, perquè els dona unes competències molt importants. Als actuals dirigents de les cambres, les actuals juntes de les cambres agràries —o les antigues juntes de les cambres agràries, perquè la Llei, d'alguna manera, les dissolia—, doncs, se'ls dona la facultat per fer la proposta de liquidació del patrimoni. És a dir, és una facultat molt important. Les antigues juntes de les cambres són les que han de fer la proposta de liquidació del patrimoni; no el Govern de la Generalitat, com deia la Llei: les antigues juntes de les cambres agràries són els que fan la proposta. I el Govern, en aquest Decret, l'únic que estableix és que ratificarà o no aquest acord de les juntes de les cambres agràries.

Nosaltres entenem —i aquesta és la primera conclusió, ja, d'aquest debat; per part nostra, almenys, voldria que fos una primera conclusió— que el Decret que ressuscita les cambres no s'adiu amb la Llei i, per tant, que aquest Decret hauria de ser anul·lat. I vostè sap, senyor conseller, que aquesta proposta ha estat feta ja per la Federació de Municipis de Catalunya a través d'un contenciós administratiu que demana que s'anulli aquest Decret. En aquest contenciós de la Federació de Municipis de Catalunya també s'hi ha apuntat un sindicat agrari important, la Unió de Pagesos.

Bé, per tant, la Llei deia una cosa —que són vostès que han de fer la proposta—; el Decret diu que, qui fa la proposta en realitat, són les antigues juntes de les cambres. I aquestes antigues juntes de les cambres fan la proposta de liquidació i atribució del patrimoni i han hagut de fer una qüestió molt dolorosa que, entre parèntesis, també aprofito per plantejar, que és, d'alguna manera, fer fora el personal que les cambres agràries locals tenien. Que n'han de fer, d'aquest personal, senyor conseller? Tractar-lo com l'hem tractat? Era personal de les cambres, que no figura en el Decret de transferència; d'acord. Per tant, a dreta llei, no té cap obligació respecte a ells, segur. No estan en el Decret, no existeixen. Però vostè, o tots plegats, han fet una cosa que a nosaltres no ens sembla correcta. És dir: escoltin, de moment, les cambres que liquidin —les cambres agràries locals—, aquest personal que tenien, que el liquidin. És a dir, que desaparegui. Ens sembla que no és un procediment correcte, que he aprofitat perquè també en parlem.

Ara, en aplicació d'aquest Decret, en què són les actuals juntes de les cambres agràries locals que fan la proposta de liquidació, què s'està fent? Home, 7.000 milions de pessetes, nosaltres pensem que, de molts d'ells, s'estan fent atribucions correctes; la majoria, la immensa majoria són propostes correctes. Ara, val a dir que algunes, massa propostes que estan fent les juntes de les cambres agràries locals —que quedi molt clar: no són propostes que fa el Departament d'Agricultura, però són propostes que fan les juntes de les cambres agràries locals perquè les ratifiqui o no el Departament—, algunes, massa, són operacions de maquillatge, operacions cosmètiques per atribuir un patrimoni que nosaltres entenem que és públic, que és del món local, que és dels pobles que han creat aquest patrimoni, per, també, ser utilitzat pel món rural, però fent una atribució d'un patrimoni públic a uns quants ciutadans, a uns quants, molt pocs, que normalment són els antics dirigents de les mateixes cambres agràries que, o bé constitueixen una fundació, o bé constitueixen una cooperativa *ad hoc* per poder-se atribuir aquest patrimoni.

Nosaltres entenem que això també cal frenar-ho. Per tant, tot el procés que hem fet ja, de resolució de propostes —que n'hi ha vint-i-sis, si no m'equivoco, de resolucions ja aprovades—, en aprovació d'aquest Decret en el qual no hi ha hagut participació dels ens locals —que ja en parlarem més endavant— i en el qual el Govern de la Generalitat no fa l'atribució que la Llei li donava, sinó que la fan les juntes, nosaltres entenem que cal revisar tot aquest procés d'atribu-

cions. I sobretot cal revisar aquells expedients que nosaltres entenem que són propostes inadequades.

En aquests moments –dades del 5 de maig– hi ha uns cent trenta-vuit expedients de patrimoni –potser n'hi ha més, però els que conec són cent trenta-vuit–, vint-i-sis de ratificats pel Departament, dos de denegats, vuitanta-vuit en tramitació i vint-i-dos que estan anunciats, que estan més o menys en marxa.

Dels vint-i-sis expedients ratificats, quinze són propostes que el patrimoni vagi a ajuntaments, i nou, a cooperatives. Ara, dels vuitanta-vuit en tramitació –que són els que ens preocupen–, dels vuitanta-vuit expedients en tramitació, n'hi ha trenta-quatre que van a ajuntaments, trenta-vuit que van a cooperatives. I ara vénen els casos que m'agradaria comentar: sis que van a fundacions, i resulta que aquestes fundacions gairebé totes són fundacions auspiciades per l'Institut Català Agrari de Sant Isidre, i són casos importants: Tremp, un patrimoni de 13 milions de pessetes –i vostè sap que un dels impulsors del procés d'impugnació per part de la Federació de Municipis és l'alcalde de Tremp, el senyor Víctor Orrit, que entén que aquest patrimoni tindria una major utilitat per al municipi que no pas la proposta d'una fundació molt privada; la Llagosta, en aquests moments el patrimoni de la Llagosta sembla que és utilitzat per un grup de ball, d'aquests de balls tradicionals, el ball de gitanes del poble, fundació del grup de ball; Rubí, 10 milions de pessetes; Vic, 75 milions de pessetes –i jo sé que hi ha sectors de l'Ajuntament que voldrien que aquest patrimoni important de Vic també fos per als ajuntaments–; Arbúcies, 20 milions de pessetes; Santa Coloma de Farners, 10 milions de pessetes.

Aquests són els sis casos de fundacions que nosaltres no veiem clars i que ens sembla que no caldria aprovar.

S'anuncia també una fundació a Garriguella, i en el cas del patrimoni de Garriguella és una finca urbana i una sala de ball valorades en 30 milions de pessetes.

Queda clar que en molts de casos aquest patrimoni, que és un patrimoni de les cambres agràries locals –repeteix, locals–, dels municipis, dels pobles, i agràries –per a finalitats agràries–, queda molt clar que aquest patrimoni era un patrimoni del poble. Quan hi ha una sala de ball s'entén que allò és un patrimoni que el poble feia servir per a sala de ball; quan hi ha un teatre, vol dir que era un teatre que feia servir el poble. Per tant, tenint present això, la utilitat que tenien en el passat, tenint present que els ajuntaments també tenen competències en matèria agrària –la Llei municipal de Catalunya els dóna competències en matèria agrària–, tenint present, a més, que la Llei estatal també els dóna competències en matèria agrària, em sembla que la reivindicació que el patrimoni de les cambres fos un patrimoni municipal i que aleshores fos utilitzat per a una finalitat agrària és una proposta a tenir en consideració.

No solament hi ha els sis casos que li anunciava de fundacions, sinó que n'hi ha tres que ens preocupen més, que es donen a SAT, societats agràries de transformació: el cas de Cornellà de Terri. La proposta que fa..., no es donen, són propostes –ho repeteixo–, però que a nosaltres, per això,

com que ens preocupen les propostes que fan les cambres, diem: «senyor conseller, aturi el procés, denegui aquests processos sospitosos i obri un procés de consulta també amb els ajuntaments, perquè tenen competències agràries».

A Cornellà de Terri, patrimoni de 34,5 milions de pessetes, un bar, un teatre, un molí, i ho donen a una societat agrària de transformació; la proposta és una societat agrària de transformació.

Repeteix que ens sembla que la proposta de la Federació de Municipis de dir: «els municipis som una entitat que té competències agràries, som una entitat, per tant, afectada, que, d'acord amb la llei, hem de ser consultats» i que diu, la Federació: «aturi el procés, derogui el Decret, obri un nou procés en què nosaltres siguem consultats», és una proposta sensata i per això formulàvem aquesta interpel·lació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, jo li he de dir que el procés de cambres agràries ha estat un procés esperat absolutament per tothom, crec que per totes les organitzacions professionals i pels partits polítics.

Quan es va aprovar la Llei i es va marcar la pauta a seguir i es va traçar un camí que creiem que era definitiu en la resolució d'un bell i antic conflicte..., quan vostè mencionava que en aquesta Ordre nosaltres ressuscitàvem les juntes de les cambres, escolti, no ressuscitem res, senzillament hi ha un aspecte que em sembla que ningú pot deixar de conèixer en aquesta sala, i és el fet que les cambres agràries, a part del patrimoni físic, de l'immoble que puguin tenir, la majoria d'elles tenien béns i feien una prestació de serveis que en molts casos potser no corresponia, però la realitat és que es donaven.

Davant d'aquesta realitat absolutament palesa, es va atorgar una pròrroga de funcionalitat de sis mesos, només amb caràcter de liquidació del patrimoni, a aquestes antigues juntes. Ens agradarà més o menys també, però la realitat és que, amb la llei a la mà, aquestes juntes són la representativitat a la vegada dels pagesos del poble.

Jo crec que vostès..., amb la Federació de Municipis em van venir a presentar aquest tema, jo crec que vostès, amb el recurs que espero que no prosperi, però, si prospera, hauran fet un flac favor. Vostè m'ha mencionat exactament nou problemes. Això significa exactament un 4 o un 5% de tot el procés de cambres agràries. En aquest moment aquest procés s'està desenvolupant amb una normalitat i, m'atreiria a dir, amb una transparència absoluta i total, i amb una normalitat que potser ni nosaltres mateixos prevèiem, perquè tots sabem que alguns d'aquests patrimonis que vostè ha citat tenen un valor i hi hauria, per dir-ho d'alguna manera, moltes «nòvies».

Una cosa, senyor Nadal, li he de dir: una cosa és la proposta que fa la junta de la cambra agrària i una altra pot ser

la destinació final. D'altra banda, jo li puc assegurar que no hi ha ni un sol cas de traspàs de patrimoni, tant si és el mateix ajuntament –si és el mateix ajuntament, evidentment, és palès– com si el traspàs és a una altra entitat, que aquesta no sigui consultada a l'ajuntament. Per tant, nosaltres el tràmit de donar coneixement als ajuntaments del patrimoni és absolutament en tots els casos. En algun cas..., jo li puc contestar algun cas dels que vostè ha esmentat, com és el de Tremp, vull dir la proposta en aquest cas és de cessió al mateix Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca per instal·lar-hi les seves oficines; i, doncs, miri, jo sé que a Unió de Pagesos no li agrada gaire, perquè pretenien tenir aspiracions sobre el mateix local, però sí que li diré una cosa: en tots els casos on hi ha hagut conflictivitat fins ara, o bé estan en procés de discutir-ho i de parlar-ho amb tots els implicats, o bé –com podria citar casos, com pot ser Almacelles o d'altres– s'ha arribat a una proposta d'acord.

En aquest moment, a la pràctica totalitat de patrimoni immoble de les cambres agràries de Catalunya ja hi ha una proposta de destinació que en el 90% i escaig dels casos és una proposta consensuada i que no representa cap mena de problema. I espero –i vostès tinguin confiança; en aquest cas potser no la tenen i per això han presentat el recurs– que esperin, del bon criteri del Departament i a la vegada de les organitzacions professionals que són consultades al respecte, que sapiguem portar a bon terme aquesta liquidació.

Bé, en tot cas, em resto a les seves preguntes. Ha mencionat el cas de Cornellà de Terri. Jo el coneixia per les seves declaracions a través dels mitjans de comunicació, jo mateix –i l'Ajuntament li ho pot perfectament confirmar–, jo mateix, personalment en aquest cas, em vaig posar en contacte amb l'alcalde de Cornellà de Terri, ell em va manifestar que no estava d'acord amb aquesta SAT, com així ha passat a Deltebre –i li podria citar altres llocs– i fins ara estem trobant una fórmula –ho dic com a suggeriment–, que en cas d'Almacelles ens ha donat bon resultat, que és traspasar el patrimoni a l'ajuntament i atribuir-lo bé gratuïtament o mitjançant lloguer a algunes d'aquestes entitats.

De totes maneres, jo sí que li voldria dir una cosa. En aquest moment, fer mullader d'aquest tema el que li puc garantir és que no és positiu, perquè en la majoria dels casos li dic que estem arribant a resolucions positives i sense cap mena de conflicte.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Nadal pot fer rèplica.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor conseller, la voluntat del Grup Socialista no és fer mullader, la voluntat del Grup Socialista són dues coses: primera, recollir una preocupació de determinats sectors de ciutadans –que hi són aquestes preocupacions–, recollir les preocupacions de la Federació de Municipis i intentar trobar solucions. No és fer mullader, és recollir les preocupacions i buscar solucions.

Les preocupacions ens han vingut. Jo li he comentat uns casos i n'hi ha d'altres de casos, i són en els pobles casos

molt vius –vostè ho sap. Per exemple, el cas de Castelló d'Empúries, que és un dels que està en tramitació, però, vull dir, anunciada, que encara no hi ha proposta definitiva feta, doncs hi ha un local que té un teatre, que hi ha un bar, que hi ha una «vivenda», que és..., queda clar que és el local tradicional del poble on fer reunions, on fer activitats, i on hi ha una picabaralla entre l'Ajuntament i la cooperativa. Però és que, a més, hi ha un altre problema, que com que s'ha donat aquesta competència tan important a les antigues juntes, resulta que a Castelló d'Empúries hi ha un patrimoni de 5 milions de pessetes que ve d'unes expropiacions que s'acaben de fer per part de l'Institut Català del Sòl, que ja, sense entrar en la liquidació de patrimoni, estan en mans de la cooperativa.

Hi ha casos que els ciutadans et vénen a explicar preocupats: el cas de Cornellà de Terri que li explicava, el cas de Garriguella, que també hi ha una picabaralla amb l'Ajuntament; altres casos de cooperatives creades expressament –Argentona, Parets. Són bastants els casos que hem anat recollint, perquè hi ha una certa preocupació i, per tant, aquesta preocupació el Grup Socialista la recull, la Federació de Municipis la recull i fan una proposta, i fan una proposta, diguem, també d'expedient administratiu, d'aturar l'expedient administratiu, de contenciós administratiu.

Bé, el Grup Socialista, per tant, creu que aquest contenciós podria anul·lar la tasca feta fins ara i, per tant, creu que està ben argumentat per part de la Federació de Municipis dir que és una entitat que té competències agràries, que és una entitat que, per tant, havia d'haver estat consultada i que resulta que no ha estat consultada i que té dret a ser consultada en el procés d'atribució del patrimoni.

Bé, la proposta és aquesta; vostè diu que són casos molt petits. Ja li he dit que de cent trenta-vuit expedients segurament que sí que n'hi ha molt pocs que finalment siguin conflictius, però són importants perquè són una quantitat de pessetes importants.

La interpellació, però, era per la política de cambres agràries en general, pel patrimoni, pel personal de les cambres agràries locals i per una altra qüestió que a mi em preocupa i que també ens han arribat certes veus que diuen: «Bé, què passarà?» Jo li he dit –i hem estat d'acord en això– que finalment la Llei de cambres era una llei esperada, perquè obria un procés d'eleccions en el camp, de democratització en el camp.

Aquesta mateixa Llei estableix que el Govern ha de fer dues coses: elaborar el cens i establir els límits de diners que es poden gastar a la campanya electoral. Sembla que hi ha una data consensuada per a les eleccions de cambres agràries, que és la data del 27 de novembre, i l'article 18 diu que el Govern ha de formular el cens, que hi ha d'haver una exposició pública als ajuntaments, que s'ha d'obrir un període d'exposició pública de vint dies i que aleshores encara hi ha un mes per resoldre les alegacions i s'ha de tornar a fer exposició pública de la llista.

Això vol dir, com a mínim, per aprovar el cens, dos mesos. Si les eleccions són el novembre i tenim l'estiu pel mig,

jo crec que hauríem de començar a fixar, senyor conseller, també dates, calendaris respecte a les eleccions al camp, que és una de les reivindicacions del món rural de fa molts anys.

Per tant, la interpellació del Grup Socialista, en conseqüència, li demana tres coses, senyor conseller: que aturi el Decret, que sigui vostè el que faci les atribucions patrimonials amb participació municipal i de les entitats agràries afectades; segon, que busqui una solució o que intenti col·laborar a buscar una solució al problema del personal de les cambres agràries locals, que no és personal seu —li ho reconec, senyor conseller—, no està en el Decret de transferències, en pot prescindir, no pot fer res si ho vol, però és un problema humà, que col·labori a resoldre aquest problema; i tercera proposta, que fixem un calendari per a la convocatòria de les eleccions al camp, que és una convocatòria molt esperada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Nadal. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Senyor president, senyores i senyors diputats, quan vostè em demana que retiri les propostes o l'aplicació d'aquest Decret jo crec que vostè s'adona del mal que està fent. Si d'un patrimoni que afecta cent quaranta pobles de Catalunya en aquest moment, tenim problemàtica en sis o set —posi en deú, si vostè vol—, m'ha de reconèixer que l'aplicació es deu estar fent força bé, quan alguns d'aquests patrimonis superen els centenars de milions i, en canvi, doncs, es consensua la seva titularitat.

Hi ha una cosa molt clara i que he defensat a la taula de concertació i que tothom ha acceptat: qui ha de decidir —qui ha de decidir— el patrimoni de les cambres agràries són les persones que l'han creat i que moralment en són propietaris. I aquest patrimoni, l'han creat i en són propietaris moralment els agricultors de cada municipi. Per tant, jo no renunciaré en cap cas que siguin els agricultors els que decideixin la solució final. Si el Decret —el meu servei jurídic em diu que no, i espero que així sigui— anul·la els expedients que hem fet, jo els garanteixo a vostès que hauran fet un flac favor al camp, perquè una cosa que s'està portant a terme amb absoluta normalitat..., obrirem un debat força agre sobre unes propietats que li agradaria tenir a tothom; d'això no en tinc cap mena de dubte. Ara, espero haver deixat en la meua intervenció ben clar qui n'és el propietari.

D'altra banda, també li he de dir: el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca l'únic que demana a les antigues juntes és una proposta, no la decisió; no hem renunciat en cap moment a prendre la decisió, i sabem que ens pertoca. Senzillament demanem una proposta del poble, que pot ser consensuada, com moltes vegades és, o, en tot cas, tenim els mecanismes per detectar que no és consensuada, perquè, com que abans de l'aprovació es sotmet a les organitzacions professionals agràries i al mateix ajuntament del poble, aquests manifesten l'acord o el desacord. Per tant, els patrimonis que s'han traspasat fins ara s'han traspasat amb el *nihil obstat* de tothom, i els que es traspasaran en el futur

pretenem que sigui així. En el cas que no hi hagués una solució al conflicte, estem disposats a seguir mantenint aquest patrimoni sobre la nostra responsabilitat i a pactar-ne la utilització, tot i que no és una solució precisament còmoda, aquesta.

Quan parlava del personal, vostè té raó: nosaltres ens hem trobat amb el traspàs de les cambres agràries, que algunes cambres agràries exercien funcions que no els pertocaven, en general, i per aquestes funcions, moltes vegades amb uns ingressos atípics, pagaven un determinat personal. Aquest personal no ha estat traspasat, d'aquest personal no hi havia constància; pel mateix, difícilment el podem assumir, però sí que jo he manifestat a tots els presidents de cambres agràries que tenien personal en aquestes condicions que en les contractacions que faci el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca donarà preferència a aquestes persones. I també els he de dir que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en certa manera —i faré servir una paraula forta—, estem fent una certa «depuració» dels funcionaris traspasats, donat que molts d'ells exercien una doble funcionalitat. En aquest moment, aquestes persones s'han adscrit a les nostres oficines comarcals, han de complir un horari i el mateix ens està produint algunes baixes de persones que treballaven bé en entitats bancàries, bé en empreses privades, etcètera.

Bé, jo sí que he assumit un compromís: que, en el moment que estigui ben dibuixada aquesta, diguéssim, tota aquesta panoràmica laboral, les persones que primer tindran prioritat —si s'ajusten, evidentment, també cal dir-ho, a les condicions requerides per fer aquesta feina— seran aquestes persones. En aquest moment no els puc donar una solució; el que el Govern de la Generalitat tampoc pot fer és adquirir uns compromisos d'antiguitat i d'altres coses sobre unes places que, en la majoria dels casos..., no, en la totalitat, no en teníem coneixement i que moltes vegades estaven contractats de maneres força atípiques.

Quan parla del cens, m'ha tocat un tema preciós. Miri —preciós—, si el seu Grup polític a Madrid tingués una mica més de sensibilitat, aquest cens, faria molts mesos que el tindríem, perquè se'ns ha negat —i ho he de dir; no busco polèmica— absolutament tota la informació respecte tant al REA, el règim de la Seguretat Social agrària, com al règim d'autònoms. Hem hagut de cercar-lo amb els nostres mitjans perquè no hi ha hagut manera humana d'aconseguir que se'ns traspasés aquesta informació; que no se'ns ha dit mai que no, el que passa és que no se'ns ha fet arribar. En aquest moment sí que li he de dir que nosaltres ja hem tramès el cens a les organitzacions professionals agràries i que, si no passa res, doncs, el proper..., immediatament acabada la campanya electoral europea, serà tramès el cens als municipis per a la seva exposició i perquè puguin, doncs, fer les reclamacions oportunes, tant d'inclusió com d'exclusió, les persones afectades.

Bé, jo crec que amb això ja li he contestat les seves preguntes. També li he de dir que la proposta que vam consensuar amb les organitzacions professionals agràries era de fer

les eleccions el dia 27 de novembre. Dissortadament, també he de dir que qui les convoca és el Ministeri, i jo espero que siguin més amatents que en el cas de donar-nos la informació de la Seguretat Social agrària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Alteració de l'ordre del dia

Aquesta presidència proposa una alteració de l'ordre del dia del present Ple en el sentit que el punt número 11 passi a ser el 9, el número 15 passi a ser el 10, i el número 16 passi a ser l'11. Hi ha l'assentiment? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'ús no sexista del llenguatge a Catalunya

De manera que passem al 9, punt 9, que és la interpellació sobre l'ús no sexista del llenguatge a Catalunya, presentada per la diputada senyora Rosa Martí, que té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació que presenta avui el Grup Socialista és per conèixer què fa i què pensa fer el Govern per l'ús no sexista de la llengua.

La llengua és un mirall de la realitat i, per tant, reflecteix la societat que la fa servir. Tant en l'expressió oral, com en l'escrita, com a les imatges, tant des de les converses més col·loquials fins als papers més oficials, és evident l'ús discriminatori de la llengua, perquè la nostra és avui una societat desigual, patriarcal i masclista, és una societat on el que és bo, fort i culte s'associa als homes, i el dolent, dèbil i inculte, a les dones. I amb aquest panorama no gaire bo, sinó un panorama desencisador, perquè quan les coses es poden dir, en qualsevol cas, amb veu alta, els ànims es reforcen, però tenim que l'ús de la llengua segueix sent un ús sexista.

La democràcia i l'autonomia que hem tingut aquests últims anys ens han portat moltes coses bones, però no ens han portat un llenguatge no sexista. La presència del masculí en el llenguatge és absolutament abassegadora, mentre tenim l'ocultació sistemàtica del femení en tots els camps. Arribar, per tant, a una societat plenament igualitària, capaç de valorar i aprofitar les diferències individuals i de grup per aconseguir tota la riquesa de matisos possible exigeix que revisem amb ulls crítics la nostra llengua. A l'igual que tot-hom troba normal i necessari que no hi hagi trets racistes, cal que tampoc n'hi hagi de sexistes.

La llengua evoluciona constantment, i això ho dic pels immobilitistes i pels que diuen que és molt difícil canviar. Hi ha algú que diu –i ho hem sentit en alguna comissió parlamentària–: «Això és una tradició, no podem fer canvis», i, per tant, de vegades s'ha dit l'expressió: «No es pot fer la revolució lingüística.» Això no és veritat, perquè la llengua està en constant evolució; si no, senyores i senyors diputats,

qui ens havia de dir fa uns anys que «bústia» prosperaria al costat de «buzón», que s'havia estès pertot arreu.

El principal signe d'identitat d'un país és, sense cap mena de dubte, la llengua –ho hem dit i ho diem tots els grups i tots els grups de la cambra–, però la nostra llengua està malalta de sexisme, i, si els catalans del primer quart de segle varen ser capaços d'ordenar la llengua des del punt de vista de l'ortografia i la gramàtica, és indubtable que els catalans de l'últim quart de segle hem de normalitzar els aspectes sexistes de la llengua.

Voldria deixar clar que en aquesta interpellació ometré tres aspectes que estan inclosos dins el camp sexista i que només els enunciaré. No parlaré, en aquest cas, del gènere masculí i femení des del punt de vista gramatical, només pel que fa als éssers, i tot el relacionat amb ells, amb possibilitat de ser asexuals; per exemple, aquí no hi ha discussió de parlar de «la taula» i «el "taulo"», «el llapis» i «la "llàpissa"». Ni tampoc parlaré de la construcció social dels gèneres, que, com tots vostès saben, és un tema complex perquè no depèn únicament del sexe, que és estrictament biologia, sinó que depèn de la construcció cultural. I tampoc parlaré de la imatge, que és una forma de llenguatge molt important, i, si no, els en faig només unes petites pinzellades: «megapubilles», títols de programes com *Tres senyores i un senyor* i determinats anuncis publicitaris en una televisió pública pagada amb diners públics és certament preocupant. Perquè si avui no és admissible un anunci racista, com deia abans, ho ha de ser un de sexista? Els mitjans d'informació no transmeten sols informació i opinions, sinó que contribueixen a formar actituds i opinions.

Si analitzem, en qualsevol cas, l'estat en el qual es troba la nostra llengua avui, amb exemples concrets, sembla que tindrem la conclusió que és veritat que la nostra llengua no està en el millor moment respecte a l'aspecte anunciat en el capteniment de la interpellació.

En primer lloc, l'Institut Català de la Dona es va crear per Llei de l'11, de l'any 90, la Llei 11/90; és una llei redactada en llenguatge absolutament sexista. Al capdamunt, només començar, diu: «Sia notori a tots els ciutadans...»; o sigui, ni tan sols diu «a la ciutadania». És a dir, el Decret de creació de l'Institut Català de la Dona diu «als ciutadans», parla d'«el president» en lloc de «la presidència», parla del «director», parla del «secretari», en lloc de la «direcció» i de la «secretaria». Les publicacions que fa l'Institut Català de la Dona, en el *copyright*, aquí on posa «autor o autora» posa –a totes–: «Autor: Teresa Costa i Agramunt», aquesta que, per exemple, els exhibeix. Ni tan sols hi ha la sensibilitat de posar «autora». Això des de l'Institut Català de la Dona. I l'Institut Català de la Dona, des del punt de vista de llenguatge, ha tret únicament la publicació d'un opuscle, un opuscle que no s'ha cansat per publicar-lo, no hi ha esmerçat gaires diners i, a més més, és una traducció i una reducció d'un que va fer el Ministeri de les Administracions Públiques ja fa uns quants anys.

En segon lloc, aquest Parlament té creada la Comissió d'estudi per la igualtat home-dona. Aquesta és una comis-

sió, al nostre entendre, que, de feina, en fa poca; d'estudiar, sembla que estudia poc, i, d'idees, va bastant escassa. Per què no es crea –i aquesta és una de les propostes que des del Grup Socialista els farem– una comissió nacional per a la realització de la paritat entre homes i dones, amb participació de personal tècnic que elabori una normativa d'ús obligat a tot Catalunya, tal com s'ha fet, per exemple, a Itàlia i en altres països? Per què no es fa això? No podem reduir-nos a aquests opuscles que publica l'Institut Català de la Dona, no és suficient.

Val a dir i reconèixer que tècnics d'aquesta cambra, del Parlament, han elaborat en aquests moments un document amb una normativa d'ús de la casa que és lloable, però, evidentment, no deixa de ser preocupant que hagin estat un conjunt de tècnics de la casa que ho hagin fet, que no sigui una iniciativa del Govern.

I avui mateix, a proposta del Grup Socialista, s'acaba d'acordar la compareixença de la senyora Teresa Cabré, de la Universitat Pompeu Fabra, perquè informi dels avenços que s'estan produint en la proposta de *Diccionari Oficial de la Llengua Catalana* que està elaborant en aquests moments l'Institut d'Estudis Catalans. És una bona iniciativa, és una cosa bona, l'acabem d'aprovar fa uns moments i, per tant, sembla que podem, en algun punt, avançar.

En tercer lloc, fem una ullada a les enciclopèdies i diccionaris que tenim en aquests moments a Catalunya. El Pompeu Fabra..., estalviaré moltes coses. En un estudi que ha fet la senyora Eulàlia Lladó, que és experta en aquest tema, dels exemples que surten al Diccionari Pompeu Fabra només en un 11% hi han dones i en el 89% hi han homes. Per exemple, quan descriu els òrgans del cos humà, tota l'estona està utilitzant «home» per dir que..., «mans, peus, cap»; quan arriba la paraula «pit» o «cabellera», llavors, és clar, hi ha un desconcert i llavors utilitza la paraula «ésser humà» o «persona». I, exemples del Pompeu Fabra, molts. En segon lloc, la *Gran Enciclopèdia Catalana*. Mirin, l'any 1963 hi va haver tres premis Nobel de física: un era dona; dos homes i una dona. Doncs la dona, a l'Enciclopèdia Catalana, no hi surt. Era la Maria Goeppert-Mayer –no sé si ho pronuncio bé; era una alemanya–, que era una tercera..., una dona que va ser premi Nobel; no hi surt. Per explicar, la *Gran Enciclopèdia Catalana*, l'exemple de litografia, el que és una litografia, la litografia que surt és un home apallissant una dona, una litografia ben trobada, si més no. I, a l'*Enciclopèdia Larousse* catalana, hi ha entrat primer Pierre Curie –parlant de premis Nobel– que no pas Madame Curie o Maria Curie. Hi ha entrat primer i correspondria entrar primer Maria Curie, no? Són exemples que existeixen en la vida diària.

I ara anem a l'apartat d'ensenyament. Materials d'ensenyament. És molt, molt, molt, molt preocupant la situació dels llibres de text a Catalunya, tot i que en teoria existeix una comissió de control abans d'editar-los, però sembla que controla molt poc, perquè mirin: a tercer de BUP, que és el curs en el qual hi ha l'assignatura de literatura catalana, un dels llibres de text que corre per totes les escoles del nostre

país només figura, com a representant de la literatura catalana de dona, només, la Mercè Rodoreda. És molt important la senyora Mercè Rodoreda, però hi ha altres escriptores a Catalunya. És a dir, està ella sola col·locada en un munt d'escriptors catalans, que no volem treure cap mèrit pas a cap dels que hi figura... En els programes d'informàtica que ha editat últimament el Departament d'Ensenyament –fixi's bé quin error més monumental i que cal corregir immediatament–, hi ha uns programes en els quals, si es posa l'adjectiu en femení, el programa contesta «error». (*Rialles*.) Fixin-s'hi: si està en masculí està bé, si es posa l'adjectiu en femení, contesta la màquina, l'ordinador: «error», eh? Ja no els parlo dels llibres d'història. Els llibres d'història, miri, n'hi ha un que està a tots els col·legis, a totes les classes dels nens, que diu: «Els antics egipcis habitaven la vall del Nil». Fins aquí es podria dir: «Miri, escolti'm, això dels antics egipcis volia dir tots». Però no, no, és que ho remata, perquè a continuació diu: «Les seves dones van assolir una autonomia». O sigui que està ben clar que es refereix que els antics egipcis només eren els homes.

I avui sentim tots, a totes les aules de la universitat, de les nostres escoles, i jo la setmana passada ho vaig sentir durant una hora i, almenys, dient-ho dues-centes vegades: «L'home habita el Montseny» –per exemple, aquesta era la frase–; «les puces ataquen l'home». Escolti, s'ha de dir «la persona», perquè, si no, quedem en una situació..., perquè aleshores hi ha dos-cents alumnes o cent-cinquanta alumnes que estan copiant aquests conceptes i és molt preocupant.

La Maria Aurèlia Capmany posava un exemple que deia que en el llenguatge periodístic, per exemple, hi havia escrit, s'escribia, si s'escriu «una dona i un gos atropellats per un cotxe», és a dir, aquí no fa falta ni un home que sigui l'atropellat, un gos ja fa canviar l'adjectiu. És a dir, en lloc de ser «una dona i un gos atropellades», perquè, eh?, no, el gos ja fa canviar l'adjectiu. Ja no els explico quan els noms es converteixen del masculí en femení, quins canvis es produeixen. I, també, un exemple molt clar, el Govern de la Generalitat en aquests moments ha concedit quaranta creus de Sant Jordi a quaranta dones, al costat de més de quatre-cents homes; és a dir, el 10%. Per tant, també hauria de fer una reflexió respecte a veure si aquesta és una qüestió en la qual creu que la construcció cívica, social, tal, de Catalunya, doncs, té, manté, aquesta proporció entre home i dona.

En aquests moments que s'està elaborant un diccionari oficial de la llengua catalana per part de l'Institut d'Estudis Catalans. Nosaltresensem, des del Grup Socialista, que tenim una oportunitat històrica per refer el contingut del Diccionari, i per intentar que s'eliminin tots els trets sexistes i, en aquest sentit, és en el que hem presentat la interpellació. Nosaltres creiem que el que hem dit és ordenat, assenyat i coherent, i ens sembla que, per part del Govern, hi haurà la sensibilitat suficient com per ser sensibles a aquesta qüestió i resoldre el problema que avui té la societat catalana.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la utilització d'un llenguatge no discriminatori en l'Administració

Hi ha una altra interpellació, que és el número 10, que hem quedat que seria l'antic 15, que és sobre la mateixa matèria. Sembla que es podrien acumular. Senyor conseller, li sembla bé?

Doncs el senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, amb el convenciment evident de no concitar tant assentiment genèric com la il·lustre diputada que m'ha precedit, i tot i tractant un tema paral·lel amb un enfocament finalista distint, tinc doncs l'oportunitat de plantejar quin és el capteniment del Govern de la Generalitat davant l'ús d'un llenguatge discriminatori per part de l'Administració.

Com vostès sabran, la llengua, l'idioma és un codi convencional de comunicació. Això vol dir que la relació entre llengua i societat és una relació interactiva i ambivalent. Allò que en terminologia filològica en diríem «dicotòmica». És a dir, per un cantó, la llengua reflecteix la realitat social i així, per exemple, reflecteix les desigualtats socials i la discriminacions per raó de pertinença a un gènere, a una raça, a una actitud sexual, a una ètnia o a una classe, però, per altra banda, la llengua configura elements de comprensió de la realitat. I així, per exemple, perpetua o subratlla les desigualtats socials i les discriminacions per raó de la pertinença a un gènere, a una raça, a una actitud sexual, a una ètnia o a una classe.

Si l'Administració té l'obligació d'apaivagar les desigualtats socials, en la nostra voluntat de fer-les desaparèixer, i té l'obligació d'acabar de ple amb les discriminacions per raó de pertinença a un gènere, a una raça, a una ètnia, a una actitud sexual o a una classe, és evident, per tant, que l'ús d'una determinada convenció del codi lingüístic, per part de l'Administració, és important pel que fa de disminuir aquestes desigualtats o de perpetuar-les.

En aquest camí, la modificació de les convencions lingüístiques és, doncs, cabdal com a camí per modificar les estructures mentals discriminatòries i les actituds socials que en són subsegüents a l'ensenyament, en el món de la comunicació mediàtica i també, evidentment, en tota la relació escrita i oral de l'Administració amb totes les persones que conformen la societat en la qual té competència.

A casa nostra, en el nostre país, les discriminacions lingüístiques, per raó de pertinença a una raça, a una actitud sexual, a una ètnia o a una classe existeixen en els usos socials, en la parla del carrer, quotidiana, i cal combatre-les amb fermesa a l'ensenyament, als diversos mitjans de comunicació i en l'acció política. Sortosament, aquesta discriminació per raó de pertinença a una raça, a una actitud sexual, a una ètnia, a una classe, és molt difícil de trobar-la en la relació de l'Administració amb la ciutadania, amb els textos que emet l'Administració. Ara bé, les discriminacions per raó de gènere, són però molt habituals en la relació entre l'Administració i la ciutadania. En aquest sentit no podem

oblidar que el català, que la llengua catalana, és, com totes les llengües romàniques, una llengua que distingeix morfològicament entre masculí i femení. Així, el català, tot i que té un nombre considerable de paraules de terminació invariable i alguns mots epicens —és a dir, mots que designen sense distinció homes i dones—, és bàsicament una llengua conformada majoritàriament per paraules que presenten morfemes distints per al gènere femení i per al gènere masculí.

I com sigui que la convenció tradicional utilitza —utilitzava— el gènere masculí de manera ambivalent —és a dir, tant de forma semànticament estricta per al masculí com de forma conjunta per al masculí o el femení—, la discriminació per aquest motiu era constant i pot ser constant si no hi prestem una especial atenció.

Això, a banda de la tradició de l'ús discriminatori del femení per designar professions i oficis considerats socialment com a inferiors, i del masculí per a designar professions i oficis considerats com a superiors. És allò de «dones de la neteja», com si no pogués haver-hi persones de gènere masculí que es dediquessin a aquesta feina, o allò de «directors i secretàries», o molt més significativament la diferència en la parla popular entre «home públic» i «dona pública», on es resumeix de manera paradigmàtica el que volem esmentar. Per això, els darrers anys, arreu del món occidental en especial, s'ha començat a endegar una tasca per resoldre aquesta qüestió discriminatòria i així, per exemple, com a manera significativa, el Comitè de ministres del Consell d'Europa, el 21 de febrer del 1990, malauradament no fa massa, va emetre una resolució sobre l'eliminació del sexisme en el llenguatge, en què deia que «subratllant el paper fonamental que té el llenguatge en la formació de la identitat social dels individus i la interacció existent entre llenguatge i actituds socials, recomana als governs dels estats membres» —sabem des d'Esquerra Republicana que el Govern de la Generalitat no és ben bé un govern d'estat membre, però també sabem que, pel que estem parlant, com si ho fos; si més no, pel que estem parlant, com si ho fos— doncs, deia el Comitè de ministres del Consell d'Europa, «recomana als governs dels estats membres que fomentin l'ús d'un llenguatge que reflecteixi el principi d'igualtat entre home i dona, i amb aquest objecte que adoptin qualsevol mesura que considerin útil per a aquest fi: 1. Promoure l'ús en la mesura possible d'un llenguatge no sexista que tingui en compte la presència, la situació i el paper de la dona en la societat, com s'esdevé respecte a l'home en la pràctica lingüística actual. 2. Fer que la terminologia emprada en els textos jurídics, l'Administració pública i l'educació estiguin en harmonia amb el principi d'igualtat de sexes, i 3. Fomentar l'ús d'un llenguatge lliure de sexisme en els mitjans de comunicació».

Per ser-li franc, senyor conseller, el capteniment que demanem va bàsicament pel punt dos d'aquesta resolució, que creiem que és el que més directament, de manera més clara, competeix a qualsevol administració que formi part de qualsevol estat membre del Consell d'Europa.

És cert que a casa nostra s'han fet passos endavant. El centre Unesco de Catalunya, amb la col·laboració, l'adapta-

ció i la versió de la Direcció General de Política Lingüística del Departament de Cultura, va editar les recomanacions per a un ús no sexista del llenguatge l'any 1992. I de manera paral·lela, poc després, la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, amb la col·laboració de diversos serveis del Departament de la Presidència, de Cultura mateix, van també publicar les indicacions per evitar la discriminació per raó de sexe en el llenguatge administratiu. Són dues publicacions molt interessants que haurien de ser de capçalera per a qualsevol diputat o diputada que redacti textos en aquest Parlament i per a qualsevol membre de l'Administració.

Ara bé..., i s'ha avançat amb altres motius. Podria recordar que el Projecte de Llei de reforma de la funció pública que es va presentar la passada legislatura parlava de «llocs de subdirector general», «llocs de secretàries d'alts càrrecs», mentre que aquest mateix Projecte, presentat en aquesta legislatura i que, si no passa res d'extraordinari en el proper Ple es debatrà, ja parla de «llocs de subdirector general» i de «secretaries», amb un canvi molt intel·ligent d'accent: el que abans eren «secretàries» i, per tant, persones d'un gènere concret, ara són «secretaries» i, per tant, persones de qualsevol gènere. Ara bé, malgrat això, continua havent-hi casos en què l'Administració catalana encara no aplica aquestes mateixes recomanacions. En aquesta normativa d'assetjament sexual, publicada conjuntament per la Direcció General d'Ocupació i l'Institut Català de la Dona, nosaltres vam detectar l'existència de quaranta-vuit «treballadors» i cap «treballadora», de dotze «superiors» i cap «superiora», de dotze «companyes» i cap «companya», de divuit «empresaris» i cap «empresària», de sis «directors» i cap «directora». Vam fer una pregunta oral al Govern, resposta pel conseller de Treball, en la qual nosaltres esperàvem que el conseller de Treball digués: «Miri, aquí hi va haver algú que es va equivocar, i en lloc de traduir-ho de manera adequada a la mateixa indicació de la Generalitat, doncs, ho va traduir literalment al bastia i, aleshores, va tirar pel dret». O que algú ens digués «es va traduir de l'anglès» i com que l'anglès no fa distincions morfològiques de gènere tot sovint, qui ho va traduir no se'n va adonar i va també tirar pel dret. Era el que esperàvem i, en tot cas com a conclusió, esperàvem sentir: «Però això no passarà més, perquè a partir d'ara» etcètera. Enlloc d'això l'honorable conseller Farreres ens va obsequiar amb unes consideracions molt interessants des del punt de vista filològic que poden revolucionar els estudis en la matèria, perquè ens va parlar de... «Escolti, vostè el que està preconitzant és un canvi, diguem-ne, de la nostra llengua que, en tot cas, no seria el nostre cas. O sigui, no seria la nostra responsabilitat. Aquesta és la versió que hi ha oficial i aquesta és la que nosaltres hem de traduir. A part que vostè està preconitzant un tipus de redacció que implicaria un parlar sincopat» —és la gran aportació del conseller Farreres al futur de la filologia—, «tallat, quasi, diguem-ne, una mica per intermitències. Vostè em reconeixerà el gran inconvenient que és, quan moltes vegades veiem escrits en què es parla d'empresaris i empresàries, senyors i senyores» —parèntesi:

el conseller Farreres va començar dient «senyores i senyors diputats»— diu: «el gran inconvenient que és quan veiem escrits en què es parla de senyors i senyores, amics i amigues, que perd el fil conceptual, vull dir; tampoc vull insistir en la matèria perquè a vegades tampoc cal insistir en errors d'aquest tipus.»

Bé, crec, creiem que el conseller Farreres no va respondre adequadament, crec, creiem que potser perquè a les preguntes orals no dóna temps a reflexionar, i crec, creiem, que aquell va ser un lapsus que no correspon al capteniment del Govern. En tot cas, preguntem si el capteniment del Govern és parlar només de directors, com preconitzava el conseller Farreres, o és parlar de directors i directores, o —com nosaltres vam apuntar amb aquella modèstia que ens caracteritza constantment— de personal directiu, que seria el mot epicè corresponent i que faria cas a totes les directrius comunitàries i, fins i tot, a la mateixa Administració.

Si el capteniment del Govern són les dues segones parts, ens sentirem absolutament reconfortats i oblidarem aquella resposta, que estem predisposats a oblidar-la.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, bé, en primer lloc, el que voldria és establir un nivell important de coincidència en moltes de les coses que s'han explicat aquí i en relació —com vostès han dit, el senyor Bargalló ens ho ha dit també— amb com les coses s'han canviat i amb disposicions que s'han promulgat i em penso que en aquest sentit la intenció del Govern i la voluntat del Govern, i no només del Govern sinó de la societat catalana, em penso que d'alguna forma han quedat prou paleses en relació amb tot això que deia.

De totes maneres, aquest debat val la pena tenir-lo; jo els agraeixo que vostès l'hagin formulat en nom del Govern perquè, com vostès saben, l'Estatut d'autonomia reconeix aquesta competència exclusiva de la Generalitat en la promoció de la dona i, en tant que sapiguem que existeixen aquestes desigualtats, convé que en siguem conscients i que tots plegats ens esmercem per procurar fer el possible per superar-ho. Això, per altra banda, no és només una obligació cívica i humana, sinó que també vostès saben que el preàmbul de l'Estatut proclama els valors de llibertat, de justícia i d'igualtat per a tots els que viuen i resideixen a Catalunya; aspectes, per altra banda, recollits també a la Constitució espanyola.

Jo crec que s'estan produint canvis en la via de la no discriminació en tots els àmbits. Penso que s'està progressant i algun de vostès ho deia pel que fa a la no-discriminació sexual i en concret al que ens referíem ara de l'àmbit lingüístic, tot i que encara es produeix una certa contradicció, o una contradicció, entre els principis d'igualtat entre homes i dones i el que deixa reflectir l'ús que habitualment es fa de la llengua; és a dir que en el llenguatge es reflecteix més.

El Govern i l'Administració poden ajudar posant les eines que estan al seu abast i, efectivament i per sort, podem afirmar que els diversos sectors socials són conscients de la problemàtica que envolta el col·lectiu femení. I sembla que el canvi de mentalitat va en el sentit d'una més gran igualtat entre homes i dones, eliminant injustícies fins al punt que avui algunes d'elles, algunes d'aquestes injustícies, són ja injustícies històriques. En qualsevol cas, els problemes que es produeixen no es deuen a l'expressió, n'estic convençut, pel que fa referència a Catalunya; no es deuen a l'expressió d'una voluntat social de discriminar, sinó que entronca amb el que és una tradició d'ús del gènere.

La senyora Rosa Martí, per exemple, no és pas sospitosa de no voler corregir aquest llenguatge; però en la seva intervenció, per exemple, deia «que es creï una comissió de tècnics». És clar, és «de tècnics i de tècniques»; i es referia «als nens», «als nens i a les nenes...» Dic això perquè moltes vegades aquest ús, aquesta expressió vulgar la tenim tan ficada endins que és molt difícil de resoldre-la i, en canvi, crec que val la pena que tots plegats en siguem conscients perquè això sí que és un objectiu que tots plegats ens proposem i, si vostès m'ho permeten, d'una manera especial el Govern.

En la mesura, doncs, que parlem de tradició lingüística, és que l'ús majoritari de formes masculines no s'ha d'interpretar —penso, i potser aquí venia el que deia el conseller Farreres— ni amb connotacions ideològiques ni discriminatòries. En tot cas, ens referim a usos, a costums, que moltes vegades són difícils de corregir. La llengua per ella mateixa no és discriminatòria ni és una expressió ideològica, sinó que és una eina —i ho deia el senyor Bargalló— de comunicació social per a la relació entre les persones, per a la seva formació i la seva informació, com a vehicle de pensaments i reflecteix costums i tradicions socials. En la mesura que reflecteix aquests costums i tradicions socials és tant més important que tinguem cura d'aquest llenguatge.

Tot i això, és evident que jurídicament cal cercar sempre la màxima precisió d'aquells textos i formes que incideixen en els exercicis dels drets i deures de la ciutadania. Per això és convenient evitar les inèrcies i els costums d'un sexisme en el llenguatge, ja que —com vostè deia, senyor Bargalló—, entre altres coses, no perquè ells ho diguin, sinó perquè em penso que el Comitè de ministres del Consell d'Europa en aquesta declaració a què vostè es referia, de l'any 1990 —i vostè n'ha llegit un parell d'articles— s'hi refereix. No és que sigui perquè ho diu el Comitè de ministres, sinó perquè recull aquesta expressió de la voluntat popular. Diu, entre altres coses, que «constitueix un entrebanc al procés d'instauració de la igualtat entre els homes i les dones perquè oculta l'existència de les dones, que són la meitat de la humanitat i nega la igualtat entre la dona i l'home». Això vol dir que també a Europa senten aquest mateix temor i que, en tot cas, no és un problema típic de Catalunya, sinó que és un problema que té aquest abast europeu.

És a dir, que jo crec que val la pena que en siguem conscients i en aquest sentit jo els puc assegurar que per part del Govern hi ha aquesta preocupació i que l'Institut Català de

la Dona, malgrat que el seu decret de constitució hagi pogut advertir-li aquestes deficiències, és un instrument molt adequat que realitza una bona tasca amb la col·laboració de tots.

Un dels objectius que es proposa el Govern —i potser en això vostès volien sentir-nos-ho repetir— és promoure precisament l'abolició de l'ús sexista de la llengua, atès que la llengua és el mitjà de transmissió d'un substrat ideològic discriminatori.

En aquest sentit lingüístic es va crear —i vostè em sembla que s'hi referia també— una comissió formada per representants de la Direcció General de Política Lingüística, de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona i del Centre de Terminologia de Catalunya, el Termcat, la qual es proposa estudiar i elaborar un informe sobre les possibilitats d'eliminar qualsevol discriminació en els noms d'oficis, de càrrecs, de professions i de titulacions. Em penso que la constitució d'aquesta comissió ja és un senyal, ja és un indicatiu de la voluntat del Govern. Aquest informe es presentà el dia 5 d'abril del 91 en la Conferència Internacional de Barcelona sobre Plurilingüisme a Europa, en forma d'una ponència sobre propostes de formes variables i invariables dels noms d'oficis, professions, càrrecs i titulacions.

També —i ho deia també el senyor Bargalló—, en col·laboració amb el Centre Unesco de Catalunya, s'ha col·laborat en la preparació d'una versió catalana del document *Recomanacions per a l'ús no sexista del llenguatge* que, com vostè deia, es de l'any 92 i que d'alguna manera contribueix també a aquesta mateixa finalitat. També li haig de dir que el Telèfon Lingüístic, elaborat per la Direcció General de Política Lingüística, ha ofert, com a servei automatitzat, ofereix consultes lingüístiques del Consorci per a la Normalització Lingüística. En aquest sentit, tot això són avenços, són progressos en aquesta obligació que té el Govern de col·laborar i de contribuir que en la societat vagi produint-se aquesta evolució.

Pel que fa referència als aspectes del llenguatge administratiu —i ho deia vostè també; vostè ha dit moltes coses—, el dia 4 de juny de 1992 es va presentar un document, *Indicacions per a evitar la discriminació per raó de sexe en el llenguatge administratiu*, i aquest document, perquè vostès coneguin l'ús que se'n va fer, es va repartir, es va distribuir a l'Administració de la Generalitat, a l'Administració comarcal i local, a les delegacions de l'Administració de l'Estat a Catalunya, als serveis lingüístics que depenen de l'Administració, a la Xarxa Tècnica de Normalització Lingüística, a les universitats, als centres de recursos pedagògics, als col·legis professionals, als jutjats, als centres i oficines d'informació, a les entitats de dones i a un altre conjunt d'entitats; se'n va fer un tiratge de vint-i-cinc mil exemplars i es va distribuir absolutament.

En data de 22 de juny del 92, el Comitè Assessor per a l'Estudi de l'Organització de l'Administració —també ho deia el senyor Bargalló—, dependent de Governació, va redactar un manual d'elaboració de normes de la Generalitat que estableix entre les qüestions referides al llenguatge, un apartat específic en relació amb la igualtat pel que fa als se-

xes. I ho deia la senyora Rosa Martí, també en aquest Parlament: «un grup de tècniques i tècnics va preparar un document perquè pogués introduir un llenguatge correcte en les mateixes notes del Parlament».

Nosaltres en un futur, el Govern es proposa prosseguir en aquest camí de disposicions legals, editar i difondre una guia per a cada àmbit. Fa pocs dies, precisament, vàrem fer un diccionari que feia referència als ferrocarrils. És a dir, que nosaltres ens proposem prosseguir en aquesta línia, amb la mateixa insistència i amb la mateixa..., i, si més no, amb la voluntat incrementada que es vagi produint per part del Govern aquest element d'incentiu que permeti a la societat eliminar qualsevol discriminació sexista en el llenguatge i en qualsevol altre aspecte.

Deia la senyora Rosa Martí: «En aquesta moments és molt important aquest diccionari que està realitzant l'Institut d'Estudis Catalans». Com vostès saben és un ens autònom; ells tenen la responsabilitat atorgada per aquest mateix Parlament de l'elaboració de les lleis, de les normes; però, com deia ella molt bé, estem convençuts i tenim totes les garanties, perquè així s'ha pogut comprovar, que aquest diccionari es produeix també en aquest mateix sentit. I la compareixença que avui mateix s'ha aprovat em penso que ho permetrà comprovar. Nosaltres, de totes maneres, sabem que això es produeix d'aquesta manera, no perquè hi tinguem una autoritat, sinó per pura informació, perquè pensem que també és part de la nostra obligació conèixer les coses. I, per exemple, es refereix, doncs, a camioner/camionera, persona que té per ofici conduir camions; cardòleg/cardòloga; droguer/droguera; enguixador/enguixadora; estibador/estibadora; pelleter/pelletera. És a dir, que en l'aspecte dels oficis em penso que aquest diccionari, doncs, complirà aquests aspectes.

Per la nostra banda, tant en l'aspecte de l'Administració com en l'aspecte de l'ús general del llenguatge —com els deia— el Govern es proposa prosseguir incentivant si més no amb la mateixa intensitat que ho ha fet fins ara i procurant trobar els elements més adequats perquè l'eficàcia sigui el premi a una voluntat decidida d'actuació de govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Rosa Martí pot consumir un torn de rèplica.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, celebrem des del Grup Socialista la bona predisposició que, a jutjar per les paraules de l'honorable conseller, sembla que hi ha respecte a aquesta qüestió del llenguatge. De totes maneres, no cal, no podem en cap moment baixar la guàrdia perquè, malgrat que en aquests moments s'observa aquesta sensibilitat, entenem que potser no hi ha sigut o no hi ha estat sempre per part del Govern. I vostè deia, senyor conseller: «la problemàtica que envolta el col·lectiu femení». S'equivoca, senyor conseller: la problemàtica no envolta el col·lectiu femení, ens envolta a tots i som igual de responsables uns i els altres; és a dir, tots i totes.

I quan vostè ha dit que jo segurament m'havia referit a una comissió de tècnics, és possible que ho hagi dit malament; és possible perquè tots tenim encara uns esquemes mentals que ens dificulten la utilització de llenguatge no sexista. Em sembla, en tot cas, que en aquest cas havia dit «comissió amb participació de personal tècnic».

Respecte a la qüestió dels exemples, que vostè n'estava posant alguns, jo podria seguir, no voldria cansar la cambra perquè ja n'he posat uns quants, però ara ho faré puntualment només pel cas que l'honorable conseller exposava dels oficis; hi ha molta feina a fer, senyor conseller, en el tema dels oficis, perquè molts noms, en traduir-los al femení, es converteixen en objectes: un carter és un senyor; una cartera és una cartera que reparteix i, a més a més, és una maleta. També hi ha altres paraules que canvien de significat segons l'origen que tenen.

I, per tant, bé, no m'hi estendré perquè, en tot cas, a més a més, és una qüestió tècnica que crec que no em correspon. Però hi ha molta feina a fer. I, en tot cas, em sembla que el Govern hauria de tenir previstes i una resposta clara a quatre preguntes. Una: estem tots d'acord que hem d'eradicar el llenguatge sexista, sí o no? Sembla que la resposta és que sí; perfecte. En segon lloc, per eradicar-ho, què hem de fer? Hem de fer un conjunt de propostes, les quals el Grup Socialista presentarem en la Moció, a algunes de les quals ara faré referència. Una tercera pregunta que també ens hem de formular: hi han solucions tècniques, sí o no? Sí? I tots els problemes es poden resoldre tècnicament. És a dir, no hi ha possibilitat de dir que no permet solucions. I, en quart lloc, també el Govern s'ha de preguntar què vol dir «educar en els valors de la igualtat»? perquè en el camp de l'ensenyament hi té molta —molta— feina a fer.

I, en aquest sentit, voldria explicar i resumir en quin sentit aniran, fonamentalment, les propostes que des del Grup Socialista farem: en quatre sentits molt concrets i que ens agradaria que el Govern fos sensible a tots quatre, i em sembla que en alguns ja s'hi ha manifestat, a ser sensible.

En primer lloc, no és un tema menor la qüestió que he repetit diverses vegades del *Diccionari Oficial de la Llengua Catalana* que està elaborant l'Institut d'Estudis Catalans. És veritat que és un organisme independent, però ha d'haver-hi un seguiment i ha d'haver-hi un interès que aquest diccionari surti sense cap terme sexista, igual que amb tota seguretat no sortirà amb aspectes racistes. Per tant, hi han d'haver les garanties que això serà així. Per tant, un tema molt important.

Un segon tema molt important: a nosaltres ens sembla que el que vostè ha explicat d'opuscles i jornades i documents que s'havien fet per part de l'Institut Català de la Dona, això és una mica, senyor conseller —i no interpreti malament la paraula que li vaig a dir—, de terregada. I ja està bé que s'hagi fet això, però el que cal per ordenar el tema, al nostre entendre —i aquesta és la nostra proposta—, és que hem de solucionar aquest problema per elevació, i solucionar aquest problema per elevació vol dir fer el mateix que s'ha fet des de la presidència del Govern d'Itàlia, o que es

va fer al seu dia, que és crear una comissió nacional per a la realització de la paritat entre home i dona, en la qual hi hagi participació de tècnics i participació de polítics, però una comissió..., no una comissió d'estudi ni una comissió... (*el president diu: «i polítiques»*) de tècnics i tècniques, doncs, o de personal tècnic. (*Rialles.*) Disculpin, sí! És que jo també utilitzo malament el llenguatge, és clar, i molta gent, i molta gent! Per què? Perquè encara no hi ha el ple domini ni el ple ús del llenguatge no sexista. (*Remor de veus.*) No, perquè es pot resoldre d'una altra manera que no sigui amb aquest tema. I aquí apuntava que hi han solucions tècniques per a tot, que no em correspon des d'aquesta tribuna explicar, però n'hi han. En qualsevol cas, disculpin si utilitzo alguna paraula no adequada a això.

Però bé, em sembla molt important que la idea de la creació de la comissió nacional es faci, i es faci amb seriositat, és a dir, es faci amb uns objectius determinats, amb un personal concret i amb unes resolucions que després valguin per a tot l'àmbit de Catalunya. És a dir, les resolucions que han fet alguns, el personal tècnic d'aquesta casa, doncs, són bones per a aquesta casa, però hem de resoldre el tema per elevació. No sé si m'explico suficientment bé, però em sembla que sí, i el model crec que existeix en la comissió italiana.

En tercer lloc, el tema d'ensenyament: s'han d'adoptar les mesures corresponents perquè en un termini no molt llarg tot el material pedagògic que s'utilitza a les escoles de Catalunya no tingui cap tret sexista. Això s'ha de fer; és una feina difícil i una feina llarga, però s'ha d'emprendre i s'ha d'acotar.

I, en quart lloc, nosaltres també presentarem una proposta respecte a tota la qüestió dels temes de publicitat i imatge, perquè cal incidir en aquest camp, que és un camp molt important i un camp que, com deia al començament, no solament els mitjans d'informació transmeten informació, sinó que també transmeten conductes.

Per tant, aquestes quatre directrius són les quatre directrius sobre les quals nosaltres basarem les nostres propostes de resolució, i no faig cap menció —perquè ja ho han fet el senyor Bargalló i el senyor conseller— respecte a la Resolució del Comitè de ministres del Consell d'Europa, que, evidentment, també incorporarem en les nostres propostes de resolució.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El senyor Bargalló pot fer un torn de rèplica.

El Sr. BARGALLÓ: Senyor president, senyores i senyors diputats, dues reflexions i una proposta. Primera reflexió: «*Polaco, polaca*. 2. *Substantivo colectivo. Persona nacida en Cataluña, comunidad autónoma española*: Ha venido un autocar de polacos a ver el partido de fútbol del Barcelona. *Uso: el uso de la acepción tiene un matiz despectivo.*», *Diccionario Didáctico de Español Intermedio, Ediciones SM*. És un diccionari publicat l'any passat que s'utilitza a les escoles de primària del nostre país. I dic una reflexió —i com a professional docent i com a filòleg me l'he

feta—: això, que m'ho van passar militants d'Esquerra Republicana queixosos, això és bo o és dolent? És a dir, és bo perquè reflecteix l'ús real d'una paraula en castellà evident —i a més, fins i tot, fixin-se que és un ús tòpic, fins i tot tòpic en l'exemple: un autobús de *polacos* que van a veure el Barça; tòpic total—, i això és dolent perquè reproduceix, evidentment, un ús pejoratiu..., no sé ara..., jo abans parlava de discriminacions per raó de raça o d'ètnia, o de classe; un ús pejoratiu d'aquest tipus.

Ho dic perquè, tot sovint —ho deia al començament—, la llengua reflecteix, la llengua conforma realitats socials, i, per tant, és dubtós saber fins a quin punt el fet que una cosa estigui en un lloc no fa altra funció que ser objectiva, reproductora d'una realitat, o reproduir-la. Això, en una reflexió en aquest debat i en una Comissió de Cultura en què es va suscitar això, dic, com a tècnic hipotètic en la matèria, m'ha anat donant tombes, i, quan vaig rebre això amb militants d'Esquerra Republicana queixosos, em va venir també suscitada.

Segona reflexió: hi ha una diferència entre l'ús individual i l'ús oficial de la llengua. Com a ús individual, encara podem cometre errors; la diputada senyora Rosa Martí, fent un ús individual de la llengua i fent reflex d'una educació discriminatòria, pot incomplir en la seva parla el que en la seva consciència voldria complir. Jo mateix, en una passada moció, en asseure'm a l'escó, em vaig adonar que havia estat parlant tota l'estona de «ciutadans» i m'havia oblidat les «ciutadanes», i no és pas per manca de voluntat o per voluntat d'oblit, sinó per aquest ús personal. Ara, el que nosaltres estàvem plantejant és l'ús oficial, l'ús col·lectiu, que ja no pot dependre de mecanismes de consciència o d'inconsciència, sinó que ha de dependre d'unes fórmules teòriques adoptades i comunes.

I aleshores, senyor conseller, senyores i senyors diputats, la proposta: el nostre Grup en la Moció pensa proposar als grups de la majoria i, per tant, als grups del Parlament —per tant, al Grup de la majoria i, per tant, al Grup del Govern— que, seguint el parer, la indicació d'aquella proposta del Comitè..., del Consell d'Europa, del Comitè de ministres, allò que apareix en les recomanacions per a un ús no sexista del llenguatge i allò que apareix en les indicacions per evitar la discriminació per raó de sexe en el llenguatge administratiu, a través d'un acord del Govern, sigui admès com unes fórmules lingüístiques d'ús obligatori per a les actuacions escrites de qualsevol índole de l'Administració catalana, de tal manera que, amb aquestes indicacions clares, no puguem mai tornar a parlar d'aquests usos col·lectius erronis. I —hi insisteixo— tots podem fer, malauradament, usos individuals erronis, des del senyor president del Govern fins al darrer funcionari, i ho haurem d'admetre, tot i que hauríem constantment d'intentar solucionar-ho, però l'Administració com a tal, com a ens col·lectiu, ja hauria de fer —en aquests passos que jo li reconeixia, senyor conseller, que han fet vostès i que no puc negar— un pas, diguem-ne, gairebé definitiu en el sentit d'acceptar aquestes dues publicacions i el que diuen com a norma d'ús obligatori per a la seva Administració. És

la proposta que li faig, la proposta que el nostre Grup farà a la Moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. L'honorable conseller té la paraula per contestar les rèpliques.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyores i senyors diputats, en primer lloc, el que els vull assegurar és que el nostre Grup, com sempre, considerarà amb tota atenció i amb la més bona voluntat les propostes que vostès puguin presentar en les mocions que avui han anunciat que presentarien.

Per altra banda, el que jo crec és que coincidim en el reconeixement del problema, coincidim en la disposició, tant del Govern, com del Parlament, com de la societat catalana, a superar aquests elements discriminatoris i també em penso que coincidim en la dificultat que això presenta, perquè és una qüestió –no tant, en aquest cas, en l'àmbit administratiu, sinó de l'ús social– que té totes unes reminiscències i té un procés de tradició educativa no fàcilment superable.

Moltes d'aquestes coses, senyora Martí, no tenen..., en aquest món no tot té solucions tècniques; si tot tingués solucions tècniques, hauríem eliminat la malaltia, les catàstrofes, i, desgraciadament, les tècniques serveixen per ajudar a resoldre i millorar les coses, però la tècnica, en tot cas, són moltes vegades instruments al servei de problemàtiques que la dificultat està en el fet que tenen connotacions –com, en aquest cas, històriques, d'educació– difícils d'eliminar.

Per altra banda, és difícil també de..., si la solució estigués en la creació d'una comissió nacional, doncs, probablement això seria una molt bona solució. Les comissions nacionals són també, per les seves pròpies característiques, instruments no sempre els més adequats.

Jo el que sí que els vull explicar és que tot el que els he dit que és l'actuació del Govern, el Govern la seguirà fent, però al mateix temps nosaltres seguirem fomentant aspectes de tanta utilitat com és l'associacionisme, que és un moviment que, com a moviment de participació dels diferents col·lectius socials, provoca la integració, recuperant el paper històric de la dona, donant a conèixer les activitats, les obres i l'important paper que la dona ha jugat a través de la història, promovent les activitats de les dones d'avui mitjançant el suport d'activitats i l'elaboració d'estudis, organitzant mostres, cursos i en general totes aquelles actuacions tendents a fer possible la integració de la dona en el món laboral –avui precisament s'està celebrant la Universitat de la Dona; em penso que és una cosa prou important–, informant i assessorant les dones, fomentant la prestació de serveis en favor de la dona; és a dir que nosaltres prosseguirem tota aquella sèrie d'activitats i d'actuacions que, d'alguna manera, sabem que estaven en curs, però d'altres que estan previstes i programades i que contribueixen i contribuiran a tractar de resoldre aquest problema de l'ús sexista del llenguatge i de la discriminació entre homes i dones que encara es produeix en la nostra societat actual.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política lingüística de la Generalitat

Passem al punt onzè, que era el 16 abans: interpellació sobre la política lingüística de la Generalitat, presentada pel diputat senyor Ignasi Riera i Gassiot, que té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyories –fórmula tècnica que obvia la discriminació–, aquesta interpellació sobre política lingüística, l'he estructurat en una qüestió prèvia i tres punts.

La qüestió prèvia és: estem esperant la nova llei de normalització lingüística, amb l'avantprojecte de la qual estem bàsicament d'acord, i així ho hem manifestat una vegada i una altra al conseller de Cultura, i ho hem manifestat així als mitjans de comunicació. Ens preocuparia que hi hagués un retard en la tramitació d'aquesta llei, ja anunciada fa molts mesos.

Tot amb tot, si plantejem aquesta interpellació és per insistir bàsicament en tres grans qüestions relacionades amb la política lingüística del Govern català. Primera qüestió: el foment de l'ús social del català, especialment pel que fa a l'Administració de justícia. Punt segon: la consolidació i dotació del Consorci de Normalització Lingüística com a eina per a estimular la política lingüística entre administracions i el neguit davant el que hem cregut o creiem interferències per part de la Conselleria de Benestar Social a partir d'una ordre del 23 de gener de 1994. Tres: la necessitat de reclamar, des d'una majoria parlamentària més sòlida, les aportacions de recursos de l'Estat per al foment del català.

Aquesta interpellació, substanciada en el moment que ens estem preparant per elegir un nou Parlament Europeu, Iniciativa per Catalunya, que ha defensat tothora l'ús oficial del català a Europa, vol aprofitar aquesta ocasió per insistir en l'esforç de tots per fer efectiu el reconeixement del català com a llengua d'ús en les relacions amb la nova Unió Europea.

(Remor de veus.)

Tot esperant que s'acabi el xàfec o que no arribi, voldria continuar d'aquesta manera. D'aquests tres punts que he anunciat, del punt número 2, que és el de la qüestió del Consorci i el de les presumptes, si més no, interferències per part d'una de les conselleries del Govern, no en parlaré, perquè a la propera reunió de la Comissió de Cultura hi ha una Proposició no de llei d'Iniciativa per Catalunya que planteja el tema, i com que, a més, en aquest cas hi ha una esmena presentada pel Grup de la majoria amb la qual crec que podrem estar bàsicament d'acord, em penso que és un tema que ja en parlarem, i, per tant, per no repetir el deixo per a un altre moment.

I vull insistir, en canvi, en el tema del foment de l'ús social del català i especialment pel que fa a l'Administració de

justícia. En un text del rector de la Universitat Rovira i Virgili, Joan Martí i Castell —company de curs a la Universitat de Barcelona de filologia romànica, i per tant vell amic—, ens diu a la pàgina 89: «la situació negativa es fa sentir de manera particular en l'Administració de justícia, on no es veu per part dels màxims representants que el problema d'ús d'una o altra llengua sigui ni fonamental ni prioritari. És ben simptomàtic en la consideració de la interdependència llengua-poder, que proporcionalment la major resistència a una plena integració lingüística es constati precisament en aquestes categories socials, ja que sovint són reflex de la ideologia centralista dominant i en generen, ensems, la reproducció. Les actituds que hi predominen són conseqüència lògica d'una concepció político-administrativa en què l'Estat espanyol i espanyolista està per damunt de tota altra realitat: té un poder econòmic, polític i ideològic que aclapara, a través del qual impedeix que en el seu àmbit ningú no pugui constituir-se en una entitat amb autèntic autogovern. Tot i tothom hi és sotmès, subordinat, secundari.» Fins aquí —ho repeteixo— les paraules de Joan Martí, rector de la Universitat Rovira i Virgili en el llibre *L'ús social de la llengua catalana*.

Havíem tingut la temptació, senyores diputades i senyors diputats, de començar a portar materials parcials, retalls de diaris, informes de gent que treballa en el món de la justícia que ens permetés explicar fins a quin punt el tema del català a la justícia és un tema en el qual anem encara molt endarrerat. Els diputats dels diferents grups de l'oposició en el debat de pressupostos, i tot parlant del Departament de Justícia, van explicar que, si bé s'havia fet un cert esforç per incrementar les partides per catalanitzar la maquinària de la justícia, aquestes partides quedaven molt lluny d'arribar als mínims que ens poguessin permetre de dir que la justícia a Catalunya és administrada majoritàriament en català.

He estat rellegant documents com l'encarregat al senyor Cesáreo Rodríguez Aguilera, *La administración de la Justicia en Cataluña*, que es van distribuir des de la Conselleria, des de la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat, quan, justament ara fa una mica més de deu anys, s'aprovava la Llei de normalització lingüística.

El diputat i portaveu del nostre Grup senyor Roc Fuentes va plantejar en aquesta cambra una proposta per a la traducció i publicació en el BOE de les lleis i disposicions d'obligat compliment en l'Administració de justícia per facilitar aquesta catalanització de la maquinària de la justícia.

Repeteixo que podríem haver portat aquestes dades, però jo he preferit, senyores diputades i senyors diputats, senyor conseller, formular la pregunta al revés: com creu de veritat el Govern que s'està portant el tema? Quin és de veritat el balanç que fa el Govern, l'avaluació que fa el Govern sobre el tema del català en el món de la justícia?

Ara fa vint anys —molts ho recordaran, i justament aquests dies— posàvem en marxa el Congrés de la Llengua Catalana, que inicialment es deia Congrés en Defensa de la Llengua Catalana. Recorden que la seu d'aquell Congrés era el Col·legi d'Advocats. Recordo que en una de les reunions

de la permanent d'aquell Congrés vam pensar: «què passaria si ara diguéssim "d'aquí a uns quants anys haurem de fer una exposició sobre tots els papers relacionats amb l'Administració de la justícia explicant en quina llengua s'han anat escrivint i en quin llenguatge —no solament llengua, sinó llenguatge— s'han anat redactant aquests papers"». Per què no proposem en aquests moments, al Col·legi d'Advocats, una exposició de materials impresos que aclareixin quin és el grau efectiu de catalanització de la maquinària de la justícia a Catalunya? Crec que seria profundament didàctic i ens explicaria que no es tracta en aquests moments de fer oposició perquè toca o perquè així ho diu l'agenda, sinó de fer-nos tots conscients d'un problema molt greu en el qual em penso que ens queda encara molt camí per recórrer.

Hi havia un darrer punt, que era la necessitat de reclamar des d'una majoria parlamentària més sòlida les aportacions de recursos de l'Estat per al foment del català, la necessitat de reclamar-ho des de *qualsevol* situació parlamentària.

Jo voldria recordar que en el Segon Congrés Internacional de la Llengua Catalana ens posàvem d'acord —en compte, tots els grups parlamentaris— en les conclusions d'aquell Congrés i deïem que exigíem formalment: 1) El reconeixement explícit i efectiu de la unitat de la llengua catalana per part de l'Estat espanyol i de tots els governs autònoms. 2) Un organisme amb representants de les institucions de tots els Països Catalans per tal de coordinar-hi i impulsar-hi els processos de normalització lingüística. 3) La plena assumpció del significat de llengua pròpia per les institucions de Catalunya, el País Valencià i les Illes. 4) L'impuls per part dels poders públics de la creació efectiva d'un espai català de comunicació, amb atenció particular als mitjans oferts per les noves tecnologies àudio-visuals com a plataforma de defensa de la identitat comuna davant del procés de transformació en el marc comunicatiu europeu. 5) Una política lingüística de l'Estat espanyol que respecti escrupolosament els mandats que resulten de la Constitució i dels estatuts d'autonomia. 6) El reconeixement de l'oficialitat del català a la Franja de Ponent com a llengua que hi és pròpia. 7) La ratificació per part dels governs espanyol, francès i italià del conveni europeu de cooperació transfronterera i, quan escaigui, de la carta europea de les llengües minoritàries.

Gràcies, senyories.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, bé, senyor Riera, jo li intentaré respondre en la mesura que correspon al que vostè ha explicat, al que vostè acaba de dir, que vostè ho ha volgut centrar —i vostè així ens ho ha dit— pel que fa referència a la situació de l'ús social del català en l'Administració de justícia. I vostè em preguntava quina era l'opinió que tenia el Govern i quin era el criteri que manteníem.

Em penso que l'opinió del Govern l'hem expressat moltes vegades i l'hem expressat repetidament, i el mateix pre-

sident de la Generalitat em penso que des d'aquesta mateixa tribuna. Nosaltres hem denunciat el dèficit fonamental i important que es produeix en l'Administració de justícia, i és una cosa palesa, és una cosa evident.

Jo recordo que no fa gaires mesos, precisament en el mateix Col·legi d'Advocats de Barcelona, jo em vaig permetre presidir un acte amb el qual s'iniciava una nova campanya que deia: «El català és de Justícia» i hi havia la col·laboració i la participació no només del mateix Col·legi, sinó d'elements diferents de l'Administració de Justícia. I en aquest sentit aquest dèficit em penso que és prou clar, és prou palès i, malgrat algunes declaracions que hi ha hagut per part d'algunes persones del Tribunal de Catalunya, em penso que, malgrat tot, aquesta desigualtat i aquest greu dèficit s'està produint.

Jo li voldria recordar que precisament en la Llei a què vostè es referia en primer lloc, un dels apartats que hi havia feia referència a l'Administració de justícia com un dels dèficits que s'estaven produint, però també recordarà vostè, quan deien que vostès donaven, que tenien un acord fonamental amb la Llei, que nosaltres insistíem que la principal, diguem-ne, formulació de les disposicions ha de ser per part del Consejo del Poder Judicial, que és l'òrgan que té autoritat sobre la justícia i que convindria que s'adaptés als criteris que té el Govern de Catalunya i la mateixa societat en el seu conjunt, el Parlament, de normalització lingüística en tots els àmbits, i especialment també en aquests de la justícia.

Hi ha coincidència en això; és a dir, es produeix un dèficit important, pensem que per part del mateix Departament de Justícia s'estan duent a terme una sèrie de campanyes positives en aquest sentit. Li vull recordar també que no fa gaire temps des d'aquesta mateixa cambra jo expressava com s'havien establert aquests suports en els mateixos jutjats, que era la incorporació d'unes persones que els poguessin ajudar per a la catalanització i que va quedar suspès transitoriament en alguns jutjats. L'experiència que va donar aquest suport de persones expertes en català als jutjats va ser extremament positiva, es va modificar substancialment i va passar d'un 5% a pràcticament un 80% les formulacions que es presentaven; això va quedar suspès per una disposició interna de Justícia, després això s'ha superat a través d'una col·laboració per part del Consejo Superior del Poder Judicial; hi ha també una sèrie d'actuacions d'informatització i de millora que s'orienten en aquest sentit –vostè mateix ho deia, en el pressupost del Departament de Justícia hi ha una quantitat per a la normalització que s'està aplicant amb eficàcia, sento molt que el mateix conseller..., suposo que els ho podria explicar millor que jo–, però en definitiva la política que hi ha és aquesta i el reconeixement del dèficit que es produeix és també, amb tota seguretat, evident.

En altres aspectes jo no sabia, en aquest sentit, de Justícia, més que aquest reconeixement, que em sembla que és el que vostè demanava, fórmules per resoldre-ho les que li dic, aquesta proposta de la llei i aquesta proposta del Govern, i aquesta actuació per part del mateix conseller, i en altres aspectes, en el Pla general de normalització lingüística hi ha

també un punt de referència a l'Administració de justícia que recull, concreta i precisa aquests aspectes que jo li estic anunciant en aquests moments i que d'alguna forma són els que es poden realitzar des de la mateixa Administració catalana; altres –com li dic– correspondrien, en tot cas, a normes dictades des del poder judicial.

Vostè em demanava també les aportacions de recursos de l'Estat per incrementar l'ús del català. En aquest sentit, vostè sap i he dit que això demanava un reforç, diguem, de la sol·licitud. Jo li voldria explicar –i em penso que el conseller d'Economia i Finances ho podria reafirmar– que tot el que fa referència..., en aquests moments un dels problemes que es va plantejar és precisament el millor finançament de la Generalitat i de l'autonomia. Això s'incorpora dintre aquest aspecte de major finançament, i en aquest sentit, a través de la Comissió que el mateix conseller presideix, hi ha hagut sempre una important coincidència de criteris en el sentit de demanar els recursos necessaris imprescindibles. Un dels recursos que nosaltres hem sol·licitat i que fa referència a aquest requeriment de la Generalitat com a característica pròpia de Catalunya és precisament el que fa referència als aspectes lingüístics, i això s'ha contemplat i es contempla en la sol·licitud d'aconseguir el finançament més adequat.

De totes maneres, també l'Estat, a part d'això, a part d'aquesta negociació global, hi podria contribuir –i nosaltres en això estem– en aspectes concrets i parcials sobre la base que les subvencions que en alguns casos atorga a grups o elements culturals, que es poguessin realitzar des de Catalunya o sobretot sota l'orientació de la mateixa Generalitat amb la seguretat que això contribuiria a reforçar la política lingüística que estem duent a terme.

Parla també d'aquesta necessitat d'increment del català com a llengua d'ús de les relacions..., dins de la Unió Europea. S'ha aconseguit una cosa molt important: és l'únic idioma, com vostè sap, el català, que es va incorporar i que no és oficial a tot un estat, i, en aquest sentit, penso que convé tenir aquesta consciència per seguir, d'alguna forma, incidint sobre aquesta mateixa qüestió.

Senyor diputat, em penso que en aquest aspecte de la normalització, de la importància que té el Consorci i com, d'alguna manera, es treballa i es busca treballar amb més eficiència, sobre com la Llei pot ser també un instrument que ens ajudi en aquest sentit, i que el Pla general de normalització lingüística serà l'instrument que ens permetrà adequar tota una programació en el que fa referència als propers anys. Estic convençut que amb aquesta voluntat col·lectiva que tots tenim s'ha anat avançant, s'ha anat progressant i, fins i tot, estic convençut que, d'aquí a un temps, s'aconseguiran avenços considerables en la mateixa Administració de justícia, que, com vostè diu i jo reconec, és l'administració més deficitària en l'ús del català.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Per a un torn de rèplica, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyories, tinc molt clar, senyor conseller, que la interpel·la-

ció, molt basada –i així ja ho havia anunciat– en el tema de l'Administració de justícia, segurament l'hauria pogut contestar també el conseller de Justícia, però l'honorable conseller de Justícia té avui els peus a la ciutat on molts tenim el cor i, per tant, m'alegra molt saber que ens hagi pogut respondre vostè.

De tota manera, jo voldria insistir en algun punt: constatem el dèficit –vostè l'ha constatat, el constatem nosaltres–, sabem que hi ha una part important de decisió per resoldre el tema per part del Consejo General del Poder Judicial, però vostè, per exemple, ens ha explicat una experiència interessant, però que és una experiència pilot. Es constata que aquesta experiència ha estat positiva. Si ha estat positiva, per què no la generalitzem? Em sembla una mica que sobre la base d'explicar permanentment per què nosaltres continuem considerant que en l'exercici de l'autonomia és del tot indispensable que hi hagi una presència més clara del català en el món de la justícia, que podem, justament, anar reconquerint aquests espais que en aquests moments no tenim.

I segon punt, el tema dels recursos generals de l'Estat per al català. En la interpellació anterior que jo li havia formulat sobre la projecció exterior de la cultura catalana vam parlar novament de totes les obligacions que es deriven de l'article 3.3 de la Constitució i de la necessitat que l'Estat tingui en compte les obligacions que té en tant que estat per complir els mandats constitucionals a favor del català.

Quan al Parlament de Catalunya li va ser demanat, senyor conseller, l'informe sobre com s'havien repartit els diners dels serrells lingüístics, i vostè ens va passar el document, que jo he examinat amb molta atenció, a partir d'aquell document signat a Barcelona el 19 d'abril de 1990, reunits els representants del Govern i de la Generalitat de Catalunya en la Comissió bilateral de cooperació, senyor Joaquín Almunia, senyor Miquel Roca i el conseller de Cultura, vostè, senyor Guitart i Agell, em recordo que en l'exposició de motius s'insistia en la necessitat que l'Estat se sentís corresponsable també de les altres llengües de l'Estat espanyol, i el mateix que dèiem tot parlant de l'Institut Cervantes, ho dèiem del català com a llengua pròpia de Catalunya, amb tots els costos econòmics que això suposa. No és, per tant, debades, senyor conseller, que des d'Iniciativa per Catalunya continuem insistint en aquest punt i que hi continuem insistint una vegada i una altra.

Li vam poder fer a mans... –i a més hi va participar la Direcció General de Política Lingüística–, a les Jornades sobre política lingüística que Iniciativa per Catalunya va organitzar els dies 15 i 16 d'octubre de 1993, i entre les conclusions de les Jornades insistíem una vegada més en aquest punt: hi continuarem insistint i sabem que estem d'acord bàsicament en el tema, perquè creiem que és necessari que, si la política lingüística ha estat presidida fins ara per la unanimitat, en el futur, per aconseguir tot el que ens falta, també puguem comptar amb la força didàctica de la unanimitat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Vol contestar la rèplica? El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Sí, molt breument, senyores diputades i senyors diputats, simplement per reafirmar aquesta voluntat de poder fer les coses en consens i en coincidència com s'han vingut fent en bona part fins aquest moment, i expressar-li també la coincidència en el que deia amb referència a la justícia. Allò va ser una experiència; com vostè sap, senyor diputat, va quedar suspesa per una decisió; en aquests moments, això s'està resolent, s'està incrementant i pensem que aquest és un bon camí, és un camí costós, és un camí difícil, però pensem que és un bon camí.

I pel que fa referència a aquesta necessitat que l'Estat espanyol sigui conscient d'aquesta realitat plurilingüística, pluricultural i plurinacional, que és l'Estat espanyol, hi ha tota la nostra coincidència i, al mateix temps, també, la coincidència en el reconeixement de l'obligació que té l'Estat en aquest mateix sentit. I en aquest sentit penso que podem, tots plegats, aconseguir que en una època que es pugués presentar com a adequada això pugui convertir-se en una realitat més palesa.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades

Passem al punt 9: interpellació al Consell Executiu sobre les urbanitzacions privades, presentada pel diputat senyor Salvador Morera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula per fer l'exposició.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el creixement econòmic dels anys seixanta i setanta va permetre, d'una banda, la concentració de capital en poques mans, però també l'increment mitjà de la renda de les capes socials mitjanes i baixes. Aquest boom econòmic d'aquests anys coincideix històricament amb dos fets decisius per al tema que tractem: la tolerància administrativa de l'anterior règim i la falta d'uns planejaments urbanístics municipals adequats.

Aquest còctel de circumstàncies va provocar l'aparició d'una nova demanda, la de la segona residència, i, per tant, l'aparició d'un nou fenomen massiu a Catalunya, el de les urbanitzacions privades. L'especulació sobre el territori fou, per tant, una pràctica molt estesa. La picaresca, a més a més, es generalitzà en un gran nombre d'urbanitzacions en les quals es va procedir a la venda de parcel·les i àdhuc a fer alguna edificació sense disposar de planificació urbanística mínima, llicències municipals i dels serveis mínims indispensables.

És evident, per tant, que un dels reptes més importants dels que va haver d'afrontar la Generalitat fou, sense cap mena de dubte, l'amarga herència del gran nombre d'urbanitzacions per a alguns alegals, per a altres il·legals, per a altres clandestines, sigui com sigui, no recepcionades pels ajuntaments respectius.

A aquest poblament desordenat i anàrquic s'hi començà a posar fre des d'un punt de vista local amb l'entrada dels nous ajuntaments democràtics i, des d'un punt de vista general, amb l'aparició de la primera legislació urbanística catalana. La Llei 9/81, de protecció de la legalitat urbanística, i el reglament que la va executar van tancar aquesta dinàmica que existia des de llavors i van propiciar que, entre altres avenços, s'aconegués un procés global i força general de legalització, s'aconegués la conceptuació de responsables solidaris d'aquelles urbanitzacions inacabades, promotors, etcètera, i es va aconseguir, fins i tot, impossibilitar la inscripció de parcel·les que abans no havien tingut la llicència de parcel·lació. És ben cert que a partir d'aquest any, de l'any 81 i any 82, a Catalunya no es produeixen nous fenòmens d'urbanització sense planejament. En qualsevol cas, ja avanço que això no vol dir que no s'hagin produït a Catalunya, a partir d'aquest moment, actuacions urbanístiques gens desitjables i les quals, al nostre entendre, no s'havien d'haver produït mai. Sigui com sigui, el problema principal que té Catalunya pel que fa a aquest tema, el de les urbanitzacions privades, és un tema heretat. Avui dia, ja ho he dit, no es produeixen noves urbanitzacions sense planejament, però, en tot cas, deixo per al final l'evolució que ha seguit després de les competències de la Generalitat. Sigui com sigui, el gran problema és, si més no, el tractament d'aquestes urbanitzacions heretades de l'anterior règim i, fins i tot, en temps de democràcia fins a l'any 80.

El fet que existeixi o que hagi existit aquest fenomen de les urbanitzacions ha implicat diferents conseqüències, un desequilibri territorial molt important, uns danys al medi natural pràcticament irreversibles, uns paisatges malmesos, etcètera, però també, i sobretot —i tenint en compte que aquí em contesta la consellera de Governació i no el responsable d'Obres Públiques—, ens hem trobat uns ajuntaments —la imensa majoria—, uns ajuntaments que no poden afrontar a aquest problema, és a dir, el de recepcionar, el de legalitzar aquest problema heretat de les urbanitzacions. A més, és un cas molt estès: pobles petits amb moltes dificultats de gestió urbanística que han d'afrontar cinc, sis, set, vuit, nou, deu urbanitzacions il·legals encara ara, l'any 94, i que en la majoria de casos no s'ha pogut recepcionar perquè encara hi han serveis que no s'han acabat i encara, fins i tot, algunes no tenen ni tan sols planejament bàsic.

Des d'Esquerra Republicana ja ho hem dit en diverses ocasions, però des d'Esquerra Republicana demanem, malgrat ser una competència de diferents administracions i dels ajuntaments en particular, una més gran implicació per part del Govern de la Generalitat. Aquesta implicació que ha de ser..., ja ho ha estat en alguna mesura, però entenem que hauria d'estar en un grau superior a partir d'actuacions a nivell urbanístic, però també actuacions a partir de cooperació local i, consegüentment, amb el Departament de Governació, tenir-ho molt present, perquè ha de ser una de les conselleries que més actuï en aquest sentit.

Esquerra Republicana ha seguit, com d'altres grups, algunes iniciatives que s'han seguit d'un temps cap aquí per

tal d'ajudar a arranjar aquest greu problema que s'arrossega, com he dit, des de fa molt de temps, i entenem que algunes, si no van ser massa positives en el seu moment, sí que, orientades des d'una altra forma, sí que ho serien, molt positives, ajudarien a solucionar aquest problema d'una forma molt important.

Nosaltres entenem que a hores d'ara és absolutament prioritari i no entenem per què encara ara no es té d'una forma categòrica i tècnica i acurada un cens actualitzat, un inventari actualitzat de la situació de les urbanitzacions a Catalunya. Jo mateix, com algun altre diputat, vaig assistir a unes jornades que es van celebrar a Tremp fetes per la Federació de Municipis de Catalunya —que jo sàpiga, va ser l'últim gran tractament que es va fer d'aquesta qüestió—, que es va dedicar als municipis amb nuclis agregats, i en les quals es va dedicar una part del temps molt important no solament als nuclis agregats històrics, sinó també als de nova realització, dels quals es calcula que a Catalunya n'hi ha entre 1.500 i 2.000. S'han fet diferents estudis, històricament, des de l'any 72, etcètera, etcètera; i així alguna resposta del conseller d'Obres Públiques m'ho fa saber, que intentava més o menys saber l'actualitat, saber la realitat d'aquestes urbanitzacions el dia d'avui. Sigui com sigui, avui dia, que se sàpiga, no hi ha un cens adequat, i des d'Esquerra Republicana reclamem que es pugui elaborar aquest cens.

Des d'Esquerra Republicana ja he dit abans que hem seguit en especial dues iniciatives que s'han fet d'un temps cap aquí, que una no es va poder portar a terme perquè era un projecte de llei i va decaure perquè es va acabar la legislatura, i l'altra sí que es va dur a terme, va ser precisament una iniciativa de la Conselleria de Governació —aleshores el titular era el senyor Gomis— i en la qual —que va ser l'any 91— es va signar un conveni de cooperació que la veritat és que no va reeixir, però va ser un conveni molt interessant, que tindria la principal virtut que es podria recuperar per poder-ne elaborar un altre, poder arribar a un acord amb altres administracions creditícies per tal d'aconseguir pal·liar els dèficits de serveis en urbanitzacions.

Aquesta és una iniciativa que ja li dic que al seu moment, que també vaig fer preguntes i se'm va contestar el ressò que havia tingut, només va resoldre o només va aconseguir fer front a vint-i-cinc urbanitzacions il·legals en el seu moment, però la veritat és que el problema que portem avui dia, que la veritat és que, ni jo mateix... —i m'agradaria que se'm contestés des de la Generalitat si es coneix o no; no sabem exactament quina magnitud segueix tenint l'any 94 aquesta qüestió—, la veritat és que només va ser un conveni que, la veritat, va tenir poc èxit; els diners que es van destinar a aquest conveni de cooperació entre el Departament de Governació i el Banco de Crèdit Local van ser només 4.000 milions de pessetes, i la veritat és que l'èxit va ser més aviat escàs, més que res perquè era de poca magnitud i van ser poques les urbanitzacions i els ajuntaments que s'hi van poder adherir.

Demanem des d'Esquerra Republicana que es replantegi aquesta qüestió i l'experiència, si més no, pugui servir en

uns moments que els interessos bancaris han baixat molt –en el seu moment bastant més d'un 15%; ara estan a un 7 o un 8%–; per tant, les iniciatives es podrien aprofitar.

L'altra qüestió és recuperar un projecte de llei que es va presentar el seu dia, el del règim jurídic intern de les urbanitzacions privades, perquè entenem que..., i la mateixa experiència i els molts casos conflictius que hi han i, sobretot, els litigis judicials presentats demanen que Catalunya, d'acord amb la seva competència exclusiva en dret privat, recuperi aquella possibilitat, que no sabem exactament per què es va deixar caure però que a hores d'ara aquesta seria una iniciativa molt interessant i que s'hauria de recuperar.

I, per últim –ja he dit que ho deixaria per al final–, aquestes són, una mica, alternatives que es donen a la situació heretada del règim anterior i d'actuacions que es van fer també en temps de democràcia, però ja he dit abans que, malgrat el planejament, nosaltres no estem massa d'acord –per no dir gens d'acord– amb algunes permissions que hi ha hagut d'actuacions urbanístiques en concret, malgrat tenir planejament.

Algunes actuacions, jo diria potser força... –i amb això acabo–, malgrat tenir un pla parcial aprovat, no s'ha entès per part absolutament de ningú que la Generalitat donés permís per fer actuacions d'aquest estil. Nosaltres el que hem de dir és que, tant pel que fa a aquestes actuacions globals de noves urbanitzacions –amb planejament, això sí, però que no tenen massa sentit– com pel fet que amb disciplina urbanística entenem que tampoc s'ha actuat com s'havia d'actuar majoritàriament, són massa els casos que encara no tenen resolució per part del Departament d'Obres Públiques pel que fa a aquests expedients, i entenem que en el territori català no urbanitzable –el que abans era sòl rústic– s'hi segueixen produint massa casos d'edificació, quan no tindria raó de ser.

Sigui com sigui, la idea d'aquesta interpellació era poder apropar aquesta qüestió que preocupa moltíssima gent, en concret molts ajuntaments de Catalunya que no tenen prou capacitat per resoldre, malgrat els esforços que han fet i que han fet un urbanisme que se sol dir «de formiga», que, malgrat tot i malgrat haver passat els anys, no tenen ni els mitjans ni les possibilitats per intentar arranjar això, conjuntament amb la col·laboració dels parcel·listes. I també denunciem una vegada més aquestes permissions per part de la Generalitat en actuacions amb sòl no urbanitzable que no acabem d'entendre ni de compartir els criteris pels quals s'ha donat autorització.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca i Valero): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, el senyor Morera planteja un problema que crec que és conscient que no és fàcil de resoldre i ni tan sols de trobar una única solució, com m'ha sem-

blat en algun moment de la seva intervenció que estigués proposant. En realitat, el tema de la intervenció, almenys en una bona part, es tracta d'un àmbit que depassa, jo diria, el Reglament del Parlament, que estableix els temes que poden ser objecte d'interpellació al Govern. Per què dic això? Ho dic perquè les interpellacions han de versar sobre qüestions relatives a política general que siguin competència de l'executiu d'algun departament i, sobretot, i en un percentatge molt elevat, el que planteja són temes que corresponen a la competència municipal, si som respectuosos amb la seva autonomia.

No obstant, doncs, l'informaré del que el Departament de Governació i altres departaments, el Departament de Política Territorial, han portat a terme en aquesta qüestió, que –ho repeteixo– és una qüestió que rau de ple dins l'àmbit de competència municipal, d'acord, com deu saber l'illustre senyor diputat, amb l'article 63.2.d de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, en relació amb el Decret legislatiu 1990, del 12 de juliol.

En qualsevol cas, senyor diputat, malgrat –ho repeteixo– que és competència municipal, vostè ha volgut conèixer amb aquesta interpellació el posicionament del Govern de la Generalitat i em presto, per tant, a relatar-lo.

En l'àmbit de l'ordenació urbanística, suposo que coneix que s'ha impulsat en tot Catalunya el planejament municipal d'ordenació, i crec que hem de convenir que els resultats són bons i que s'ha dotat els ajuntaments d'instruments d'ordenació que reconguin i regulin l'existència d'aquelles urbanitzacions inicialment no dotades de planejament. Sense això, si no reconeixem això, parlar de recepció d'obres no tindria sentit, donat que l'Ajuntament no podria recepcionar obres d'unes urbanitzacions que no han estat recollides al planejament i, per tant, il·legals.

Un altre aspecte important ha estat el de foment de la gestió urbanística i de l'execució material d'obres d'urbanització. Recordarà que el Govern va remetre a aquesta cambra un projecte de llei de protecció a la legalitat urbanística, al qual es incorporaven aportacions que van fer els diferents grups parlamentaris, i, finalment, es va aprovar. Aquesta Llei a la qual faig referència, que és de protecció de la legalitat urbanística, a més d'abordar la problemàtica de les urbanitzacions il·legals a les quals vostè es referia, contemplava, en les disposicions transitòries, mesures per agilitar la gestió i la dotació d'infraestructures per a les urbanitzacions que, malgrat estar dotades ja de planejament, es trobaven encallades quant al seu desenvolupament urbanístic. Això ho deia la disposició transitòria de la Llei, i donava un termini, i, a més, la disposició transitòria segona regulava un procediment per a la recepció d'obres d'urbanització. Per tant, s'han anat fent diferents actuacions legals i des del punt de vista de govern.

En ambdós casos, tant de les actuacions concretes de govern com les legislatives, s'ha tingut en compte el principi d'autonomia municipal en la tramitació dels corresponents expedients als ajuntaments, i en el segon cas limitant el procediment especial de recepció a un període transitori de sis mesos.

L'actuació del Govern no s'ha limitat únicament al camp legislatiu, com li deia –i com vostè també ha fet esment en la seva exposició–, sinó que s'han fet també accions de foment a través de subvencions.

Quant al Departament de Política Territorial, suposo que també ho coneix, però li recordo que s'atorguen anualment subvencions destinades a finançar la redacció de tot tipus de planejament i de projectes d'urbanització. Aquestes subvencions es vénen atorgant des de l'any 1985. Suposo que coneix les xifres: l'any 90, 147 milions; el 91, 152; el 92, 168 i escaig, i el 93, 146 i escaig.

Això pel que fa a la política d'ajut de subvencions del Departament de Política Territorial; però també, com vostè coneix –i es referia a impulsar més accions de cooperació–, a través del Pla d'obres i serveis de Catalunya, la gestió del qual porta a terme el Departament de Governació, es preveuen tres programes específics destinats a subvencionar actuacions d'urbanització, d'enllumenat i d'abastament d'aigua, concretament. I també li vull recordar, doncs, els recursos destinats –que és bo recordar-ho perquè sovint, sentint la interpellació, semblaria que no ha estat realment un esforç econòmic important també, a part de tot el que li acabo de dir d'ordenació urbanística–, l'any 92 es van repartir 383 milions per a enllumenat, 1.000 i escaig per a abastament d'aigua; 2.000 per a despeses d'urbanització; quantitats molt més superiors o similars al 93, i el mateix, doncs, per a l'any 94. Estem parlant, doncs, de milers de milions que crec que és important recordar, perquè sí que hi ha hagut una aportació important al tema de cooperació, lligada també a aquest esforç de planejament i d'ordenació.

Per tant, en tot el que suposa foment i recolzament d'actuació municipal, crec que tenim els instruments legals necessaris i, a més, també hem emprat els recursos econòmics que hem pogut i que crec que són –ho repeteixo–, realment, importants; segur que no són suficients perquè el Pla d'obres, de totes maneres, és un pla que continua cada any i al qual es poden acollir per a projectes en aquests tres apartats que li he dit, com s'està fent en aquest moment en altres urbanitzacions. El que sí és cert és que hi ha urbanitzacions que poden quedar al marge per moltes raons: o bé perquè l'ajuntament no les prioritza i, per tant, no sol·licita la subvenció al corresponent Pla d'obres i serveis..., però vostè entengui que el Pla d'obres té un procediment de gestió, que és que l'ajuntament sol·licita la incorporació i la prioritització d'aquestes obres i d'aquests ajuts, en sol·licitar-ho al Departament de Governació. Per tant, en els ajuntaments on radiquen aquestes urbanitzacions, el Departament hi col·labora; el que el Departament no fa és cobrir la part que pot correspondre als parcel·listes o als propietaris, perquè això no li correspon i, a més, seria un greuge comparatiu amb la resta de propietaris i parcel·listes d'unes altres urbanitzacions i, fins i tot, veïns d'altres municipis.

Cadascuna de les urbanitzacions, li deia al començament que estan immerses en una problemàtica que ha tingut un desenvolupament diferent –vostè ho deia en algun cas– però que estan immerses en un procés inicial, que és que es van

crear com a segones residències, que es van iniciar en la dècada dels seixanta i a començaments dels setanta, en molts casos amb una finalitat especuladora per part dels promotors, molts dels quals han desaparegut, i aquí, doncs, ve el problema que l'encarregat de portar a terme les obres d'urbanització ha desaparegut i les han d'anar assumint els parcel·listes o els propietaris. I també que algunes d'aquestes urbanitzacions que, en principi, estaven concebudes com a segona residència s'han convertit en primera residència, el que fa que en alguns casos les necessitats d'urbanització siguin més urgents; però, en tot cas, la urgència i la prioritització, les ha de proposar a la Generalitat, a Governació, per incloure-la al Pla d'obres i serveis, les ha de proposar l'ajuntament.

Per tant, jo crec que la solució..., no podem parlar d'una solució global; s'ha de donar o s'ha de trobar cas per cas, i, com li dic, està en mans, per una banda, dels ajuntaments i, per una altra banda, evidentment, també dels parcel·listes afectats. I quan li dic que els casos són diferents és perquè, en algun cas en què s'ha produït i ha funcionat, un associacionisme de parcel·listes ha prosperat molt millor, i en els casos que no ha estat possible fer aquesta associació i aquesta assumpció d'unes obres d'infraestructura, doncs, encara, segurament, hi ha aspectes d'urbanitzacions encara per resoldre; però jo crec que la via d'acollir-se al Pla d'obres i serveis prèvia prioritització per part de l'ajuntament, crec que es pot anar cobrint. S'han resolt temes d'urbanitzacions, com a Vallirana, que vostè deu conèixer; recentment, Rubí..., i em penso que s'ha anat i anem prosperant a resoldre aquesta situació.

Vostè em parlava –si no, després, en la rèplica, ja tindria ocasió...– del conveni que es va subscriure amb el Banc de Crèdit Local. Va ser una bona iniciativa, però que, passat el temps, crec que va servir per animar les entitats financeres, per conscienciar de la problemàtica existent i per fugir dels recels que tenien que els parcel·listes..., a concedir crèdits als parcel·listes. I tant és així que, després d'haver-se signat aquest acord i haver-ho sol·licitat alguns ajuntaments, a l'hora de formalitzar-los no es van formalitzar aquestes peticions de crèdit, i, per tant, és un conveni que es va exhaurir, va acabar la data de finalització i no es va renovar perquè no va ser acollit pels parcel·listes i per les urbanitzacions que es trobaven amb aquest problema, perquè es van acollir en aquell moment a un crèdit i a una col·laboració que va oferir la Caixa de Catalunya i que la van trobar tant o més interessant que acudir al crèdit que proporcionava el Banc de Crèdit Local.

És cert que la situació de crisi financera –i en aquest Parlament hem tingut ocasió de debatre el tema del finançament dels municipis– ha pogut ralentir la solució bona, incipient, dels anys 90 i 91, però espero que puguem superar tota aquesta situació i es continuï individualitzant cada urbanització i examinant els seus problemes i resolucions i fomentant, en la mesura que puguem, les associacions de parcel·listes per tal que s'adrecin a l'ajuntament perquè l'ajuntament inclogui aquesta petició d'obres d'urbanitza-

ció, que segur que són necessàries, dintre les prioritats del municipi, per ser elevades al Departament de Governació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Senyor Morera, pot fer rèplica, sense excedir-se en el temps previst.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com a barcelonista conseqüent, sé que avui el temps és or, i, per tant, reduiré molt el termini que tinc fixat, i més tenint en compte que el conseller Alavedra també és de la mateixa idea.

Bé, molt ràpidament, jo, com d'altres diputats que també compatibilitzem càrrecs en ajuntaments, a vegades ens cansa una mica —perquè ens sembla que el recurs és massa senzill i, a la vegada, poc consistent— que toquem diferents qüestions, que el primer que se'ns diu és que això és competència municipal.

Bé, pel que fa a la recepció d'urbanitzacions i pel que fa a actuacions en urbanitzacions, ni que siguin privades, evidentment que és competència municipal, però vostè —i segur que més que jo— és molt conscient que si el primer problema que tenen els ajuntaments avui dia encara és el tema del finançament, el segon és el tema de l'urbanisme. I quan es parla d'urbanisme, bàsicament són urbanitzacions que encara no s'han recepcionat, que encara no s'han arreglat. Hi ha moltíssims casos de moltíssims municipis de Catalunya que avui dia, doncs, encara tenen moltes urbanitzacions per resoldre, i la veritat és que esperar que això es pugui resoldre o bé per voluntat dels mateixos parcellistes, dels quals també és bo recordar —i vostè ho ha dit abans—, que la immensa majoria era segona residència i avui és primera residència en molts casos, doncs, esperar que es resolgui a partir de les ajudes del PUOSC, amb ajuntaments que tenen a vegades uns quants nuclis, o molts nuclis, la veritat és que es fa pràcticament impossible, malgrat que he de reconèixer que hi ha un programa especial dintre del PUOSC pel que fa a nuclis per això antics i que no és el cas de les urbanitzacions. Però, sigui com sigui, des d'Esquerra Republicana defensem la tesi, la postura, per altra banda compartida per moltíssima gent, que aquest és un problema no d'abast municipal, perquè no es dona només en uns municipis concrets, sinó a moltíssims municipis de Catalunya, i que la Generalitat hi ha de posar molt més esforç del que hi ha posat fins ara.

El tema del conveni que es va signar l'any 91. Miri, jo li seré franc; no va tenir més èxit, primer, per la dotació escassíssima: 4.000 milions de pessetes. Però, segona, perquè els interessos dels que es volien acollir a aquest conveni eren exactament els mateixos que els del mercat, això dit —i aquest diputat que li parla, doncs, en el seu dia també va consultar-ho— per les mateixes persones que atenien les trucades que rebien dels ajuntaments pels responsables del Banc de Crèdit Local.

Si avui dia fessin un conveni —estic absolutament convençut i m'agradaria que en prenguéssim nota— del mateix estil, amb les mateixes característiques, però només amb dues modificacions, amb una modificació important, que els tipus

d'interès per tant que es poguessin ofertar, només els que estan al mercat avui dia, amb una petita subvenció per part de la Generalitat, les peticions que rebrien la veritat és que segurament que els paraltzarien la centraleta potser de la Direcció General d'Administració Local. No ho sé, però probablement aniria per aquí.

Això era el que volia dir. I en segon terme —i amb això acabo— dir, recordar, i ja li vaig dir en el seu dia a vostè, que m'hauria agradat substanciar aquesta interpellació potser més..., perquè jo entenc que aquesta és una qüestió interdepartamental, que afecta més d'un departament, i potser el caire que havia pres inicialment aquesta interpellació corresponia més al Departament de Política Territorial. Malauradament, al final, no va poder ser; en tot cas, encantat de poder tornar a tenir una altra interpellació amb vostè, però això no treu recordar aquest fet perquè un dels dos problemes que he dit avui aquí és no només l'heretat, el de les urbanitzacions, sinó l'altre problema que són les actuacions urbanístiques que s'han fet a partir d'ara amb planejament però que no deixen de ser problemàtiques.

Segurament que el titular de Política Territorial es va pensar que aquest diputat faria referència a un cas concret i això va provocar que això no fos possible. Sigui com sigui, la intenció d'aquest diputat, a part de temes concrets i a algun, en particular, segur que hi hauria fet referència, però el problema és gran, és important i la llàstima és que la Generalitat, el Govern de la Generalitat, no entengui aquesta qüestió com una qüestió d'abast nacional indistintament de les qüestions particulars que en el seu dia ja es tractaran per aquest Parlament en la comissió corresponent.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Morera. L'honorable consellera si vol intervenir per contestar a la rèplica? (*Remor de veus. Pausa.*) Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les relacions amb Europa

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les relacions amb Europa, presentada pel diputat senyor Jaume Rodri, que té la paraula. (*Remor de veus.*) Silenci!

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, a poc a poc sembla que tothom convé a pensar i a creure que nosaltres, tots, avui i aquí som testimonis i som protagonistes alhora del final d'una època i de l'inici d'un nou tombant històric. D'aquella crisi inicial que tothom diagnosticava s'ha passat ara a creure que la diagnosi encertada és creure que entrem en una nova època i tot això per haver descobert, una mica entre tots, la pluralitat estructural on en el futur les estructures transnacionals són la norma base de les relacions.

Ningú sap massa què passarà amb tot això; aquest matí mateix el professor Edgar Morin anunciava que serà amb

cert dolor aquesta convivència de les estructures transnacionals al mateix temps que les estructures nacionals, regionals i locals. Ningú pot en aquest moment aventurar com seran les relacions entre pobles i entre comunitats ni tan sols d'aquí a trenta anys. Aquesta és la realitat. Europa en aquest moment, la Unió Europea reclama en aquesta línia als estats –a la UVI, en aquest moment– una cessió progressiva de sobirania per fer eficaç justament la unió. I els ciutadans i ciutadanes reclamen una major atenció a les seves necessitats diàries i locals, i així els ajuntaments necessiten majors competències cada dia i major poder de decisió. El vell estat, doncs, esdevé progressivament mutilat, progressivament inservible.

Hem entrat –i potser sense adonar-nos-en– en un nou món administratiu, tot ell –i aquí és el factor que voldria subratllar– en període constituent. I la creació de la Unió Europea n'és una peça emblemàtica i clau per a nosaltres, els ciutadans de Catalunya; no tant per la vella fixació que teníem i que tenim els catalans que Europa suposaria per a nosaltres la sortida al mar, per dir la sortida al nostre reconeixement nacional, sinó pel fet i sobretot perquè d'ara en davant tot serà transnacional.

El nostre objectiu, amb raons i finalitats renovades, per als catalans és Europa; però de l'Europa d'en Monnet, de l'Europa de Schumann, d'Spaak, d'Adenauer, de De Gasperi i del mateix De Gaulle, a l'Europa de Maastricht i sobretot a l'Europa de post-Maastricht, o la de Maastricht en crisi, que és allà on estem ara, hi van distàncies i diferències enormement significatives. D'aquell caràcter funcional dels inicis –Europa era aquest conjunt funcional– al caràcter netament polític d'avui i que avui presenta la Unió hi ha una diferència d'any i qualitat de molta transcendència. En aquella Europa funcional Catalunya no hi tenia ni joc ni cartes; en aquesta Europa política d'ara Catalunya pot fer-s'hi un lloc, pot trobar la seva sortida al mar i cal treballar-ho.

Europa no promou res ni promourà, ni afavorirà canvis enlloc, en el sentit que nosaltres desitgem; Europa només reconeixerà allò que sigui reconegut a la base; és a dir que políticament aplicarà un axioma o un principi que no s'ha explicat o no s'ha dit, que seria al revés del de subsidiarietat, seria el de «suprasidiarietat». Reconeixerà des dalt el que sigui reconegut des de baix, però ella des de dalt no tocarà res. No cal dir que tota la nostra història recent era un desideratum del que avui comencem a viure: l'obertura a Europa d'un procés constituent. Com mai, doncs, és a la nostra alçada el nivell desitjat per a un diàleg eficaç.

Per sortir en defensa de tot aquest llarg període funcional hom cita sovint el filòsof americà, pare de la nova filosofia, o no tan nova perquè fa cents anys, de la filosofia pragmàtica i utilitària William James quan deia el seu famós axioma, que molts europeistes a l'inici feien servir, que deia: «Primer, continuar; després, començar.» Ho fan, aquests que re-treuen aquest axioma, per subratllar la primera part de l'axioma; és a dir, «primer, continuar». Però és que la segona part de l'axioma, senyors i senyors diputats, s'aferma també amb la mateixa raó del seu pragmatisme; és a dir que

tard o d'hora «s'ha de començar», si no l'axioma queda invalidat, i començar pel començament, i ara Europa es troba aquí. Després de tot aquest temps de continuar ara ve l'hora de començar.

Nosaltres, doncs, reclamem a Europa que vagi a l'inici, a les arrels, als drets bàsics, col·lectius i nacionals, individuals dels seus ciutadans i ciutadanes. Ja hem estat començant fins ara, anem, doncs, ara a iniciar. Així, la revisió del Tractat de Maastricht, o més encara la mateixa reestructuració de l'ONU, ja anunciada, és la gran opció de treball per al nostre Govern. I aquí sí que parlo de l'ONU, senyor portaveu de la majoria. Ara a Europa es fan textos, Europa es regirà per textos constitucionals; on és el treball, on és la feina del Govern de la Generalitat en aquest moment, en aquesta Europa constituent?

No pot ser que després de tants viatges, de tants papers, de tantes reunions, de tant Europa amunt i avall, vostès, senyors del Govern, tornin sempre a casa amb la mateixa condició i estatus de remença, de dependent. Si bé l'esforç, sovint, o aquest tragí sovint sigui compensant amb alguna consideració de tipus personal als que viatgen que en res modifica el nostre estatus polític a Europa.

I resumeixo amb aquesta frase: «Només som ciutadanes i ciutadans europeus, encara avui, en tant que som ciutadanes i ciutadans espanyols.» Encara avui no som reconeguts com els ciutadans i ciutadanes del nostre propi poble a Europa. Mentre altres –xecs, eslovacs, etcètera– ja són reconeguts i entraran com a reconeguts, nosaltres encara estem al carrer i en plena nit. Les cent seixanta-nou regions europees no tenen altres aspiracions que les de ser reconegudes com a regió. Nosaltres tenim altres aspiracions: el Govern de Catalunya, entenem, té altres exigències en aquest aspecte. S'ha dit que el nostre mal no vol soroll. Jo diria que aquest moment ha passat. El nostre mal ara necessita remor, necessita llum, necessita comunicat oficial periòdic, no pas el silenci, no pas per més temps el joc polític per sota la taula que d'enlloc ens ha portat a enlloc.

S'imposa d'urgència un canvi profund del nostre estatus a l'Estat espanyol: o bé optem per l'organització simètrica de què parlava el president de la Generalitat a la Universitat Carles III ja fa un temps i que mai més se n'ha sentit parlar, o bé l'estat federal que propugnen determinats grups socialistes, o la independència. Fora d'aquestes dues opcions només hi ha políticament a Europa la desaparició física, la mort política de Catalunya. No cal que els digui quina de les dues opcions és per pragmatisme –per pragmatisme– la meua –per pragmatisme, la meua. Queda l'altra alternativa: el que en podríem dir l'alternativa tova, que ara amb l'impuls autonòmic anunciat podria ser que permetés o que possibilités la darrera –la darrera– de les oportunitats.

Però, senyor conseller, el temps –i vostè ho sap– se'n tira a sobre i els períodes constituents arreu són, per definició, breus. Aquest canvi l'hem de fer nosaltres; la Unió no porta pas camí de fer cap altre reconeixement que els vint-i-dos drets humans, *numerus clausus*, que el darrer informe Hermann de l'any 93, doncs, dona o presenta damunt de la

taula i que, segurament, serà aprovat. Mentre, els darrers informes anteriors, el d'Spinelli, de l'any 84, el del mateix senyor Oreja de l'any 93, que donava una certa possibilitat de joc, queden anul·lats. És a dir, Europa reconeixerà vint-i-quatre drets humans *numerus clausus* tots ells que afecten coses d'ordre individual.

Què pensa fer el nostre Govern? El dret inqüestionable i oficial, aprovat en aquest Parlament, de l'autodeterminació i del dret a l'autodeterminació d'aquest país, com el juguen? Els obstacles són innegables, els sabem, de tot ordre, externs —Espanya i la conjuntura internacional—, polítics —la voluntat i la determinació del nostre Govern— i tècnics, des del punt de vista econòmic, des del punt de vista financer, des del punt de vista social, des del punt de vista diplomàtic, fins i tot. Pressupostari, també.

Però, per damunt d'aquests tres el *primum inter pares* seria la voluntat política. I aquesta voluntat política nosaltres creiem que flaqueja. La voluntat política d'anar a Europa com un poble lliure i en pla d'igualtat, lluny, molt lluny i definitivament lluny d'una història de guerres i misèries que van imposar servituds per damunt de raó i llibertats, sense oblidar tampoc que la mateixa Europa arrossega greus deficiències democràtiques ella mateixa; fins al moment present cap declaració de drets i llibertats fonamentals dels pobles; greus deficiències socials. Molt parlar d'eficiència, molt parlar d'eficàcia, molt poc parlar de redistribució i molt poc parlar d'equitat.

Per aquestes deficiències Catalunya rep un doble perjudici en la seva personalitat com a poble i en la seva cohesió social com a comunitat. I resulta poc eficaç apuntar-nos al principi de la subsidiarietat, car a banda de ser un principi més de distribució de competències que d'exercici real de competències, s'actualitza en defensa dels estats davant de la Unió, però no pas en defensa de les nacions i de les entitats locals o poders locals enfront dels estats.

La Generalitat, doncs —Govern, Parlament, i Tribunal de Cassació, si n'hi hagués—, té el repte i l'opció —jo li ho voldria subratllar, senyor conseller—, *ocasió* única per una llarga temporada —i recordo que els períodes constituents són per definició breus— de col·locar en la línia del reconeixement els drets polítics del nostre poble. El nostre reconeixement com a poble a Europa seria el nostre reconeixement internacional, i aquest seria el definitiu. On és la feina del Govern en aquests moments tan crítics en la construcció d'Europa i en què nosaltres tardarem llargues temporades d'història, segurament, com a poble, a poder tornar-hi a incidir, perquè aquests moviments històrics no es fan cada vint-i-cinc anys.

Faig aquesta interpel·lació, senyor conseller, des del carrer, una mica, perquè és des del carrer que haurem d'anar a demanar un vot, i jo penso que si als catalans i les catalanes del futur ens ha de ser atractiu és perquè Europa ens ha de ser atractiva. I Europa ens serà atractiva només —i això és l'aspiració del nostre poble— quan la nostra personalitat, quan el nostre estatus com a poble sigui reconegut. On som? On és el Govern de la Generalitat? Què fa? Aquesta és la in-

terpellació que, modestament, en període electoral, m'ha semblat bé adreçar-li en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Màcia Alavedra i Moner): Senyor president, senyors i senyores diputats... i diputades, el senyor Rodri ha fet una interpel·lació molt interessant, però al meu entendre molt teòrica, i no sé si puc contestar-la exactament en els termes que l'ha formulat, tot i que ell ha plantejat que la feia com a pragmàtic; ell ha dit, «precisament perquè sóc pragmàtic faig aquests tipus de plantejament», i això m'ha recordat aquella frase tan brillant que diu «no hi ha res més pragmàtic que una bona teoria». El que passa és que la bona teoria no l'he buscat; he trobat un plantejament teòric, però no una línia d'actuació que el senyor Rodri també ens hauria pogut ajudar a trobar.

El fet és que el Govern de la Generalitat ha seguit sempre amb molt d'interès el procés d'integració europea i els efectes importants que per a Catalunya, tant des del punt de vista polític, nacional, com econòmic, com social, se'n deriven. Aquest és un procés, el procés d'integració europea, enormement important.

El fet és, senyor Rodri, que nosaltres estem a Europa, i hi estem, òbviament, en tant que espanyols, però els txecs i els eslovacs encara no hi són; ho dic perquè vostè ha citat els txecs i els eslovacs. Procurarem, des de la nostra posició d'estar dins d'Europa, que hi siguin. Però hi som, i em sembla que és important ser-hi. Ara, vostè sap molt bé que el marc competencial europeu i l'estructura institucional de la Comunitat Econòmica Europea fan difícil l'actuació del que es diuen els governs «subestats», amb una expressió que no ens agrada, però que és la dels especialistes en dret administratiu. Perquè aquesta Europa és l'Europa dels estats, i els dotze membres són estats, i el Consell de ministres és la representació dels estats. I, per tant, l'actuació de Catalunya o de qualsevol nacionalitat com Catalunya, o nació com Catalunya, dins d'Europa és enormement difícil i és un procés, des del punt de vista nacional i polític, enormement perillós.

Això no vol dir que no hàgim de tenir una política europea i europeista activa, que en les actuals circumstàncies, a més a més, s'ha de reforçar; i a més a més perquè veiem signes molt petits, allunyats dels plantejaments que feia el senyor Rodri, òbviament, perquè ha fet uns plantejaments, jo crec, maximalistes en la seva exposició, que respecto perfectament..., jo, per això, la meua resposta la limitaré als temes que realment fem i que podem fer i a l'evolució possible, en aquests moments, de la Comunitat Econòmica Europea o de la Unió Europea.

Jo parlaria del paper destacat que ha fet el Patronat, el Patronat Català Pro Europa, de la participació i el liderat del moviment de les regions d'Europa, i dels nous mecanismes de participació regional que ha dissenyat el tractat de Maastricht.

El Patronat Català Pro Europa actua des de l'any 82 i ha fet una tasca ingent d'informació des de l'any 82, quatre anys abans de la nostra presència a la Comunitat Econòmica Europea. I totes les organitzacions econòmiques i socials d'aquest país han rebut una informació puntual i continuada de tot el que significava el procés europeu. Jo crec que la informació a la societat catalana s'ha fet d'una manera important, però des de finals de l'any 86 el Patronat Català Pro Europa compta, a més a més, amb una oficina de representació a Brussel·les i, a part de la tasca d'informació que era necessària els anys 82 fins al 85, s'ha convertit en l'interlocutor dels interessos catalans davant les institucions comunitàries, dels interessos del Govern de la Generalitat i també dels interessos de la societat catalana, del seu teixit econòmic i social, del seu teixit empresarial. Per tant, aquesta és una tasca que s'ha fet i que, a més a més, el Patronat Català Pro Europa ha coordinat amb la representació i la presència a Brussel·les del Copca, que és l'organisme d'internacionalització de la Generalitat de Catalunya; del Cidem, que és l'organisme d'informació al món empresarial de la Generalitat de Catalunya; del Copecc, que és el Consorci de Promoció Exterior de la Cultura, i del CPT, el Consorci de Promoció Turística. Tot això està integrat en l'oficina i en la presència que té el Patronat Català Pro Europa a Brussel·les.

En aquest aspecte hem seguit una línia d'actuació que ha estat la dels *Länder* alemanys, que van iniciar aquesta representació directa...

El Sr. PRESIDENT: *Länder*.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: *Länder*. Gràcies, senyor president. No hi ha com ser poliglòt. Dels *Länder* alemanys a Brussel·les, i que després ha estat seguida per una sèrie de nacionalitats i de regions europees.

En un altre aspecte, hi ha hagut per part de la Generalitat de Catalunya una activitat molt forta en la creació del Moviment Regional Europeu i del seu liderat. Catalunya va estar en la constitució de l'Assemblea de Regions d'Europa des del primer moment, jugant un paper destacat al voltant del president Edgar Faure, i després, el president de la Generalitat, com vostès saben, s'ha convertit en el president actual de l'Assemblea de les Regions d'Europa. I aleshores aquí sí que hi ha hagut un plantejament que ha fet arribar a totes les institucions europees, al Consell d'Europa, amb l'aprovació que va fer de caps d'estat i de govern de Viena.

Jo voldria, en aquest aspecte, veure les modificacions que aporta el Tractat de Maastricht. El Tractat institueix el Comitè de les Regions amb funcions consultives, i aquest Comitè de les Regions és una institució europea, evidentment molt incipient, però que està en marxa, i a més a més, a part d'aquest Comitè de les Regions, es permet una participació de les regions en el Consell de ministres de la Comunitat Econòmica Europea; és a dir, un estat hi podrà ésser representat per un ministre regional. Això s'ha produït en una reunió del consell de ministres de Cultura i que ha estat presidida pel ministre president del Govern flamenc, el se-

nyor Luc Van den Brande –suposo que ho pronuncio bé, senyor president. (*Remor de veus.*) Moltes gràcies, moltes gràcies, tots n'hem d'aprendre.

A nivell intern i en relació amb la composició de la delegació espanyola al Comitè, la Generalitat ha negociat amb el Govern de Madrid per aconseguir que, de les vint-i-una representacions a repartir, disset s'atorguin a les comunitats autònomes de manera que totes hi siguin presents i que les quatre restants estiguin en les mans dels ens locals.

Finalment, hi ha tota la qüestió econòmica i el pressupost comunitari, com vostès saben, és bàsicament les despeses de sosteniment dels preus agraris i la correcció dels desequilibris de les regions més subdesenvolupades. En aquest aspecte vam tenir una interpellació del senyor Roc Fuentes fa poc, que vam parlar d'aquest tema dels fons estructurals, i també del Fons de cohesió en una altra interpellació sobre l'impuls autonòmic, i ja va quedar ben patent que Catalunya té un dèficit, també, en el seu flux financer amb la Comunitat, i és obvi que el fet d'estar exclosos de l'objectiu 1 del Feder, que és el més important, aporta pocs fons de la Comunitat Econòmica Europea a Catalunya. Nosaltres estem en l'objectiu 2 i estem també en l'objectiu 5b. És a dir, el 2, reconversió de zones en declivi industrial i, el 5b, foment del desenvolupament de zones rurals.

En el 5b hi ha hagut un increment del territori, però l'important és que, dels fons estructurals, que representen moltíssim –moltíssim–, xifres molt elevades per a Andalusia, per a Extremadura, per a Galícia, per a totes aquelles regions espanyoles o del *mezzogiorno* italià que estan per sota del 75% de la mitjana de la renda per capita de la Comunitat Econòmica Europea reben quantitats molt més importants que el que pot representar el Fons de compensació interterritorial; és a dir, els fons de reequilibrament europeus són importantíssims. Nosaltres tenim, en aquest aspecte, la sort d'estar situats en la mitjana de la renda per capita que comporta la desgràcia de no rebre fons estructurals.

En el Fons de cohesió sí que és diferent, perquè el Fons de cohesió no és un fons regional, sinó que és un fons estatal, que es crea junt amb els acords de Maastricht per als països més subdesenvolupats d'Europa, que són Espanya, Grècia, Irlanda...

El Sr. PRESIDENT: I Portugal.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: ...i Portugal. Senyor president, la seva contribució, avui és essencial per a la meua intervenció.

Doncs, Espanya rep d'aquests fons de cohesió més d'un cinquanta per cent del total dels fons de cohesió. Aleshores sí que, responant al senyor Roc Fuentes, vaig dir que aquí sí que s'hi plantejava, ja que afecta infraestructures i medi ambient i, a més, representa una cohesió amb la Comunitat Econòmica Europea i, per tant, unes comunicacions; sí que és un dels objectius d'aquest impuls autonòmic que vostè considera minso, però que per nosaltres és important. I, per tant, és un dels objectius... –sí, vostè ho ha dit, home–, i, per tant, és un dels objectius que nosaltres pensem assolir.

Senyor Rodri, és evident que la construcció europea representa una transferència de competències dels estats a la Comissió, per una banda, i que això va acompanyat generalment, a Europa, amb graus diferents segons els estats, d'una transferència de competències de l'estat a les regions. Vostè hi afegeix els municipis, seguint els seus altíssims criteris municipalistes; jo crec que l'important políticament, lligant amb el discurs que vostè ha fet, és la transferència a les autonomies i, en tot cas, les autonomies fer la seva redistribució interna. Crec que aquí, per part de vostè, hi ha hagut una confusió teòrica; aquí, el que compta políticament per a un nacionalista és la transferència de competències a les autonomies, en aquest cas seguint el marc constitucional i estatutari, i les transferències als ens locals han de ser competència de l'autonomia, i decisió de l'autonomia, i és un repartiment intern, territorial. No ens barregi, amb el concepte de construcció europea –i crec que ha estat un mal plantejament per la seva part–, aquest fet de cessió als ens locals. Des d'on? Des de la Comissió? No, senyor Rodri, en això no ens hi trobarà mai, no ens trobarà mai al costat seu.

Per tant, dins d'aquesta cessió de competències cap a la Comissió i de competències cap a les autonomies o les nacions o les nacionalitats, és evident que l'Estat es resitua. Podríem, aquí, parlar moltíssim: l'Estat ha perdut competències importantíssimes. Per exemple, l'instrument de política aranzelària; perd progressivament un instrument tan important com la política fiscal, perquè avui dia l'harmonització, per exemple, en els impostos indirectes, és un fet, i l'harmonització en els impostos directes cada vegada serà més evident.

Perd progressivament l'instrument de política monetària; ja hem vist que les tres devaluacions que es van fer a l'Estat espanyol, més que decidir-les ens van ser imposades, i cada vegada més aquest instrument –a mesura que anem cap a la unió monetària– de política monetària es perd. Li he citat de passada, i improvisant, tres instruments estatals essencials: política aranzelària –tota la lluita proteccionisme-lliurecanvisme avui dia ja no tindria sentit–, la política fiscal –imagini's quin instrument per a un estat– i la política monetària. Però és evident que això és un procés molt llarg i és un procés llarg que ens ha de portar a una nova estructura territorial europea; i a aquesta nova estructura territorial europea, doncs, Catalunya hi està molt amatent, és de les poques nacions sense estat a Europa que fa aquest tipus de plantejament i que planteja aquests temes, i en aquest aspecte seguirem una línia que segurament és lenta, però sense renunciar a cap dels nostres drets dins d'Europa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rodri pot fer un torn de rèplica.

El Sr. RODRI: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, felicitament hi ha text escrit posterior del que jo he dit i m'agradaria, en tot cas, en un altre moment, passar-ho a discutir, perquè no m'he retrobat amb cap de les explicacions, com si realment hagués contestat a una altra persona i no pas a mi mateix. Però no entraré, per tant,

en aquesta disgregació que vostè ha fet, anar consumint els minuts, sinó que acabaré dient i aterrant justament en allò que vostè entenia que no portava la marca del pragmatisme.

Li he fet un plantejament general, vejam si a partir d'aquí podríem endevinar tres o quatre punts reflexius on endegar la pràctica concreta de govern polític que vostès porten. Per exemple, hem dit que hem vist diverses coses des del carrer, des del carrer d'on ha de venir aquest vot, per exemple, des del carrer, i deixant ja les teories... (*Remor de veus.*) Que li falta un bolígraf? Ho dic perquè m'agradaria que em pogués escoltar. Moltes gràcies.

Aleshores, senyor conseller, jo diria que des del carrer el que hem vist és que hi havia una política a Europa més de projecció personal del president, que no pas del país, una. Hem vist una sobrevaloració –i no em faci dir la paraula– fins a un grau inacceptable del paper de l'Assemblea de les Regions, que és una cosa que no té ni competències ni poder de decisió. Des del carrer hem vist l'ús privat –ja que vostè n'ha parlat, en vull parlar–, l'ús privat i partidista que s'ha fet i es fa del Patronat Català Pro Europa a mans d'un càrrec electe que simultaneja l'escó europeu en nom d'un partit i la representació executiva d'una cosa parainstitucional, per exemple.

També hem vist una manca de vertadera política europea amb una tendència al foc d'encenalls, als quatre motors d'Europa i vinga, i vinga, i vinga... Hem vist i hem comprovat la incapacitat de negociar, amb resultats positius, amb el Govern d'Espanya –ara que vostè diu que són decisius– a fi que el noble i digne paper de Catalunya tingui això: noble paper i digne a Europa. Hem vist com s'obliden sovint a dintre de la maleta en tots els viatges a Europa les resolucions base d'aquest Parlament, que proclamen que som una nació i que no renunciem al dret a l'autodeterminació, resolucions que, em permeto recordar-ho aquí, no han estat impugnades per l'Estat espanyol, pel Govern espanyol –no han estat impugnades–; per tant, de plena vigència passats cinc mesos, però el que fa el nostre Govern és autocensurar-se i, per la via del silenci, va cap Europa.

Hem vist la poca o nul·la decisió del nostre Govern a l'hora de treure la cara en nom del nostre poble a fi que en la Carta europea hi figuri el dret a l'autodeterminació; això no ho hem vist; no dic que no hi sigui; dic el que no hem vist. Hem vist absències protocol·làries d'aquelles escandaloses en la vida política europea i, en canvi, unes presències d'ordre menor sovintejades fins l'avorriment. Hem vist –i aquí voldria fer-hi una parada especial– una clavada de màquines total del nostre Govern a l'hora de la reivindicació de la nostra llengua, la catalano-balear. O és que la posició del nostre Govern té i no ens ho ha dit encara –té i no ens ho ha dit encara– un posicionament a favor de l'esperanto?

Vull recordar que en aquest període en el Parlament europeu i a Europa, l'única cosa que s'ha aprovat favorable a la nostra llengua fou dintre el Projecte Sòcrates, que els estudiants quan es desplacen a fer programes d'intercanvi a països on la llengua majoritària és altra que l'estatal, puguin els textos figurar en aquesta llengua; és l'única cosa que

hem avançat, i no pas per l'acció de Govern val a dir-ho –no pas per la seva acció de Govern, val a dir-ho.

Hem vist el silenci eloqüent del seu Govern a l'hora de reclamar –i em sembla que era una cosa que podria tenir bastant consens– que Catalunya fos circumscripció electoral europea. Hem vist la conformitat del nostre Govern davant de la no-creació –de la no-creació– de la figura de l'agregat o observador –vostè que parlava de *Länder*– que permetria la presència institucional a Europa de Catalunya; d'acord que a nosaltres tampoc ens plau la fórmula de Madrid, però, què, sense aquesta fórmula, què hi ha? El buit? Res? Hem vist, finalment, com a Madrid decideixen a Europa coses que són competències exclusives traspassades a la Generalitat, sense que cap de vostès, del seu Govern, per descomptat, parlin ni en nom de tot el Govern d'Espanya, ni tan sols, en viatge mixt, puguin decidir conjuntament.

Tot això ho hem vist, i això és el que, deixant tota aquella teoria a la qual jo volia tenir un *tête à tête* que em semblava important per saber on estem teòricament, la pràctica és aquesta, des del nostre punt de vista.

Gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. L'honorable conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Senyor Rodri, ha fet tota una sèrie de preguntes molt concretes, totes elles, evidentment, fàcils de contestar i difícils de realitzar, perquè el seu discurs va més en la línia de les declaracions, de fer declaracions sobre el dret d'autodeterminació, sobre l'idioma..., que, per cert, la llengua catalano-balear deu ser el català, senyor Rodri, perquè aquesta és una denominació nova que jo encara no coneixia, perquè el mateix Estatut d'autonomia de les Illes parla del català, i vostè aquí, en el Parlament de Catalunya, parla del català-balear. Una cosa sorprenent! No, no, ja contestarà si li dóna la paraula el president; no cal que m'interpel·li des del seu escó. Però tot això va en la línia d'aquest tipus de declaracions...

Escolti, la circumscripció electoral europea, si algú la reclama som nosaltres; som nosaltres, al nostre programa. Esquerra, també, però, vull dir, el que ha fet més feina és aquest càrrec polític, segons vostè, que dirigeix el Patronat, que és el senyor Gasòliba, que ha fet una feina molt gran sobre aquest tema de la circumscripció, i potser hi avançarem en aquest tema, i potser ho aconseguirem. Però si s'aconsegueix, l'aconseguirem més nosaltres, en una línia segurament més lenta, més prudent, menys de paraules, menys de discursos. El tema de l'idioma, en el tema de l'idioma s'han fet passos, s'han fet passos en el Parlament d'Estrasburg i es

continuaran fent passos, i es continuarà treballant, i l'anomenarem «el català».

I després el tema dels quatre motors d'Europa. Miri, vostè no hi ha entès res en aquest tema dels quatre motors d'Europa, perquè és un tema que és molt important, perquè resulta que els altres tres motors són molt més importants que Catalunya, molt més, i es tracta d'aquells països europeus o d'aquelles regions que de la construcció europea –i ara parlo des d'un punt de vista econòmic– no en poden treure ajuts de fons ni de diners; és evident que hi han unes regions europees subdesenvolupades, que la seva obsessió de política europea és treure diners de subvencions. Catalunya, malauradament –ho he dit abans–, no pot jugar aquesta política perquè, per sort, se situa en un cert nivell. Només pot jugar la política del gran mercat, dels 350 milions d'europeus, i per tant, d'una indústria que ha estat tancada amb un mercat protegit, com ha estat tradicionalment Espanya, fer el gran canvi de ser competitiva en un mercat de 350 milions.

Aquest és l'avantatge difícilíssim que Catalunya pot treure de la construcció europea, i per fer això has d'anar amb Baden-Württemberg o amb Llombardia o amb Rhône-Alpes, i per tant, aquesta política dels quatre motors, que és una política que va en la línia de l'exigència, de tecnologia, de qualitat, de formació, jo crec que és una política encertada.

I si vostè fa el rànquing d'aquests quatre motors trobarà sorpreses. Per exemple, el més poderós d'aquests quatre motors –primera sorpresa– és Llombardia; el segon és Baden-Württemberg; el tercer, Rhône-Alpes, i Catalunya se situa molt per sota. Per tant, estar en aquest club en el qual vol entrar molta gent és un tema molt important i jo no entenc com des d'aquesta tribuna vostè el menysté, perquè em sembla que l'evolució de l'economia catalana a dins d'Europa i l'evolució de conquesta d'aquest mercat, també és un tema molt important, més que aquestes declaracions que, tal com està avui la construcció europea, són bastant inútils –són bastant inútils– i, a més a més, més aviat fan retrocedir el paper a dins d'Europa d'una Catalunya moderna.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*El Sr. Rodri demana per parlar.*) Sí, el senyor Rodri, només per allò de la llengua, eh? Llengua balear.

El Sr. RODRI: Sí, sí, només per dir que ha estat un error de dicció. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri.

Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(*És un quart de vuit del vespre i nou minuts.*)

